

Không Hối Hận

Contents

Không Hối Hận	1
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 1	4
3. Chương 2	7
4. Chương 3	10
5. Chương 4	15
6. Chương 5	18
7. Chương 6	21
8. Chương 7	26
9. Chương 8	32
10. Chương 9	35
11. Chương 10	37
12. Chương 11	40
13. Chương 12	43
14. Chương 13	46
15. Chương 14	49
16. Chương 15	52
17. Chương 16	54
18. Chương 17	57
19. Chương 18	59
20. Chương 19	63
21. Chương 20	67
22. Chương 21	70
23. Chương 22	72
24. Chương 23	73
25. Phiên Ngoại 1	75
26. Phiên Ngoại 2	78
27. Phiên Ngoại 4	81
28. Phiên Ngoại 3	84

Không Hối Hận

Giới thiệu

Trong tim nàng từ đầu chỉ có hắn. Hắn, chính là ánh dương sáng soi trên bầu trời mà nàng, chỉ có th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-hoi-han>

1. Chương Mở Đầu

Mở đầu

Mưa phùn đông đi qua Sắc xanh trời chuyển sáng Gió bên tai khẽ thổi Ta vươn mình vui tươi Dưới cái nắng chan hòa Làn gió trang nhật ký Hoài niệm về tình yêu.

Như cảnh sâu thăm thẳm Có lắm điều thương tâm Những ký ức dạt dào Chỉ khi nào dành trọn Trái tim cùng khóc hận Mới hiểu rõ ngọt ngào Từ trái non chờ đợi. Lệ tuôn rơi mỗi đêm Chỉ mình ta cô độc Cả tấm lòng trao anh Ngây ngốc đến vô cùng Cũng thật tâm dũng khí.

Ngày mai trời đỏ sáng Ký ức trôi vào mây Nhìn lại chuyện đã qua Vĩnh viễn không hối hận...

—0o0—

Ta là Nghi phi — sủng phi của đương kim thánh thượng.

“Hoàng thượng, sắc mặt người hôm nay không được tốt lắm. Là ai đã chọc giận Hoàng thượng vậy?” Thân là phi tử, quan trọng nhất là phải biết nhìn mặt, nghe lời nói, đoán ý người.

“Còn ra thể thống gì nữa. Trẫm muốn tứ hôn hoàng muội Diệp Chi cho Dư Thế Cao, hắn lại dám ngang nhiên kháng chỉ từ hôn!”

Lòng ta như có cục đá đeo nặng, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ thản nhiên: “Hoàng thượng muốn xử trí hắn thế nào?”

“Bất tuân thánh chỉ, dĩ nhiên là tội chết!” Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ.

“Hoàng thượng,” Ta trước tiên đem nước trái cây ướp lạnh đã chuẩn bị sẵn dâng lên người, “Nhưng mà Dư thống lĩnh là một nhân tài, hơn nữa nhà hắn ba đời phụ trợ triều đình, xuống tay như vậy, chỉ sợ.....”

“Nếu không, trẫm còn gì là mặt mũi?”

Hoàng thượng tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không quá ngây ngô. Điểm này, ta đã sớm biết. Chỉ vì một đạo thánh chỉ ban hôn mà mất đi một viên đại tướng, chỉ e chính người cũng không muốn, chỉ cần bắc cho người một bậc thang. “Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn. Không bằng cứ giao việc này cho thần thiếp, cam đoan sẽ đẹp ý người!”

Ngự hoa viên.

Ta tao nhã ngồi nhắm nháp trà ngon, nhìn người đang khoanh tay thủ thế bên dưới: “Dư thống lĩnh, có biết vì sao bốn cung triệu kiến hay không?”

Hắn nhíu chặt đôi mày: “Nương nương không cần nói nữa! Tôi quyết không chấp nhận hôn sự này!”

Ta cười đến cả người run rẩy: “Dư thống lĩnh quá đa tâm rồi. Sau khi nghe ta khuyên nhủ, Hoàng thượng đã đồng ý không trách tội người!” Hắn đột nhiên ngừng đầu, dường như không tin sự tình có thể dễ dàng giải quyết như thế.

Lúc này, Điệp Chi nghe tin mà đến, phần nộ đi đến trước mặt chúng ta. Vị công chúa này tính tình ngang ngược, đồng danh, nhưng cũng may đầu óc đơn giản, bản tính cũng không quá xấu. Xét cho cùng, công chúa hoàng tộc có mấy ai tốt tính đâu.

Ta thừa lúc nàng chưa mở miệng liền nói: “Chuyện lần này, người căn bản nên đa tạ Điệp Chi công chúa. Muội muội nghe nói Hoàng thượng muốn xử phạt người, liền hạ mình cầu xin Hoàng thượng. Muội muội bảo mình mang thân phận công chúa cao sang, muốn phò mã thế nào mà chẳng được! Cũng không nguyện ý chia rẽ nhân duyên của người khác, đem về một thân xác chết khô không có trái tim. Muội muội cảm phục sự can đảm của người, cho nên quyết định buông tay, đi tìm một người cam lòng vì nàng lên núi đao xuống biển dầu.”

Ta thấy trên vầng trán công chúa nét giận đã muốn thối lui tới nửa, cho nên kéo tay nàng thấp giọng nhỏ to: “Hắn đối với triều đình là một nhân tài, cho nên Hoàng thượng có đôi chút không đành lòng. Công chúa luận về tính tình hay tướng mạo đều cao quý vô ngần, cũng không cần chi một cuộc hôn nhân gượng ép. Huống chi, nếu đem việc này truyền ra bên ngoài là do muội chủ động từ hôn, chắc chắn sẽ khiến cho dân chúng khắp nơi kính phục. Vả lại, hoàng huynh của muội đã nói, sau này bất kể muội nhìn trúng người nào, cũng đều hết lòng ủng hộ. Hoàng muội, phải biết nắm chắc cơ hội!”

Nhìn thấy gương mặt nàng tràn đầy vẻ tự mãn, ta liền biết mình đã thành công, cho nên ngừng đầu cười tươi lên tiếng: “Dư thống lĩnh chưa từng có cơ hội cùng công chúa tiếp xúc gần gũi, hiện tại đã thấy hối hận chưa?”

Hắn quả nhiên cũng ngầm hiểu: “Công chúa thân phận cao quý, là mặt tướng không có phúc!”

Điệp Chi lúc này giận hờn tiêu thất, ngược lại mang theo ý cười: “Bổn công chúa đại nhân đại lượng, sao lại đi so đo chuyện này!” Sau đó vui vẻ hồi cung. Một công chúa nhỏ nhoi, sao có thể thoát khỏi bàn tay của người đã kinh qua biết bao sóng gió như quý phi ta chứ.

Hắn khuyu gối quỳ xuống: “Đa tạ nương nương thành toàn!”

Ta chỉ nói: “Đứng lên đi, sau này tận tâm vì triều đình là được.”

Hắn đứng dậy: “Mặt tướng xin phép cáo lui!”

Thân ảnh của hắn càng lúc càng xa. Ta dõi mắt nhìn theo, ký ức ngày trước bỗng dưng ùa về....

Ta tên gọi Lý Ngưng, là một cung nữ.

Mọi người đều bảo ta dung mạo tuyệt thế, lại tài hoa hơn người, chính là tướng quý nhân. Phụ thân ta, đương quyền Ngự sử đại nhân, cũng nghĩ như vậy, cho nên cho ta tiến cung, hi vọng ta sẽ nhanh chóng trở thành phượng hoàng. Nhưng mà ta mặc kệ, trước giờ ta đối với tranh quyền đoạt lợi đều không có hứng thú. Trở thành một ả cung nữ nhỏ nhoi, ta đích thực rất hài lòng, có thể tự do tự tại, không cần để ý đến lễ nghi phiền phức. Vì thế, ta chưa từng xuất hiện trước mặt Hoàng thượng, tất nhiên cũng không thêm chút lót cho thái giám chường quần nội vụ cung. Thời gian trôi qua, cõi lòng ôm ấp hi vọng của phụ thân cũng theo đó xẹp mất.

Hôm đó là một ngày tiết xuân nắng ấm.

Trong ngự hoa viên trăm hoa nở rộ, đua nhau khoe sắc.

Ta thích cảnh đẹp, tự nhiên cũng rất thích khung cảnh trước mắt này. Có một ngày ta ở trong ngự hoa viên bắt bướm, ngắm hoa, thưởng thức hương thơm lan tỏa. Có chút mệt, ta tính tìm một cái đình ngồi xuống nghỉ ngơi.

Chỉ là trong đình tựa hồ có người. Ta định thần nhìn lại, người nọ khoác trên thân áo giáp màu bạc, oai phong lẫm liệt giống như thiên thần hạ phàm.

Đó là lần đầu tiên ta thấy chàng.

— Chỉ một cái liếc mắt, đã định cả đời trăm luân!

2. Chương 1

1

Từ lúc đó, ta cố tình làm như không để ý nghe được tên chàng. Dư Thế Cao.

Thân phận của chàng, ta cũng biết được. Thống lĩnh Ngự lâm quân.

Ta cùng với các cung nữ khác nói chuyện đều khéo léo chuyển đề tài xoay quanh chàng, sau đó từ miệng của các cô ấy thu thập thật nhiều tin tức. Bọn cung nữ thường xuyên bàn luận về các nam nhân trẻ tuổi anh tuấn trong cung, chàng cũng là một trong số đó, nhưng nghe nói đương triều đệ nhất mỹ nam tử lại là Định Tuyên Vương. Ta không cho là đúng. Trong lòng ta, trên đời này có ai có thể sánh được với chàng!

Ta đến những nơi chàng thường đến. Âm thầm quan sát.

Sau đó,

Thích nhìn cách chàng huấn luyện thuộc hạ,

Thích nhìn chàng cùng đồng liêu bàn chuyện với nhau,

Thích nhìn chàng cười thật rạng rỡ,

Thích..... tất cả ở chàng.

Nếu chàng lơ đãng ngó về phía này một cái, trái tim ta đập rộn lên, hưng phấn cả nửa ngày trời.

Tuy rằng không có cơ hội cùng chàng nói chuyện, nhưng đối với ta thế đã đủ rồi. Thời gian nếu cứ như vậy trôi qua cả đời, ta nhất định sẽ cảm thấy thật hạnh phúc! Chính là, thời khắc khiến ta đánh vỡ bình tĩnh tốt cuộc cũng đến.

Ngày đó, ta nghe được chàng cùng bạn tốt Phương Ngật nói chuyện.

Chàng tỏ vẻ tức giận, mà Phương Ngật rõ ràng đang rất sợ hãi.

“Ta nhất quyết không chấp nhận sự sắp đặt của Hoàng thượng!” Thanh âm của chàng, ta không thể không nhận ra.

“Huynh điên rồi! Đây là trọng tội có thể mất đầu đấy!”

“Ta đã đáp ứng Thôi Nhi, tuyệt đối sẽ không phụ nàng, cả đời này ta cũng chỉ lấy một mình nàng!” — Si tình như thế, lại làm cho lòng ta nhức nhối!

“Được, được, nhưng không phải là bắt huynh lập tức lấy. Cứ kéo dài thời gian, biết đâu sau này sẽ tìm ra cách giải quyết!”

“Nhưng....”

“Huynh đừng quá cứng đầu như vậy. Có lẽ sau này có hi vọng, cũng không cần sớm đưa cổ chịu chết như vậy!”

Lời nói càng lúc càng xa, ta cũng từ trong bụi cây đứng dậy.

Tối hôm đó, ta khóc ướt mảnh gối.

Sáng ngày thứ hai, ta đưa ra quyết định ảnh hưởng đến cuộc đời mình.

Ta phải người truyền lời với phụ thân, muốn ông giúp ta sắp xếp hết thủy. Phụ thân thấy ta hồi tâm chuyển ý, muốn trở thành phi tử của hoàng thượng, vô cùng mừng vui đi an bài.

Đúng vậy, bắt đầu kể từ thời khắc đó trở đi, ta luôn nỗ lực tiến về phía trước. Không phải vì muốn trở thành bậc thang cho phụ thân thăng quan tiến chức, không phải vì nản lòng thoái chí, mà là bởi vì biết được chắc chắn sẽ có một ngày chàng vì kháng chỉ mà chịu phạt, cho nên ta muốn cực nhanh đoạt lấy ân sủng của hoàng gia, đến lúc đó mới có thể giúp chàng giải tội.

Ngay cả khi không chiếm được tình yêu của người đó, cũng muốn, cũng muốn dùng hết sức mình bảo vệ chàng an toàn. Ta..... sớm đã không thể tự kiềm chế.

Mấy ngày sau, ta biết tin Hoàng thượng buổi trưa sẽ ghé Ngự hoa viên, liền đến sớm chuẩn bị, khoác lên bộ cung trang màu trắng thanh ngần, giống như đoá lan bùng nở giữa ánh dương, thanh lệ thoát tục. Các vị tần phi khi gặp Hoàng thượng đều nỗ lực trang điểm thật rực rỡ để trở thành người nổi bật nhất; trong khi một thân trang phục đơn giản của ta ngược lại càng tăng thêm hiệu quả thu hút ánh mắt Hoàng gia, trở nên điểm lệ không ngờ.

Quả nhiên, Hoàng thượng đúng hẹn mà đến. Ta nhờ một vị cung nữ đệm nhạc, chính mình ở dưới tàng cây uyển chuyển nhảy múa, ta đối với tài múa của bản thân cực kỳ tin tưởng.

Hoa bay rực trời. Trong cơn mưa hoa ấy là hình bóng một người thiếu nữ đang tung người mềm dẻo. Ta suy tính tường tận thiên thời, địa lợi, nhân hòa, quả nhiên nhìn thấy trong mắt Hoàng gia tràn ngập vui sướng cùng kinh ngạc.

Đêm đó, Hoàng thượng triệu ta thị tẩm.

Mọi người đều cho rằng ta một bước trở thành phượng hoàng.

Ta ngồi ngơ ngác suốt một buổi chiều, cả người lạnh lẽo. Bước từng bước từng bước, đã không thể quay đầu, nhưng mà ta không hối hận.

Từ đó về sau, ta vận dụng hết tâm cơ, làm vui lòng Hoàng thượng. Khi thì xinh đẹp đáng yêu, khi thì cao quý lạnh lùng, lúc lại ôn nhu như nước.... Không có nhiều bộ mặt như vậy, trong chốn hậu cung đầy mỹ nhân này, làm sao có thể nhận được ân sủng! Chỉ có bộ mặt đẹp vẫn là chưa đủ, còn phải có tài năng. Ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn thổi tiêu, không gì không biết, khó khăn cũng sẽ không đến tìm ta.

Bên trong hậu cung tràn ngập huyền cơ, khắp nơi lục đục. Quan trọng phải biết, cho dù được sủng ái cũng không được quá kiêu ngạo, kèn kiệu mà khinh khi, chà đạp kẻ khác. Bởi vì, như vậy sẽ trở thành cái đích ọi người chỉ trích. Phải biết cúi thấp đầu, bỏ ra nhiều, yêu cầu ít. Cứ thế, Hoàng thượng đối với ta muôn vàn sủng ái, không lâu sau, đã cho ta một danh hiệu quý phi, phụ thân cũng được thăng chức Thượng Thư.

Hoàng thượng đã từng nói, người thích nhất tính tình rộng lượng của ta. Các tần, phi cứ gặp mặt là chửi bới, nói xấu nhau, khi Hoàng thượng đến chỗ phi tần khác lại tỏ vẻ bất mãn. Người bảo ta không giống như vậy, hơn nữa như người quan sát, ta thật sự cũng không muốn tranh hơn thua, đấu đá. Hoàng thượng không rõ, trừ bỏ tranh quyền đoạt lợi, nếu thật lòng để ý một người, như thế nào lại trở nên độ lượng như vậy! Đơn giản là người trong lòng ta không phải là người, cho nên ta chỉ muốn bảo vệ địa vị cùng sủng ái dành mình, những cái khác ta đều không quan tâm!

Hoàng thượng nói, ta gây chú ý nhất ở đôi mắt không giống với mọi người, lúc nào cũng đượm vẻ u buồn, xa cách. Ha ha ha ha. Như thế nào không u buồn, người ta yêu trong lòng có người khác, mỗi ngày mỗi đêm ta đều một mình gặm nhấm vết thương nội tâm! Như thế nào không xa cách, khi người đang ôm ta lại không phải là người ta nhớ. Nghĩ đến đó, lòng lại càng thêm đau đớn, cũng là cả đời này không thể nói, không thể chạm, gần nhau trong gang tấc mà như cách ngàn biển trời.

Cũng may cuối cùng cũng đã kịp giúp chàng! Tuy rằng chàng không biết có một cô gái đã vì chàng trả giá bao nhiêu. Chàng cuối cùng cũng có thể lấy người mình yêu, cuối cùng cũng có thể hạnh phúc, cuối cùng.... Ta không muốn lừa mình dối người, lòng đau đến rỉ máu! Ngực giống như đang treo tảng đá, không thở nổi. Nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ta trăm ngàn gian khổ phấn đấu, chỉ là để giúp người may áo cưới!

Ngày dần dần trôi, nội tâm cũng trở nên bình thản. Cũng may ta vẫn có thể thường xuyên nhìn thấy chàng, như vậy cũng đủ thỏa nguyện rồi.

Ngồi ở Tử Dương cung đánh đàn tiêu khiển. Cung nữ báo lại: “Dư Thống lĩnh cầu kiến!”

Lòng bất chợt cồn cào: “Dư Thống lĩnh nào?”

“Thống lĩnh Ngự lâm quân. Dư Thế Cao thống lĩnh!”

Dây đàn loạn nhịp, ta đứng dậy. Không biết hôm nay mặc như vậy ổn không, khí sắc đã được chưa. “Dâng trà tiếp khách, bảo hẩn chờ!”

Ta vội vàng bước vào tẩm cung, chỉnh trang lại một chút. Không biết hôm nay tại sao chàng lại đột nhiên đến tìm ta.

Tao nhã ngồi xuống ghế, ta phát hiện phía sau chàng còn có một người.

“Dư Thống lĩnh, hôm nay sao lại đến đây?” Bất luận chàng đưa ra lý do gì, ta cũng cảm thấy vui, bởi vì cuối cùng ta cũng được quang minh chính đại nhìn chàng. So với ngày xưa càng thêm phần an ủi, thật lợi cho cô gái kia quá!

“Vi thần hôm nay đến đây là có một việc muốn cầu nương nương giúp đỡ!”

Ta mỉm cười: “Thống lĩnh sao biết Bồn cung nhất định sẽ giúp?”

“Bởi vì vi thần biết nương nương là người hay quan tâm đến mọi người, nhất định không đành lòng nhìn sinh linh chịu khổ!” Không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Người cũng léo mép quá đấy chứ, Bồn cung không muốn nghe cũng không được rồi!”

“Đã khiến nương nương chê cười! Vị này là Tri phủ Trịnh Châu Hà Nam, có sự tình muốn bẩm báo.”

Nam tử bên cạnh bắt đầu nói chuyện: “Bẩm nương nương, Hà Nam gặp hạn hán, vốn đã sớm tâu lên triều đình phát chẩn lương thực....”

Ta không kiên nhẫn cắt lời: “Ta thấy hay là để cho Dư thống lĩnh nói đi. Bồn cung nghe cũng dễ hiểu hơn!” Ai muốn nghe hẩn dài dòng văn tự chứ, giờ này khắc này ta chỉ muốn nghe giọng của chàng thôi!

“Dạ phải, nương nương có lẽ nghe không quen khẩu âm vùng ngoài. Nói đơn giản thế này, chính là trong triều đình có người vì tư lợi cá nhân, ngăn chặn không báo việc này lên trên, sau đó đem lương thực bán ở Hà Nam với giá cao. Cầu mong nương nương đem việc này kể cho Hoàng thượng, nhanh chóng phát chẩn cho Hà Nam, cứu vớt dân chúng đang ở trong cảnh dầu sôi lửa bỏng!”

“Chuyện này các người không phải có thể trực tiếp thượng triều đề xuất sao?”

“Nương nương có điều không biết, bọn họ căn bản sẽ không cho Ngô Tri phủ có cơ hội thượng triều. Tri phủ lần này vào cung, cũng là bí mật đi. Mà thần, nếu tại triều công khai bẩm báo tin tức cũng không được. Bởi vì việc này không thuộc phạm vi chức trách quản lý, nhất định sẽ bị kẻ khác bắt bẻ!”

“Nếu đúng như vậy, ta sẽ bẩm báo với Hoàng thượng!”

Mặt chàng lộ rõ vẻ vui mừng: “Đa tạ nương nương! Nương nương thật là người có tấm lòng cao cả, thương xót chúng dân!”

Ta tự biết bản thân không vĩ đại đến như vậy, chẳng qua đó là chuyện chàng nhờ ta, cho nên ta nhất định sẽ tận tâm tận lực. Nếu không, cho dù vạn dân có khổ ngập đầu, ta nhìn không tới, cảm không được, lấy gì mà quan tâm đây!

Tối ngày hôm đó, nằm cạnh Hoàng thượng, ta thổ lộ: “Hoàng thượng, nô tì mấy ngày trước hồi phủ thăm cha mẹ thì gặp một người bà con. Theo lời hẩn, Hà Nam đang gặp hạn hán, dân chúng lâm than. Triều đình có phải nên cứu trợ thiên tai không ạ?”

“Có chuyện như vậy à? Trẫm sẽ phái người đi thăm dò, nếu thật là vậy, đúng là không thể chậm trễ!”

“Hoàng thượng anh minh, là phúc của vạn dân!” Ta đắc ý cười. Chúng đại thần hao tâm tổn trí, suy nghĩ nát nước nát cái, lại chẳng bằng ta nói hai ba câu là giải quyết xong. Danh xưng quý phi này, cũng không phải chỉ để ngó.

Hoàng thượng quả nhiên phái người đi điều tra việc này, sau khi chứng thực, đã hạ lệnh chuẩn bị vận chuyển lương thực xuống Hà Nam.

Mấy ngày sau, gặp lại ở trong cung, chàng thật thà luôn miệng nói cảm ơn. Ta hạnh phúc tuôn trào, chàng cuối cùng cũng chú ý đến sự tồn tại của ta, cho nên mới tìm ta xin giúp đỡ. Như vậy xem ra, quyết định lúc trước đã không sai lầm.

Muốn vui vẻ phải biết vượt khổ đau!

3. Chương 2

2

Đoàn xe chậm rãi lăn bánh khỏi cửa thành.

Dân chúng đứng xem xì xào bàn tán.

“Thật là phô trương!”

“Đến Hà Nam cứu trợ thiên tai, hơn nữa còn là do sủng phi của hoàng thượng đích thân đảm nhiệm nữa đó!”

“Hèn chi!”

.

Nghe được những lời bàn tán ấy, miệng ta đã muốn mở thật to. Nhớ lại ngày đó.....

Tử Dương cung.

Ta đứng trước bức tranh sơn thủy, nhẹ giọng hỏi: “Hoàng thượng xử lý thế nào?”

Phía sau ta là tên thái giám Cẩm Phúc. Tuy không phải là thái giám đại tổng quản, nhưng tốt xấu gì cũng nhiều năm hầu hạ bên người Hoàng đế, chẳng qua ở trong cung nhận lấy bổng lộc của ta, mà ở ngoài cung, người nhà, con cháu cũng đều được cha ta ban cho cơm no áo ấm. Cho nên, hắn chính là người của ta.

Lúc này, hắn kính cẩn lên tiếng: “Bẩm Nghi phi, sau khi Hoàng thượng thượng triều, lập tức cho triệu Tể tướng, Hộ Bộ Thượng Thư hai vị đại nhân vào cung!”

Hừ, quả nhiên là hai lão hồ ly này, ý vào chính mình là cứu cứu (cậu) của hoàng đế, âm thầm làm trung gian kiếm tiền bỏ túi riêng.

“Kết quả?” Ta hờ hững hỏi.

“Sau khi Hoàng thượng cất tiếng hỏi, Tể tướng cùng Trình đại nhân cùng hô ‘Vi thần thất trách’. Sau đó bảo việc này vô cùng nghiêm trọng, bọn họ đang thận trọng nghiên cứu, đang muốn trong vòng hai ngày bẩm báo Hoàng thượng, ngờ đâu Hoàng thượng anh minh hơn người, thương cảm vạn dân, cho nên đã biết tường sự việc. Hai vị đại nhân tỏ vẻ như thể nhất định sẽ sớm xử lý vấn đề, để cho dân chúng cảm phục ân đức của Hoàng thượng!”

Đúng là cao tay! Thật thật giả giả dăm ba câu, lại thuận tiện tâng bốc Hoàng thượng lên tận trời! Hoàng thượng đăng cơ, bọn họ nắm được không ít quyền lực, cho tới hiện tại, khó tránh khỏi có điểm cựa gà lên mặt. Nhưng mà đối phương lại là đẳng chí tôn cao cao tại thượng, trong lòng Hoàng thượng nhất định đã có điểm không hài lòng! Chuyện lần này, chỉ sợ khó có thể một tay che trời, nhưng ít nhất cũng không để

bọn họ đích thân giải quyết. Cho dù chỉ là cái gai nhỏ, nhưng nếu quanh năm suốt tháng ghim vào trong người, dầu cho vô hại, nhưng mà mỗi lần đụng tới, vẫn sẽ có cảm giác nhói đau.

“Người vất vả rồi! Đệ đệ của người tuổi cũng không còn nhỏ, hôm qua cha ta sai người báo tin, muốn để hẳn đến trường học tập, người thấy sao?” Quân cờ hữu dụng đương nhiên phải đặt ở vị trí xứng đáng trên bàn cờ.

“Đa tạ nương nương!” Hắc vui mừng lộ rõ ra trên nét mặt.

“Xuống dưới lĩnh thưởng đi!”

Tại Ngự thiện phòng, buổi tối.

Hoàng thượng cau mày, tựa hồ ăn không vừa miệng.

Bên cạnh, Đao phi giống như con rắn ông ọ trườn lên người Hoàng thượng, nũng nịu lên tiếng: “Hoàng thượng, sao lại không ăn món nào vậy? Không hợp khẩu vị của người à?”

Ta ngồi một bên không lên tiếng, trong lòng thầm khinh bỉ. Nữ nhân nào tàn, người có quyền thế không phải lúc nào cũng trầm mê trong nữ sắc, lúc hắc phiến nào chính là lúc không thích hợp để liếc mắt đưa tình.

Quả nhiên, Đao phi bị đẩy ra một cách thô lỗ. Tuy việc này không hề liên quan gì đến ta, nhưng ả vẫn liếc ta đầy oán hận, chắc là cho rằng ta đang vui mừng khi thấy người khác gặp nạn. Ta vô cùng bất đắc dĩ, Đao phi lúc nào cũng thích tranh sủng, đã sớm xem ta là cái gai trong mắt. Ta chỉ hận không thể hét lên với ả, là trong lòng ta có người khác rồi!

Ánh mắt Hoàng thượng cứ vô thức nhìn chằm chằm đĩa cá trên bàn, hiển nhiên trong lòng đang vô cùng rối rắm.

Ta đương nhiên biết mình nên làm gì. Khi Hoàng thượng phiến não, có khuyên bảo dây dưa cũng không ổn, nhưng cũng không thể không để ý đến. “Hoàng thượng, hay là để cho con cá này sống lại được không? Hấp dẫn ánh mắt của Hoàng thượng như vậy, thần thiếp chắc vài bữa nữa cũng phải tranh sủng với nó quá!”

Hoàng thượng nghe vậy đột nhiên cười to: “Nàng đúng là tiểu quý!” Thái giám, cung nữ theo hầu hai bên cũng lấy tay che miệng, chỉ có duy nhất một người đang cố cắn chặt môi.

Ta sẵn thế tiếp tục: “Chuyện gì khiến cho Hoàng thượng phiến lòng như vậy? Có lẽ nói ra, thần thiếp có thể chia sẻ cùng với Hoàng thượng!”

Hoàng thượng lắc đầu: “Không biết nên phái ai đi cứu trợ Hà Nam nữa?”

Đao phi không chịu thua kém, nhanh nhẩu mở miệng: “Hoàng thượng, có thể phái cha hoặc là Nhị thúc của thiếp lên đường ạ!” Dứt lời, còn thị uy liếc mắt nhìn ta. Tể tướng là cha của ả, còn Hộ Bộ Thượng Thư chính là Nhị thúc.

Ta ngấm ngấm thở dài, càng thêm khẳng định ả có gương mặt đẹp, nhưng chỉ là một đóa hoa vô hồn, không biết sống chết. Nếu quả thật có thể phái hai người bọn họ, Hoàng thượng hà cớ gì phải đắn đo như thế. Đương nhiên, ta vẫn như trước không có biểu hiện gì.

Hoàng thượng tức giận trừng mắt nhìn ả, trầm giọng nói: “Không cần nàng ra chủ ý!”

Đao phi vẻ mặt buồn bã, thần sắc càng thêm vài phần u oán cô đơn, nhìn có chút mong manh đáng thương.

Lòng ta chợt động, không khỏi nảy sinh cảm thông. Nhìn dáng vẻ của Đao phi, có lẽ đã đem lòng yêu Hoàng thượng thật sự, nhưng mà ả còn tốt hơn ta, ít nhất có thể ở bên cạnh người mình yêu mến.

Ta quyết định cứu ả một lần: “Thiên hạ đều là của Hoàng thượng. Hoàng thượng muốn phái ai đi mà không được chứ! Ai dám cãi lại nữa lời!”

Hoàng thượng chấn động, gương mặt lấy lại vẻ ngạo mạn, tự tin, ánh mắt sáng ngời, cười với ta: “Ngưng Nhi nói không sai chút nào!”

Khuôn mặt diễm lệ của Đoàn phi trở nên nhăn nhó, buông lời mỉa mai: “Nghĩ phi thật khéo hiểu lòng người, có khi lại chính là người thích hợp nhất!” Hai lần giáo huấn vẫn không ngăn cản được ả, đúng là không nên xem thường lòng đố kỵ của nữ nhân!

Hoàng thượng đầu tiên nhíu mày, tựa hồ đang nổi giận, nhưng mà đột nhiên hai hàng lông mày lại giãn ra, ánh mắt nhìn về phía ta ẩn chứa vài phần kỳ lạ. “Ngưng Nhi, nàng thấy sao?”

Ta không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự muốn..... Bộ não không ngừng xoay chuyển, trên mặt nổi lên ý cười: “Hoàng thượng nếu muốn Ngưng Nhi đi, Ngưng Nhi tự nhiên sẽ đi. Chỉ là, Ngưng Nhi từ nhỏ đến giờ chưa hề xuất môn, không biết có gặp nguy hiểm gì không, Hoàng thượng nhất định phải phái người võ công cao cường theo bảo vệ Ngưng Nhi mới được!” Nói xong, ta nhẹ nhàng cắn môi dưới, ánh mắt hơi e sợ nhìn Hoàng thượng.

Quả nhiên Hoàng thượng thương cảm vô cùng, nhẹ nhàng ôm lấy ta: “Trẫm biết là ủy khuất cho Ngưng Nhi, nhất định sẽ phái người bảo vệ Ngưng Nhi, tuyệt đối không để nàng mất đi một sợi tóc nào!”

Đoàn phi không ngờ ý kiến của mình lại được chấp nhận, nhưng đối với ả mà nói, đây có thể xem là một chuyện vui, khi đẩy ta ra khỏi cung trong một khoảng thời gian không ngắn! Vì không cho ta có cơ hội đổi ý, ả cho qua chuyện Hoàng thượng đang ôm ta vỗ về, vội vàng nói: “Thiếp thấy hay là để Dư Thống lĩnh đi theo bảo vệ Nghi phi. Dư Thống lĩnh võ nghệ cao cường lại trung thành tận tâm, là người thích hợp nhất!”

Ta đem mặt vui trong lòng Hoàng thượng, không để bọn họ nhìn thấy vẻ vui sướng không che giấu được đang hiện trên mặt ta, hạnh phúc dâng tràn trong lòng. Đoàn phi, ta tuyệt đối sẽ không bao cô ngục nữa, giờ phút này trong lòng ta, không người nào trí tuệ hơn cô!

Bên tai may mắn còn nghe được Hoàng thượng đang hỏi: “Ngưng Nhi, thế nào hả?”

Ta điều chỉnh lại tâm trạng của mình, ngẩng đầu đáp: “Hoàng thượng nói sao, Ngưng Nhi nghe vậy!” Trong lòng rộn ràng vang lên bốn chữ “không oán không hối”.

Hoàng thượng giúp ta vén lên vài sợi tóc lơ phơ trước trán, trong mắt càng thêm ôn nhu, ta cúi đầu, không dám tiếp nhận. Hoàng thượng vẫn say đắm nhìn ta, thốt ra lời: “Đoàn phi, nàng đi nghỉ sớm đi! Trẫm có chút chuyện muốn bàn với Nghi phi!”

Ở góc độ của ta mà nói, thật dễ dàng nhận thấy trong mắt Đoàn phi hiện lên vài phần ghen ghét, nhưng mà hôm nay ả tự cho là mình thắng lợi cho nên dễ dàng bỏ qua, yêu kiều đáp: “Thần thiếp xin cáo lui!” Liếc mắt nhìn ta, hàm chứa sự đắc ý khôn cùng, kiêu kỳ bước ra ngoài.

Chờ ả đi rồi, Hoàng thượng đứng dậy, tiện đà cũng kéo ta đứng lên, nhẹ nhàng cất tiếng: “Ngưng Nhi, biết vì sao trẫm để nàng đi không?”

Ta lắc đầu: “Hoàng thượng chắc là có dụng ý riêng!” Thời đại này, phụ nữ không cần quá thông minh, tỏ vẻ nhún nhường, che giấu tài năng mới có thể sống được yên ổn. Cho dù ta biết vì sao, cũng tuyệt đối không nói ra cửa miệng, bởi vì ta nhận thấy, Hoàng thượng đang muốn biểu đạt cơ trí thâm sâu của mình.

Hoàng thượng tiếp tục lên tiếng: “Trẫm lần này phái nàng đi, đương nhiên là có chút tính toán. Thứ nhất, để nàng thay mặt trẫm ra tay giúp đỡ nạn dân, lý do chính đáng, cũng có thể vì trẫm tích lũy thêm chút tiếng tăm. Thứ hai, cha của nàng là Lễ Bộ Thượng Thư, cùng đám người Tể tướng có địa vị ngang nhau. Thứ ba, nàng thân là quý phi, thân phận tôn quý, nàng xử lý việc này, bọn người dưới không dám dị nghị. Cuối cùng, ta biết nàng thông minh lanh lợi, sẽ không để cho người ta dắt mũi lừa đi!”

Ta cúi đầu cười nhẹ: “Hoàng thượng an bài cho Ngưng Nhi nhiều lợi ích như vậy, Ngưng Nhi thật sự không thể không đi rồi.”

Hoàng thượng đưa ánh mắt thâm thúy nhìn ta: “Hậu cung nhiều giai lệ như vậy, nàng nên biết người trẫm sủng ái nhất là nàng! Trẫm cũng tin tưởng nàng nhất! Nàng đi nhanh về nhanh!”

Lòng ta rung động, nhìn thân ảnh đứng trước mặt, bất giác cảm thấy buồn bã, người yêu ta nhưng ta không yêu người! Ta vội nhoẻn miệng cười: “Hoàng thượng một hơi nói ra nhiều lý do như vậy, Ngưng Nhi thật hoài nghi Hoàng thượng có lẽ đã sớm quyết định rồi! Chẳng qua là mượn Ngưng Nhi cùng Đoàn phi nói thay lời mà thôi!”

Hoàng thượng cười ha hả: “Nghị phi, muốn trẫm thưởng cái gì cứ mở miệng, đã được hay chưa!”

Ta lấu lĩnh tiếp lời: “Cho Hoàng thượng nợ đó, dù sao quân vô hí ngôn! Thần thiếp cũng không sợ người thất hứa!”

Mấy ngày nữa trôi qua. Trước lúc ta lên đường, Đoan phi còn tự mình đến Tử Dương cung tiễn đưa.

Ả dùng giọng nói ngọt như mía lùi nói với ta: “Nghị phi đi đường cẩn thận! Hoàng thượng, ta nhất định sẽ hầu hạ chu đáo, để Hoàng thượng một chút cũng không cảm thấy Nghị phi vắng mặt bên mình!”

Ta lúc ấy tâm tình bay bổng, trong lòng tràn đầy kích động, liền mặc ả nói gì thì nói. Hơn nữa, chuyện lần này ả là đại công thần, để ả khoa môi một chút cũng không phiền hà gì!

Đoan phi thấy ta không phản bác, sắc mặt kỳ dị, cho là ta đang rất khổ sở, lại không biết ta là cường chế khí lực toàn thân mới có thể không để ai phát hiện ra ta đang vô cùng vui sướng. ả nói một hồi thì bỏ đi.

4. Chương 3

3

Cho nên bây giờ ta mới có thể ngồi trong xe ngựa, nhẹ nhàng vén một góc màn kiệu lên, hân hoan nhìn chàng oai phong lẫm liệt cười trên thân ngựa cao lớn chạy theo bên cạnh. Sáng nay, ở ngoài cửa cung, nhìn thấy chàng từ xa, ta đã cảm thấy đây chính là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này! Trời cao đối đãi với ta cũng không tệ, trong một khoảng thời gian không ngắn, chàng phải luôn ở bên cạnh ta một bước chẳng rời, cùng tiến cùng lui. Bởi vì ta chính là quý phi cung vàng điện ngọc!

Thời tiết cực kỳ đẹp. Ánh mặt trời đặc biệt ấm áp, cũng giống như tâm trạng của ta.

Suốt dọc đường đi, chàng cùng ta nói chuyện cũng không nhiều lắm, nhưng từng câu từng chữ, ta đều ghi tạc trong lòng.

Sau ngày đầu tiên, chàng nói với ta: “Nương nương, hôm nay chúng ta nghỉ ở dịch trạm!”

Sáng sớm ngày thứ hai, chàng đến gặp ta và nói: “Không biết nương nương có thể khởi giá chưa?”

Giữa trưa ngày thứ hai, chàng lại nói: “Nương nương, xin mời xuống kiệu dùng bữa trưa!”

Buổi chiều hôm đó, ta mở miệng hỏi: “Dư Thống lĩnh, đây là đâu vậy?”

Chàng đáp thật nhẹ nhàng: “Vừa đến phạm vi phủ Thừa Đức, tiếp theo chúng ta sẽ xuất phát đi Trịnh Châu ạ!”

Từng câu từng chữ ta đều ghi nhớ rõ ràng. Ta rất hiểu chuyến đi lần này chính là hồi ức trân quý nhất trong đời ta. Nhưng mà dù sao đi nữa, ta cũng chỉ là một người bình thường, có được một ít liên khát vọng sở hữu càng nhiều!

Phong cảnh ngoài rèm thật là đẹp. Đưa mắt nhìn, thảm hoa cải dầu tung bay đón gió, rạng rỡ dưới nắng mai, ví như “từng đợt sóng nhấp nhô, nhuộm vàng cả một vùng trời”.

Ta có chút hoa mắt, cảm thấy thật cảm động. Cảnh vật trong cung tuy vô cùng tinh xảo tráng lệ, nhưng làm sao có thể so được với thiên nhiên bình dị, bao la vô cùng tận của nơi này, khiến cho ta muốn một lần nghe theo tiếng lòng mình.

Ta vén rèm lên, chàng lập tức đến gần: “Nương nương, có việc gì phân phó ạ?”

Giọng ta vang lên đầy kiên định: “Ta muốn qua kia đi dạo!”, bàn tay chỉ về hướng cánh đồng hoa cải dầu.

Ta biết chàng một lòng vì nước vì dân, lo lắng cho nạn dân ở Hà Nam, cho nên bốn ba ngày đêm không nghỉ. Trong khi ta luôn sống trong nhung lụa, chưa chịu khổ bao giờ. Hai ngày di chuyển liên tục, mặc dù là ngồi trên xe ngựa tiện nghi, nhưng ta cũng đã cảm thấy cực kỳ khó chịu, toàn thân đau nhức, ăn uống không vô.

Thị nữ hầu hạ đều than thở phàn nàn, nhưng ta vẫn luôn im lặng, vẫn một đường theo bước chân chàng. Ta thật sự hi vọng con đường này mãi mãi đừng có điểm dừng, chỉ ít hãy nên kéo dài một chút! Vì chàng, cực khổ gì ta cũng cam!

Chỉ một lần này thôi, xin hãy để cho ta làm theo ý mình!

Chàng có chút ngạc nhiên, nhìn ta hai ngày nay theo đám nam nhân chạy quần quật ngoài đường cũng chưa hề mở miệng than khổ, đôi mắt toát lên vẻ do dự.

Ta nghĩ chàng sẽ thuyết phục ta từ bỏ, liền hạ giọng nói: “Chỉ một chút thôi cũng được!” Khẩu khí kiên trì cùng khẩn cầu. Cả đời này, ta tuyệt đối không bao giờ ra lệnh cho chàng!

Chàng ngăn người trước thái độ của ta, bởi vì ta hoàn toàn có thể lấy danh vị quý phi ra lệnh cho chàng. Nhìn vào mắt ta, nhẹ nhàng lùi bước. “Cẩn tuân ý chỉ của nương nương!”, sau đó quay đầu lại, “Tất cả nghỉ một chút!”

Ta vui vẻ leo xuống xe, bước về hướng đồng hoa cỏ dầu, chàng lặng im đi theo phía sau. Đương nhiên ngoài chàng, bên cạnh còn có mấy thái giám và cung nữ. Dù rất muốn bảo bọn họ đừng đi theo, nhưng ta vẫn không lên tiếng. Bởi vì nếu làm vậy, nhất định sẽ bị bàn tán, lúc này ta có thể mặc xác, nhưng mà sau khi hồi cung, bất kỳ yếu điểm nào cũng bị người ta chộp lấy, hành đến dở sống dở chết! Ta không muốn chàng chịu bất kỳ tổn thương nào!

“Thật là đẹp quá!” Giọng ta bồi hồi.

“Trong cung, kỳ hoa dị thảo rất nhiều, tâu nương nương!” Một thị nữ tỏ vẻ khó hiểu, lên tiếng.

“Nhưng lại không có hoa cải dầu!” Ta mỉm cười.

“Không ngờ nương nương có thể nhận biết hoa cải dầu!” Là thanh âm của chàng.

“Là đang giễu cợt ta không nấu cơm không biết hình dạng cây lúa sao?” Ta cố gắng kiềm lại, nhưng không thành công, vẫn nhin không được cười tự trào bản thân.

Chàng và mọi người đều cười rộ lên. Ta tham lam nhìn nụ cười trên miệng chàng, lần đầu tiên thấy chàng cười hết trẻ con, hơn nữa..... là bởi vì ta!

Người trong cung cảm đều đã trải qua huấn luyện rất khát khe, do đó sau một lát, tất cả trở lại bình thường. Ta lưu luyến dời đi tầm mắt, tiến đến đồng hoa, không quên ngoảnh lại nói với những người đằng sau: “Các người không cần đi theo!”

Sau lưng, một cung nữ la lớn: “Nương nương, người đi một mình quá nguy hiểm!”

Ta bật cười: “Nguy hiểm gì chứ? Cho dù là có đi nữa, ta tin tưởng Dư Thống lĩnh nhất định tới kịp cứu bốn cung!”

Ta rảo bước nhanh, tay áo thả xuống, giữa đồng hoa bắt đầu nhảy múa. Thường ngày, ta tuyệt đối sẽ không phóng túng như thế, nhưng mà giờ này phút này nơi này, trong ta chỉ khao khát được đắm chìm trong điệu vũ. Trong lúc xoay vòng, ta nhìn thấy mọi người đứng bên cạnh đang mở to hai mắt, si mê dõi theo từng động tác của ta.

Ta tiện đà lướt qua chàng, phát hiện trong đôi mắt một mực kiên định là cả biển trời rực rỡ. Nhìn vào mắt chàng, ta có thể rõ ràng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình. Trong cái biển trời hoa cải dầu vàng rực ấy, một tuyệt sắc giai nhân trong sắc áo lam thuần đang xoay người, động tác mềm mại như thủy tiên, giống hồ điệp đang vờn quanh những nụ hoa mềm mại! Đáng tiếc, ta phát hiện trong mắt chàng chỉ là sự thưởng thức nghệ thuật đơn thuần, nhưng dù vậy, ta vẫn là thật sự càn múa càn hăng. Một màn múa này đây, ta tin tưởng không người nào có thể sánh bằng, muốn để chàng nhớ thật kỹ hôm nay. Phong thái này, sự quyến rũ này, khắp trời đất cũng không ai có!

Ta dồn hết sức vào từng động tác, vào từng bước chân. Ta thi triển hết tất cả sức lực cùng cảm xúc! Sau đó, ta từ từ ngừng lại, nhẹ nhàng hít thở, trong lòng không khỏi tự hào. Tốt lắm, không sai biệt lắm, ta cũng không muốn sau khi chàng hoàn hồn, sẽ phát hiện ra việc của ta làm mất quá nhiều thời gian của chàng. Bất chấp tất cả đem lòng yêu một người, chính mình đã không còn là chính mình nữa rồi. Ta rầu rầu suy

ngắm, không phát hiện ra đất dưới chân có chút trơn trượt, cơ thể mất trọng tâm về phía sau, bên tai vang lên tiếng kêu đầy sợ hãi của mọi người: “Nương nương, cẩn thận!”

Ta nhắm mắt lại, chuẩn bị cùng mặt đất tiếp xúc thân mật. Một đôi cánh tay kịp thời vươn ra đỡ, ta mở mắt ra nhìn. Quả nhiên là chàng! Gương mặt tuấn tú, góc cạnh được phóng to ở ngay trước mặt ta, đôi tay kéo ta rõ ràng rất có lực, ta có thể dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể chàng, cơ thể của ta bất giác cũng dần dần nóng lên. Cảm xúc chân thật như vậy, khiến cho ta cảm động muốn rơi nước mắt! Ánh mắt si ngốc nhìn chàng, trong mắt ta lúc này, chỉ có chàng và chàng mà thôi, không có bất cứ ngoại cảnh nào. Một khắc này, nếu có thể dừng lại mãi mãi thì quá tốt!

Chàng cho rằng ta đang sợ hết hồn, cho nên sau khi đỡ ta đứng dậy, liền rút tay lại: “Nương nương vẫn khỏe chứ ạ?” Sau lưng không còn ai đỡ, ta cảm thấy vô cùng mất mát.

Cung nhân ào ào chạy tới, vội vàng giúp ta phủi đi bùn đất trên người, sửa sang lại quần áo, sau đó tranh nhau hỏi dồn dập: “Nương nương, người không sao chứ?”, “Nương nương, đã khiến người sợ hãi rồi!”

Ta lập tức lấy lại tinh thần, nhìn mọi người xúm xít hai bên, phát tay áo, ảo não cất lời: “Đi thôi!”

Bọn họ cho rằng ta bởi vì hoảng sợ mà nổi cơn thịnh nộ, cho nên ngoan ngoãn cất bước theo sau.

Ta ngồi lên xe ngựa, lưu ý nhìn cánh đồng hoa cải dầu, sau đó tiếp tục hành trình.

Lại rong ruổi hai ngày đường.

Cả ngày chạy không ngừng nghỉ, lại không thể nhìn thấy chàng, ta cảm giác chán vô cùng, tựa vào gối nhưng, mơ màng buồn ngủ, nhưng đường đi lại quá xóc nảy, cho nên ngủ không sâu, chỉ đành nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng người ồn ào, sau đó vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Ta lên tiếng hỏi: “Dư Thống lĩnh, đã phát sinh chuyện gì?”

“Phía trước có chút tranh chấp, làm kinh động ngọc thể nương nương, tội thật đáng chết vạn lần!” Không phải là giọng của chàng, tự đứng thấy lo, nhin không được vén rèm lên.

Chỉ thấy chàng đang lập tức xoay người lại, quát to: “Dừng tay!” Một chưởng đánh ra, mấy tên kia lùi về phía sau mấy bước.

Một ông lão mặc áo vá lỗ chỗ và một thiếu niên trẻ tuổi gương mặt chất phác đang quỳ trên đất, bộ dáng vô cùng hoảng sợ.

Một cô gái có chút hương sắc đầu tóc rối bời, váy áo xốc xếch do bị lôi kéo, lúc này đang ngồi co quắp dưới đất, tấm tức khóc.

Một gã tướng tá cao to, mặt mày dữ tợn ra lệnh cho thuộc hạ tiến lên trước thăm dò, còn mình thì đưa mắt cẩn thận đánh giá tên chán đời nào đó dám xen vào việc của gã. Nhìn y khí khái bất phàm, toàn thân cốt cách, cũng biết không phải người thường, hướng hồ ở sau lưng còn có một đại đội nhân mã hùng hậu. Nhưng có câu “rồng dù mạnh cũng không địch lại nổi với rắn nhà”, thêm vào đó, thực lực của bản thân cũng rất mạnh, quan trọng nhất là nhìn dáng vẻ của bọn họ, hiển nhiên không có kinh nghiệm giang hồ, mà không hề biết rằng trong đám người này có một lượng lớn tướng sĩ hoàng cung.

Một tên đại hán làm động tác thủ lễ: “Không biết quý tính các hạ là chi? Nếu chỉ là người qua đường, xin đừng gây chuyện!” Ta khinh thường không thèm đếm xỉa, nói thì mạnh miệng như thế, mà vừa rồi lại run sợ trước một chưởng của chàng.

Dáng hình chàng oai phong凛冽, tựa như thiên thần.

Mắt ta có chút rơm rớm, nhớ tới thời điểm gặp chàng. Động tâm một lần đã phải bồi đền cả đời cả kiếp!

Bên tai nghe thấy chàng lạnh lùng lên tiếng: “Ta quản đó thì sao! Giữa ban ngày ban mặt, cường đoạt dân nữ, các ngươi còn có vương pháp không?”

Gã dữ tợn banh miệng ra cười: “Thiếu nợ phải trả tiền, đó là đạo lý xưa nay! Bọn họ không có tiền, thì chúng ta bắt người để gán nợ!”

Nam tử chất phác giầy dựa đứng dậy, phẫn nộ chỉ vào bọn họ: “Các người ép người quá đáng! Chúng ta vốn dĩ không có thiếu tiền các người, là các người đột ngột tăng tô (thuế đất), chúng ta mới không trả nổi! Các người chính là ham muốn muối muối của ta!”

Gã dữ tợn cười một cách quỷ dị: “Chi bằng chúng ta đến phủ nha để Tri phủ xử lý đi!” Nói xong lại đưa tay ra kéo cô gái về phía mình.

Nam tử chất phác xông về phía trước đứng chắn trước người cô gái: “Ai chẳng biết các người và quan lại có ăn chia với nhau!” Nhưng chỉ có một mình, nên anh nhanh chóng bị người đẩy ngã.

“Làm càn!” Chàng lớn giọng hạ lệnh: “Bắt lại cho ta!” Quân sĩ hai bên lập tức bắt bọn chúng quỳ mọp xuống đất.

“Đao hạ lưu nhân!” Một nhóm người mặc quan phục đang hốt hải chạy đến. Cầm đầu là một gã khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc quan phục màu đỏ, theo sát là một anh chàng dáng dấp anh tuấn, khoác trên người áo gấm giầy da – trang phục thịnh hành thời bấy giờ, sau lưng còn có một đoàn nha sai.

Nam tử áo đỏ nhìn tình cảnh trước mặt, trong mắt lấp lánh hào quang, tiến về phía trước ôm quyền thủ lễ: “Vị này có phải là Dư Thống lĩnh không?” Nơi này là An Dương, nhìn phong cách của nam tử, chắc hẳn chính là Tri phủ An Dương thanh thế, hơn nữa còn là môn sinh của Tể tướng.

Chàng mở miệng, kèm theo nụ cười trào phúng: “Vương đại nhân, tai mắt thật là nhạy quá!” Chúng ta áp giải lương thực, tuy là trước đó có gửi mật hàm thông báo đến các quan phủ, để bọn họ bảo vệ dọc đường. Chẳng qua, phái người nào phụ trách cũng đến gần sát nút mới quyết định, mà vị Tri phủ này có thể nhanh chóng xác định thân phận của chàng, hiển nhiên là đã có người báo cho hắn trước.

Vương Tri phủ nghe chàng thừa nhận, ánh mắt khôn khéo lướt về chiếc xe ngựa hoa lệ đang được các Ngự lâm quân bảo vệ, hạ thấp đầu che giấu tia sáng trong đôi con ngươi, khom người nói: “Hạ quan xin bái kiến Dư Thống lĩnh!” Bàn chân nhấc lên, chuẩn bị đến thỉnh an ta. Không lý gì mà hắn không biết ta đến.

Chàng giơ tay ngăn cản: “Đừng quấy rầy nương nương! Nương nương đang nghỉ ngơi!” Rõ ràng là đang mượn danh nghĩa của ta để kích đối phương. Nhưng có hề gì đâu chứ, chỉ cần là người chàng không ưa, ta sẽ giúp chàng! Ta ngồi sau rèm lắng nghe bọn họ trò chuyện, âm thầm cân nhắc.

Vương Tri phủ biến sắc, nhưng lập tức đã khôi phục lại bộ dạng tươi cười: “Vẫn là Thống lĩnh đại nhân suy nghĩ chu đáo! Hạ quan cũng không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi!” Sau đó, đảo mắt về phía sau: “Ta nghe có người đến báo án, bảo là có kẻ cạy thế hiếp người!”

Chàng thâm ý nhìn Vương Tri phủ: “Đúng là có kẻ cạy thế hiếp dân nữ! Trong địa hạt của đại nhân, chắc hẳn đại nhân sẽ xử lý công bằng! Đại nhân yêu dân như con, nhất định sẽ không để dân chúng chịu khổ!” Ta che miệng cười, thì ra chàng không chỉ có võ nghệ cao cường, yêu nước thương dân, mà còn có cái miệng rất lém lữa!

Biểu hiện trên mặt Vương Tri phủ thay đổi liên tục, sau đó ho khan một tiếng, e hèm: “Điều đó là đương nhiên! Nhưng mà muốn phân định đúng sai, cần phải có bằng chứng mới được!” Quay đầu lại nói: “Đưa người cáo trạng đến đây!”

Chính là gã dữ tợn lúc đầu. Người nọ tiến lên trước, đặc ý nhìn chàng, sau đó quỳ xuống: “Bẩm đại nhân! Lưu Thành thiếu tiền chúng tôi, trước đó đã đáp ứng nếu không có tiền sẽ dùng nữ nhi gán nợ! Ai ngờ lại bị vị đại nhân này ngăn trở!”

Vương Tri phủ nói: “Có bằng chứng không?”

Người nọ lấy ra một tờ giấy nợ: “Mời đại nhân xem qua!”

Nụ cười lóe lên rồi nhanh chóng biến mất trên mặt Vương Tri phủ. Hắn đưa mắt nhìn chàng, rồi quay sang hắng giọng: “Giấy trắng mực đen, viết rất rành rành. Lưu Thành, đây có phải là dấu vân tay của nhà người không?”

Ông lão kia run rẩy trả lời: “Đó là do bọn họ bức ép tiểu nhân ị vào tờ giấy. Đại nhân, xin ngài minh giám!”

Vương Tri phủ nhíu mày: “Người có bằng chứng chứng minh bọn họ bức ép người không?”

Ông lão hoang mang cực độ: “Không Không có”

Vương Tri phủ tỏ vẻ khó xử nhìn chàng: “Dư Thống lĩnh, ngài xem có khó không chứ?”

Khó cái đầu người! Lão hồ ly này, người sáng suốt vừa nhìn đã biết hần đứng đằng sau chỉ đạo mọi việc! Anh chàng trẻ tuổi đứng sau lưng hần, ánh mắt thâm tà nhìn cô gái đang ngồi bệt trên đất, hoàn toàn không còn thấy đâu bộ dạng anh tuấn ban đầu nữa, bước lại gần kéo tay nàng: “Đúng là mỹ nữ!”

Bội kiếm trong tay chàng vung ra cản: “Thiếu bao nhiêu tiền? Ta trả thay bọn họ!”

Vương Tri phủ cúi đầu ho khan một tiếng.

Gã dữ tợn hung hăng: “Ta theo giấy nợ mà làm! Qua ngày hôm nay, sẽ bắt nữ nhi của hần gán nợ!”

Vương Tri phủ nắm hai tay với nhau, bộ dáng đắn đo: “Thống lĩnh đại nhân, việc này.....”, nhưng trên mặt lại rõ ràng hiện lên ba chữ “xem kịch vui”.

Đôi tay chàng nắm chặt bội kiếm, trong mắt tràn ngập phần nộ.

Đột nhiên, ánh mắt mọi người đều đổ về phía sau, chàng hoài nghi quay đầu.

Dải lụa ngũ sắc phát phơ tung bay càng làm nổi bật chiếc váy xanh màu ngọc bích, ta nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa. Gương mặt nguyệt thẹn hoa nhường của ta ngẩng lên khiến ọi người đứng nhìn ngây ngốc.

Chàng là người đầu tiên cúi xuống hành lễ: “Nghị phi nương nương thiên tuế!”

Mọi người chột bưng tỉnh, lập tức khấu đầu: “Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Ta ung dung từ tốn, khí chất cao quý phát tay: “Đứng lên đi!”

Anh chàng trẻ tuổi như bị ta thu mất hồn vía, tự lẩm bẩm một mình: “Tuyệt thế giai nhân băng cơ ngọc cốt (da trắng như tuyết, xương quý như ngọc) này chính là Nghị phi.....”

Ta nhìn hần, tự sẽ có người ra mặt. Quả nhiên, cung nữ ở bên cạnh buong lời gay gắt: “Lớn mật! Nghị phi nương nương là bậc thiên kim cao quý, người lại dám vô lễ như vậy, coi chừng ta móc mắt chó nhà người!”

Vương Tri phủ vô cùng sợ hãi, chạy tới kéo hần lại, rồi quỳ sụp xuống: “Xin nương nương thứ tội! Tiểu khuyển không biết, mạo phạm đến ngọc giá nương nương! Là vì nương nương sánh tựa thiên tiên, cho nên mới thất thố như thế!” Dám mơ tưởng đến nữ nhân của hoàng đế, mười cái đầu cũng không đủ đền tội!

Ta vẫn giữ vẻ mặt hồ hững. Các người khi dễ chàng, ta tự nhiên phải giúp chàng trả hận! Ta quay đầu hỏi chàng: “Chính là những người này cản đường à?”

Chàng như hiểu ý, cười đáp: “Đúng ạ!”

Ta ngay cả khóe mắt cũng không thèm liếc nhìn bọn người đang quỳ dưới đất: “Ngăn cản đoàn xe cứu nạn thiên tai! Chuyện đại sự nguy hại cho nước cho dân như vậy, kẻ nào lại dám làm cản!” Loại tiểu nhân suốt ngày chỉ biết cậy thế hiếp người này, càng đạp hần xuống, sẽ khiến hần càng thêm sợ hãi!

Vương Tri phủ sắc mặt trắng bệch: “Hạ quan không dám, xin nương nương minh giám! Chuyện thật ra là như vậy.....” Thanh âm run run kể lại sự tình.

Ta sao lại không biết chứ. Chuyện xảy ra ta đều nhìn thấy tận mắt, nghe thấy tận tai, nhưng vẫn nhẫn nại nghe hần thuật lại sự việc, sắc mặt vẫn như trước không có biểu hiện gì. Để cho người khác không đoán được mình đang suy nghĩ cái gì, từ đó kinh hồn lạc phách, càng nghĩ càng lo.

Sau một lúc lâu, ta mới cất tiếng hỏi ông lão: “Ông biết chữ chứ?”

Ông lão không dám ngẩng đầu lên, chắc là do cả đời chưa từng gặp qua người có thân phận cao quý giống như ta. “Bẩm..... Bẩm nương nương, không..... không biết ạ!”

Ta giả bộ không hiểu: “Vậy ông có biết trên giấy viết gì không?”

Ông lão nói trong nước mắt: “Không..... Không biết!”

“Hừ, một người không biết chữ như vậy, muốn lừa hần cũng thật dễ dàng!” Ta chậm rãi bước đến bên người cô gái, giơ tay nâng lên khuôn mặt đầm lệ: “Quả nhiên là một cô gái xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là nữ nhi nhà lành!”

Gã dữ tợn ra sức chống chế: “Nhưng mà hần đích thực đã để lại dấu tay!”

Ta lạnh giọng: “Người lấy gì chứng minh hần biết nội dung ghi trong giấy? Huống hồ bọn quái vật các người ghê tởm không chịu nổi, người bình thường sẽ không đem nữ nhi bảo bối của mình gán nợ cho người!”

Gã dữ tợn mặt mày vằn vẹo, trở lại bản tính phàm tục, thô lỗ lớn giọng: “Nương nương, không thể vu oan tiểu nhân....”

Vương Tri phủ cũng ngừng đầu hướng ứng: “Nương nương....”

Mắt hạnh của ta trừng lớn: “To gan! Gây hần với bổn cung, làm trở ngại đoàn xe, cưỡng bức dân nữ, giả tạo giấy nợ! Dư Thống lĩnh, tội xuống dụng hình!”

“Dạ!” Chàng đáp lời, vung tay lên, đám người kia nhanh chóng bị lôi đi. Xa xa vẫn còn nghe kêu: “Vương đại nhân, cứu mạng!”

Ta tao nhả vuốt tóc, thanh âm thánh thót đầy dịu ngọt: “Bổn cung xử lý như vậy, không biết Tri phủ đại nhân có ý kiến gì không?”

Vương Tri phủ lập tức nuốt lời muốn nói vào miệng, mồ hôi túa đầy đầu: “Không..... Không có, nương nương anh minh!”

“Chỉ có điều, tại đất đại nhân quản lý lại xuất hiện bọn hung ác như vậy, đại nhân cũng không thể trốn trách tránh nhiệm!” Vừa lòng nhìn sắc mặt hần trắng bệch ra. “Nếu đại nhân có lòng mà không có lực, bổn cung sẽ thay mặt ngài chào từ biệt Hoàng thượng! Tuy nhiên, bổn cung vẫn tin tưởng đại nhân từ nay về sau sẽ càng thêm tận tâm tận lực quản lý trị an nơi này, tạo phúc cho dân chúng, có phải không?”

“Dạ! Dạ! Đa tạ nương nương đã nhắc nhở!” Hần khẩu đầu như đảo tời.

Ta uyển chuyển xoay người, thấp giọng nói một câu: “Vương đại nhân, mắt cần phải nhìn xa một chút! Như vậy mới sống được lâu!” Quý phi đẹp tựa thiên tiên đi giữa dòng người trở về xe ngựa, thu lấy thắng lợi hoàn toàn.

Đại đội nhân mã lại tiếp tục tiến về phía trước. Ta vén rèm xe ngắm cảnh, chàng đến bên cạnh, nở nụ cười nho nhã, ánh mắt hiền hòa: “Nương nương lại thêm một lần khiến cho vi thần kinh ngạc! Thật là bội phục vô cùng!”

Ta quay sang cười đầy quyến rũ: “Chỉ là ý thể hiệp người thôi!”

Chàng ngẩn người ngạc nhiên, sau đó khuôn mặt có chút co giật, hiển nhiên là muốn cười nhưng lại không dám cười.

Trong lòng ta vừa vui vẻ lại vừa chua xót, lo được lo mất. Chuyến đi lần này, thấy được nhiều vẻ mặt khác nhau của chàng, nhưng mà, nó có thuộc về ta không?! Nhìn chàng, bất giác không nhận được muốn đưa tay xoa mặt chàng. Lòng, càng lúc càng tham lam!

Ta thâm ý nhìn chàng, nắm chặt hai tay. Không biết tại sao, đột nhiên trong lòng trào dâng vị đắng. Thật muốn khóc. Chàng làm sao biết được....

Có một người đã đem lòng yêu chàng từ rất lâu rồi.

5. Chương 4

Trên đường đi, chàng khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng, kiệm chữ, quyết không mở miệng nói lời vô nghĩa.

Đi thêm mấy ngày nữa, cuối cùng cũng đến được Trịnh Châu. Dân chúng hai bên đường, người nào người nấy sắc mặt xanh xao nhợt nhạt, xem ra đúng là có chuyện.

Đôi mày của chàng càng lúc càng nhíu chặt, lo lắng đọng đầy trong mắt.

Nếu như có một ngày chàng cũng sốt sắng vì ta như thế, cho dù tan xương nát thịt ta cũng cam tâm. Nhưng mà dầu cho chàng có hờ hững với ta, ta cũng không thể nào chịu được khi nhìn thấy chàng đau khổ. Thật muốn đưa tay lên vuốt ve đôi mày rậm ấy!

Ngô Tri phủ từ sớm đã dẫn đầu đội ngũ đến tiếp giá. Vốn hấn muốn an bài để cho ta nghỉ ngơi một chút, gạt bỏ cát bụi đi đường.

Ta dè xuống cơn đau nhức mình mẩy, lập tức cho triệu mọi người đến cùng thương nghị sự việc, bởi vì ta biết lòng chàng đang rất bồn chồn. Chàng nghe ta nói thì đột nhiên có chút ngoài ý muốn, từ lâu đã thấy trong cung toàn nữ nhân quần là áo lượt, yêu sách vô cùng, bây giờ lại thấy ta như vậy, ánh mắt hiện lên tia tán thưởng. Trước cái nhìn ngưỡng mộ của chàng, ta cắn chặt răng, trong lòng trào dâng vị ngọt.

Chỉ có điều, ta không muốn gặp mấy người này, bèn sai người dựng lên một tấm bình phong ngăn cách. Bọn họ chia nhau đứng ở hai bên.

Ngô Tri phủ tinh tế cho triệu tới một người nói giọng kinh thành làm nhiệm vụ thuyết minh.

“Đây là Tri phủ của các vùng gặp thiên tai, còn những vị này là đại diện cho những phú hào có tiếng ở địa phương.”

Từ sau bình phong truyền đến một giọng nói cực kỳ êm tai: “Kinh nghiệm của các vị nhất định nhiều hơn bổn cung, không biết đối với chuyện lần này có cao kiến gì?”

Bọn họ quay mặt nhìn nhau, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, hơi thở của mọi người bỗng trở nên vô cùng nhẹ, có lẽ ngay cả một cây châm rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

Lâu thật lâu sau, người bên trong đã không còn giữ được kiên nhẫn: “Một chút ý kiến cũng không có, các người được tích sự gì cơ chứ?”

Ngô Tri phủ ngăn ngữ nói: “Nương nương một đường vất vả vận chuyển lương thực, nhưng chỉ sợ là như muối bỏ biển thôi!”

Ta ngẫm nghĩ một chút, đúng là dọc đường trông thấy rất nhiều xác nạn dân: “Người nói không sai! Chẳng lẽ ở các tỉnh thành châu phủ, một chút lương thực cũng không có?”

Lại một phen trầm mặc.

Ta nổi cơn thịnh nộ: “Đều bị cầm à? Đợi đến lúc người dân nơi này đói chết, các người còn có thể ra oai với ai? Mỗi người đưa ra cho ta một lý do, nếu không thì chờ trách!”

Một người trong số đó đứng lên phát biểu: “Xin nương nương bớt giận! Không phải là không có gạo, chỉ là gạo đều tập trung trong tay của một vài người!”

“Các người là Tri phủ, chẳng lẽ không thể ra lệnh cho bọn họ hạ giá bán sao?”

“Bởi vì bọn họ đều là người có tiền có thế, có chỗ dựa trong triều đình, cho nên cơ bản không có cách gì.”

“Hừ, một lũ vô dụng!” Cơn buồn bực trong lòng ta dâng cực độ.

Chàng nhìn đám người đang cúi đầu đứng trước mặt, sau đó nói nhỏ bên tai ta: “Nương nương có điều không biết, bởi vì quan trường phức tạp, nếu làm không tốt, không những không giúp được việc, lại còn làm hại đến tánh mạng bản thân, cho nên, việc này rất khó giải quyết!”

Ta đứng dậy. “Truyền lệnh ta, sáng mai tất cả bọn người tích trữ lương thực phải tập trung ở đây. Trái lời liền chém! Ta muốn nhìn xem kẻ nào có gan chống lại đó! Dư Thống lĩnh, chuyện này người xử lý đi!” Đưa tay cho cung nữ đỡ, ta trở về phòng nghỉ ngơi, thư giãn tinh thần để ngày mai có sức đấu một trận với mấy tên kia!

Quả nhiên, theo ý chỉ của ta, sáng sớm đã thấy mọi người tụ tập đông đủ trước sân. Có chút không vui chính là, có hai người bị trói đang quỳ sụp trên mặt đất. Ngay cả lời nói của ta cũng không thêm để vào tai, nhưng mà bọn chúng không bị chém đầu, chỉ bị trói áp giải đến đây.

Ta ngồi xuống sau tấm bình phong: “Hai kẻ này là sao đây?”

“Bọn họ kháng chỉ không nghe!”

Ta từ tốn mở miệng: “Không phải đã nói trái lời liền chém sao?” Ta không phải là người nhân từ gì cho cam.

Hai người kia nghe thấy vậy, sắc mặt có chút tái nhợt, liếc nhìn nhau. Một kẻ lên tiếng: “Hai chúng ta chính là biểu đệ của Hoàng hậu, là cháu của Tể tướng đương triều!”

“Thì sao? Muốn uy hiếp bổn cung à?” Ta uể oải nói. “Giết các ngươi thì sao nào, có kẻ dám đụng đến ta ư?” Ta đường đường là quý phi hoàng cung, sợ gì chứ!

Bọn họ không ngờ một nữ tử suốt ngày ru rú trong cung như ta lại cương quyết đến như vậy, sợ ta ra tay không biết nặng nhẹ, nhất thời tức giận có thể thật sự lấy đầu bọn họ, mà chết một cách lẳng xệch như vậy, bao nhiêu thân phận cũng không đổi lại được tánh mạng. Chúng trở nên hoảng sợ, một tên nhìn có vẻ giả hoạt lập tức dập đầu van xin: “Tôi chỉ muốn xác nhận xem có phải thật sự là nương nương triệu kiến chúng tôi không, cho nên có chút chậm trễ, xin nương nương thứ tội!”

Ta hỏi chàng đang đứng bên cạnh: “Tướng quân có xuất ra quan bài của người và tín phù của ta không?”

Chàng đáp: “Dạ thưa, có!”

Giọng của ta bỗng chốc lạnh tanh: “Nhị vị thân thế cao quý, lệnh phù này nhìn chắc là cũng biết ấy nhỉ!” Một câu chặn đứng đường lui của họ.

Hai người lại vội vàng dập đầu liên tục: “Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, nương nương! Dẫu cho có mượn gan trời, chúng tôi cũng không dám trái lệnh! Mong nương nương đại nhân đại lượng!”

Ta thở dài: “Lời bổn cung đã nói ra miệng, không thể thu hồi, nếu không, chẳng phải bổn cung sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ sao! Nhưng mà, nếu các ngươi nguyện ý quyên góp lương thực cho nạn dân, việc làm nhân nghĩa này, tất khiến người ta cảm động, bọn người Ngô Tri phủ cũng thay các ngươi cầu xin, để các ngươi có cơ hội lập công chuộc tội. Bổn cung cũng có thể thuận theo ý dân, nước dâng thuyền lên à!” Ai lại chẳng biết dụng ý của ta, nhưng tuyệt đối là đường đường chính chính!

Bọn họ do dự: “Lương thực?”

“Sao? Không muốn à? Nhưng mà bổn cung lại rất muốn mặt mũi! Hừ, có tiền có ăn, cũng phải có mạng mới hưởng thụ được!” Lời nói sắc sảo, trong chần lườn kim.

Hai người chỉ đành phải cúi đầu: “Đa tạ nương nương! Tất cả xin nghe theo nương nương an bài!”

Sau khi cả hai lui xuống, ta đưa mắt nhìn một gã đang ngồi thấp thỏm không yên phía dưới. “Người đang ngồi đầu hàng bên này là ai?”

Bị gọi đích danh, gã run sợ lên tiếng: “Tiểu nhân tên Chu Phú Quý!”

Ta cười khê: “Tên rất hay! Mấy ngày nay ăn uống có no đủ không?”

Gã không ngừng lau mồ hôi: “Đa tạ nương nương quan tâm! Tiện dân bụng bị đói tốt ạ!”

“Trên đường tới đây, bổn cung trông thấy không ít dân gặp nạn, thật sự là làm cho người ta đau lòng! Ta cũng đã phát không ít lương thực.” Ta dừng lại một chút.

Mồ hôi gã ra càng lúc càng nhiều: “Đó là do nương nương có tấm lòng thật nhân hậu ạ!”

“Chu lão gia đã từng thấy qua nạn dân chưa?”

“Dạ thấy..... đã thấy ạ!”

“Phải rồi, bên này chỉ sợ là nhiều hơn! Nhìn họ như vậy, ông ăn còn thấy ngon không?” Giọng của ta vẫn cứ nhẹ nhàng như thế. Nhưng càng lúc lại càng có nhiều người đổ mồ hôi.

“Tiểu nhân..... Tiểu nhân.....”

“Tất cả đều là người cùng phủ, tin tưởng ông cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, nhất định sẽ rất nguyện ý cứu giúp bọn họ!”

“Tiểu nhân.....”

“Đây là chuyện quốc gia đại sự! Càng đói khát, càng dễ xảy ra bạo động. Quốc gia gặp nạn, mọi người đều phải có trách nhiệm! Các vị, chắc không phải là muốn đất nước có biến động chứ?” Chiếc mũ chụp trên đầu cũng thật quá lớn đi.

Thấy ánh mắt bọn họ lấp lóe, ta biết đã đến lúc. “Vị ngồi bên cạnh Chu lão gia không biết nghĩ như thế nào ha?”

Người nọ lập tức quỳ xuống: “Tiểu nhân nguyện ý tuân theo lời dạy của nương nương! Đóng góp một nửa lương thực, phần còn lại sẽ đem bán hạ giá!” Đây chính là nước đi quyết định của ta, là người của cha ta trà trộn vào.

Nhiều người cũng hòa theo hưởng ứng. Ta đường đường là quý nhân trong cung cấm, cao cao tại thượng, không cần quan tâm triều đình bá tánh, cũng không thiết kiêu nể tức giận. Nếu trái lệnh ta, nhẹ sẽ bị khám xét nhà, còn nặng thì... kết cục sao cũng biết. Tốt nhất là đừng nên chọc tức ta! Ta đảo mắt nhìn khắp phòng, biết rõ hơn phân nửa bọn họ đều nghĩ như vậy. Người xấu tất hiểu nhau thôi!

Ta mở ra lối thoát. “Ngô Tri phủ, phải làm như thế nào, người tự quyết định đi!”

Ngô Tri phủ mừng vui ra mặt.

Chàng hộ giá ta trở về phòng, nói khẽ: “Nương nương thật cao tay!”

Ta quay lại nhìn chàng cười: “Chẳng qua chỉ ý thế hiếp người thôi!”

Sau một màn bá đạo thị uy của ta, đám gian thương đều ngoan ngoãn giao ra lương thực, chỉ sợ động tác chậm một chút, sẽ bị ta phạ đại một cái lý do hành hạ đến sống dở chết dở.

6. Chương 5

5

Trời thu bằng lăng, hoa ử rữ

Dòng nước lững lờ ôm lấy cây.

Ta một mình đứng trong nắng sớm, cung nữ thái giám đang còn say giấc, ta cũng không muốn đánh thức bọn họ dậy.

Một ngày rồi chưa thấy chàng, chắc hẳn việc phát lương bận đến mức tối tăm mặt mũi.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân quen thuộc, tim bắt chợt đập nhanh.

“Nương nương thức sớm thế? Cung nữ đâu mà không ở bên cạnh hầu hạ người?”

“Ngủ không được. Cũng không có chuyện gì, để bọn họ nằm thêm một chút.”

“Nương nương thật biết lo nghĩ cho hạ nhân!” Vẫn những lời khách sáo như vậy, ta rất ư không thích.

“Dư Thống lĩnh mới là người biết lo nghĩ cho chúng dân. Làm việc không ngơi nghỉ cả ngày lẫn đêm.”

Chàng nhoẻn miệng cười, giọng bông đùa: “Nương nương hao phí tâm cơ sắp đặt, vi thần chẳng qua chỉ là thừa lệnh thi hành! Người cao tay là nương nương mới phải!”

Ta không cho là đúng: “Chi bằng nói là ta không từ thủ đoạn, bày trò lừa gạt có phải hay hơn không!”

Chàng không kiềm được ý cười, bèn đằng hắng mấy tiếng: “Nương nương thật biết nói đùa!”

Ta quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt lấp lánh như sao buổi sớm của chàng: “Ta biết bọn chúng chẳng qua chỉ sợ ta ném chuột làm vỡ bình, không tuân theo ý ta, lập tức sẽ mất đầu! Những kẻ như vậy, các vị đại nhân trị không nổi, chỉ đành để quý phi ta đích thân ra tay, mới sóng êm biển lặng!”

Chàng thở dài: “Nương nương thật tinh tường nhìn thấu mọi việc! Chỉ sợ không được tốt....”

Ta lớn giọng: “Kể nào lại dám gây chuyện?” Ta tâm cao khí ngạo. Cả thiên hạ này, trong lòng ta, chẳng ai bì được chàng.

Chàng nhìn ta, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng mở miệng. “Chỉ là vi thần đa tâm!” Về sau mới biết, kinh nghiệm của ta không bằng một góc của chàng.

Thấy ta không vui, chàng chuyển đề tài: “Thiên tai lần này khiến cho hoa cỏ cây cối bơ phờ khô héo, không còn chút sinh khí nào!”

Ta nhìn chàng đầy thâm ý: “Lâm hoa tạ liễu xuân hồng, thái thông thông. Vô nại triều lai hàn vũ, vân lai phong. Yên chi lệ, tương lưu túy, kỉ thời trọng, tự thị nhân sinh trường hận thủy trường đông.” (Bài thơ “Tương kiến hoan kỳ” () của nhà thơ Trung Quốc Lý Dục. Bản dịch của Nguyễn Thành Ân: Xuân hồng liễu tạ hoa rơi. Lòng nghe rối những bờ bờ. Cứ để mưa lạnh buổi sớm mai. Gió về lệ đỏ mắt gầy. Lại tuôn rờn rã cơn say chập chờn. Từ đây ôm mối hận trường. Chỉ còn sông nước lẽ thường xuôi đông.)

Chàng nói: “Bên ngoài trời lạnh, nương nương nên về phòng nghỉ ngơi, bảo trọng ngọc thể!”

Tuy rằng ta vô cùng muốn cùng chàng nói chuyện nhiều một chút, nhưng nhìn vẻ mặt tiêu tụy, mỗi một của chàng, cảm thấy rất đau lòng, bèn nói: “Người cũng nghỉ ngơi đi!”

Chàng cáo lui.

Lại qua mấy ngày. Cũng không có chuyện gì phát sinh. Thật ra chỉ là thiếu lương phát chẩn, giờ lương thực đầy đủ, tự nhiên tất cả đều suôn sẻ.

Ta quyết định đi xem tình hình lần cuối. Nếu không có chuyện gì xảy ra, lập tức khởi hành về triều. Đây là kỳ hạn hoàng thượng đưa ra, ta đã lần lựa lâu quá rồi, đã đến lúc phải đi.

Lúc ra ngoài, ta che mặt bằng một chiếc khăn mỏng. Đến phủ nha gần đó, ta ở bên cạnh nhìn ngắm một vòng, đang định cất bước.

Đột nhiên nghe thấy tiếng người hét to: “Đây chính là Nghi phi nương nương đến phát gạo cho chúng ta đó!”

“Đúng vậy, nghe nói nương nương xinh đẹp tựa thiên tiên!”

“Còn không mau tới tạ ơn nương nương!”

Nhất thời, xung quanh trở nên hỗn loạn, dân chúng từ bốn phía đổ xô đến trước mặt ta.

Những người ta từng gặp qua, người nào cũng biết lễ nghĩa tôn ti, dè dặt cẩn trọng, bây giờ lại trông thấy một màn như vậy, đầu óc không khỏi căng cứng lên. Còn có chút lo sợ và tức giận.

Đã thấy chàng hai tay bạt kiếm, cao giọng quát: “Bảo vệ nương nương!”

Cảm nhận được chàng một lòng bảo hộ ta, trong lòng vui mừng vô cùng, nhưng cũng có chút khó hiểu, chỉ là dân chúng hiếu kì chạy đến cảm ơn thôi, việc gì phải giương cung bạt kiếm như vậy! Nhưng mà nhìn thần sắc chàng căng thẳng như vậy, biểu tình chàng khẩn trương như vậy, trong đầu linh quang chợt lóe, nhớ tới buổi sáng ngày hôm ấy, nhớ tới câu nói đầy ẩn ý của chàng “Sự tình chỉ sợ không được tốt....”, chẳng lẽ... bọn họ dám lớn mật như vậy! Bằng không, dân chúng bình thường làm sao biết ta chính là Nghi phi?

Đám đông ùn ùn kéo tới. Nếu là đạo tặc thì dễ rồi, đằng này lại toàn là dân chúng, thị vệ không nỡ rút kiếm ra chém lung tung, chẳng mấy chốc, người bên thân đều bị tách ra, chỉ còn có mỗi mình chàng. Khóe mắt thấy ánh sáng phản quang của binh khí, đều bị chàng đánh trả về, chỉ là người thật sự quá đông, không thể tùy ý thi triển.

Trước mặt chúng ta, người bu quanh không một khe hở. Trong lòng không tránh khỏi phiền não, một bọn ngu ngốc! Nhìn thấy nụ cười răng nanh càng lúc càng đến gần, hồi chuông cảnh báo trong đầu rung lên mãnh liệt, kẻ đó như tia chớp cầm chủ thủ lao tới, rồi dưới ánh dương lạnh lẽo, ào về phía chàng. Ta không kịp suy nghĩ, đã chắn trước mặt chàng. Sắc áo lam thuần chẳng mấy chốc đã vấy đỏ, càng lúc càng đậm, cũng càng lúc càng rực rỡ, giống như một đóa hoa tử vi – loài hoa ta yêu nhất – đang vươn mình đón nắng, yêu kiều diễm lệ trong ngày xuân năm ấy. Đào nơi đâu lặng thinh không nói, chỉ biết vươn mình đón gió xuân.

Người người ngậy ngốc chứng kiến một màn, Ngô Tri phủ nhân cơ hội không chế đại cuộc.

Ta mơ mơ màng màng, hình như là ngã vào trong vòng tay chàng. Sau đó, nghe chàng hét lớn: “Ngô Tri phủ, mau gọi đại phu!”

Khi tỉnh lại, đã là chuyện của hai ngày sau.

Ta mở mắt ra, cảm thấy chỗ bả vai vô cùng đau nhức.

Vừa thấy ta cử động, bọn thái giám cung nữ hầu hạ bên người vui mừng bật khóc: “Nương nương, người đã tỉnh lại rồi!”

“Dư Thống lĩnh đâu?” Giọng của ta trở nên khàn đục. Chắc là tại đã mấy ngày không mở miệng nói chuyện.

“Nương nương muốn hỏi về chuyện thích khách ă? Không bắt được người, tình hình lúc ấy hỗn loạn vô cùng ă!” Một cung nữ trả lời.

Ta mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào. Thích khách, đã sớm biết là không thể nào tóm được.

Buổi chiều, chàng đến thỉnh an. Quỳ gối xuống đất: “Vi thần hộ giá bất lực, để nương nương bị thương, xin nương nương trách tội!”

Ta khoát tay, cho chàng đứng dậy: “Việc này không liên quan đến ngươi, là bọn chúng thấy ta chướng mắt! Chuyện thích khách, cũng không cần điều tra, dù sao cũng tra không ra! Mọi người biết trong lòng là được rồi!”

“Vâng ă!” Hẩn vòng tay thủ lễ đứng bên cạnh: “Đại phu nói, độc trong người nương nương chưa trừ hết, cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng, giải độc từ từ.”

Trên đào tắm độc, thì ra là muốn lấy mạng chúng ta! Ta nhìn chàng rặt một bụng áy náy, mỉm cười lên tiếng: “Linh dược trong cung không thiếu, rốt cuộc cũng đến lúc sử dụng rồi!” Sau đó thở dài: “Năm hai ngày nay, thật muốn uống một ngụm trà ngon quá!”

Chàng nghe thấy ngắc đầu: “Nương nương muốn uống loại gì?”

“Thế nào, không màng đến dân chúng của ngươi, lại chạy đến chiều cổ ta sao?” Nói rồi mới cảm thấy không đúng, xuề xòa cười cười. Mặt của chàng hết hồng lại trắng.

Ta vội vã chuyển chủ đề: “Gia đình ngoại ta vốn là một họ tộc có tiếng ở Giang Nam, cho nên dưới bàn tay chăm bẵm của mẫu thân, từ nhỏ chỉ uống duy nhất một loại trà, đó là Long Tĩnh ở Tây Hồ!”

Cổ rạp rờn khởi trong ánh hoàng hôn đầm thắm. Ta và chàng ngồi đối diện nhau.

Mặc dù do ta yêu cầu, chàng ngồi trước mặt ta, tựa hồ vẫn có chút không thoải mái.

Ta cười nói: “Dư Thống lĩnh, không cần câu nệ. Hôm nay, chúng ta chỉ là những người bạn uống trà với nhau. Hay là Dư Thống coi thường phận nữ lưu như ta không biết phẩm trà?”

Chàng vốn là người cởi mở, cho nên cũng hiểu được. Cơ mặt thả lỏng, nở nụ cười: “Nương nương quá lời! Tây Hồ một mảnh tiên cảnh nhân gian, đáng tiếc đến nay vẫn chưa có duyên đặt chân đến! Tương truyền Long Tĩnh ở Tây Hồ danh rền thiên hạ, cũng chỉ biết đem tiếc gửi vào lời nói mà thôi!”

Trên bàn gỗ là một bộ trà cụ bằng sứ màu ngọc bích. Ta vừa cho lá trà vào chén, vừa nhỏ nhẹ mở lời: “Lá trà Long Tĩnh hình dáng hẹp dài trơn bóng, có màu xanh nhạt, mùi thanh thoát tựa lan, uống vào rất dễ chịu, tụ họp đủ bốn tiêu chuẩn cần có của một loại trà ngon ‘sắc xanh, vị thuần, hương thơm, dáng đẹp.’”

Sau đó, chậm chậm châm nước vào, lá trà một mình một cồi chụm lại thành đóa, cao thấp đan xen, cái chìm cái nổi, trông rất sống động, tựa như bức tranh thủy mặc đẹp xinh.

Sau một lúc, ta ra dấu bảo chàng có thể uống. Chàng bưng chén lên, nhấp một ngụm, cất lời khen: “Vị ngọt thấm kẽ răng, hương thơm lan tỏa khắp miệng, làm động lòng người! Đúng là cực phẩm!”

Ta nhìn chàng cao hứng, bất giác cũng cao hứng theo: “Trà Long Tĩnh có đặc điểm là hương thơm vị thuần, không nên vội vàng đánh giá, cứ chậm chậm nhâm nhi từng chút một, động tác quá hấp tấp sẽ không lĩnh ngộ được hương vị đặc biệt của trà.”

Chàng nghe ta nói, bưng chén nhấp một ngụm, nhắm mắt cảm nhận, đưa ra nhận xét: “Trà Long Tĩnh, ban đầu nếm tưởng chừng nhạt nhẽo vô vị. Sau khi dùng qua, cảm thấy trong người như có một luồng khí, chuyển động khắp miệng môi, vô vị bỗng chốc trở thành vị, mà là vị rất đặc biệt!”

Nụ cười của ta mập mờ sau làn hơi nước: “Dư Thống lĩnh bình thường anh dũng uy nghiêm, không ngờ cũng có lúc trở nên lãng mạn như vậy!”

Chàng có chút ngại ngùng, da mặt màu đồng ửng đỏ lên: “Làm sao có thể sánh được với nường nường!”

Tâm hồn ta, nường theo sắc chiều và hơi nước mờ ảo, tham lam dùng ánh mắt họa lại dung nhan chàng, khắc sâu vào tim cả đời cả kiếp.

7. Chương 6

6

Cơ thể đã phần nào hồi phục, cũng chậm trễ khá lâu rồi, cho nên quyết định sáng mai khởi hành về kinh.

Trong sân, mọi người quýnh quáng chuẩn bị.

Ngoài đường bỗng truyền đến tiếng chiêng trống rộn ràng.

Ta hỏi: “Lưu Nguyệt, chuyện gì vậy?”

Cung nữ xinh xắn lên tiếng trả lời: “Hôm nay là ngày xuất giá của nhi nữ nhà họ Đinh, giàu nhất thành này.”

“Ồ!” Kể từ khi nhập cung, ta đã lâu rồi chưa nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy. “Chúng ta ra cửa nhìn một chút!”

“Dạ?..... Nường nường, nhưng mà thân phận của người?”

“Không sao! Náo nhiệt như vậy, ai hơi sức đâu mà để ý! Hơn nữa, ta chỉ đứng trước cửa nhìn thôi!”

Ta đi ra cổng.

Một đám người đang khua chiêng đánh trống mở đường.

Vài cô hầu gái đi phía sau tung hoa.

Bà mối lắc mông ung dung theo bên kiệu.

Người người đều khoác áo hồng rực rỡ, tâm tình phấn khích hiện rõ trên mặt.

Ta dựa vào cánh cửa. Nhìn chiếc kiệu kết hoa trang hoàng long lẫy, tân nương nhất định là rất hạnh phúc, cả đời chỉ có một lần xuất giá, ước mong có thể gả cho người đàn ông tốt.

Màu đỏ ngập tràn trong mắt làm ta choáng váng, không muốn để hạnh phúc của người khác làm xáo động lòng mình, ta xoay người trở vô.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cung nữ thốt đầy ngạc nhiên: “Người kia sao lại như thế, khi không đi phá hoại chuyện vui của người khác!”

Ta quay đầu lại.

Một gã thư sinh bị kiềm chặt tay chân, nhưng vẫn liều mạng lao về hướng kiệu hoa, la lớn: “Yến Vũ! Yến Vũ!”

Bà mối chỉ huy bọn người hầu: “Đưa hắn đi mau!”

Lúc này, mọi người nghe thấy ồn ào, chạy ra cửa ngõ. Một tên thái giám hỏi: “Hắn bị gì thế?”

Ta thần nhiên đáp: “Chắc là một kẻ yêu thâm tiểu thư!”

Thêm một vài gia đình đi đến, muốn giữ hắn lại. Nhưng không ngờ hắn lại y như một con hổ đói, nhất thời không thể nào ngăn cản, để hắn vọt đến bên cạnh chiếc kiệu. Tay vừa mới đưa qua, muốn vén lên màn kiệu, nhưng còn chưa chạm vào, bọn gia đình liền phản ứng nhanh nhạy, vội vàng lôi hắn đi. Người nọ bị bắt lấy, miệng vẫn không ngừng gọi tên nữ tử mình thương.

Cung nữ bên cạnh lắc đầu cảm thán: “Đúng là si tình!” Thư sinh kia trong mắt chẳng chịt tơ máu, thần sắc tiêu tụy, vốn là hào hoa nho nhã, lại biến trở thành cái dạng tệ hại này đây.

Ta quay nhìn cổ kiệu. Người nọ tuy rằng chưa vén được màn lên, nhưng gió thổi cũng làm tấm màn lắc lư một chút. Quả nhiên là mũ phượng lấp lánh, áo hồng rực rỡ. Làn gió nhẹ nhàng lay động chiếc khăn voan trên đầu.

Ta rùng mình nhìn lại, đứng thẳng người lên. Thấp thoáng dưới tà khăn là một gương mặt dễ nhìn, có thể xếp vào hàng mỹ nhân. Khiến cho ta để ý chính là, đôi môi anh đào nhỏ nhắn tựa hồ đang bị thứ gì đó lấp đầy, mà trên mặt cô gái cũng có cái gì đó lóe sáng. Xem ra, cô gái này chắc là đã bị người ta bắt trói lại.

Nếu như ta ra tay, nhất định có thể thành toàn cho bọn họ. Nhưng mà vì sao người ta có thể đến được với nhau trở thành thân bằng quyến thuộc, còn ta... thật không cam lòng. Nhưng...

Thư sinh mặt mày trắng bệch. Tân nương bị trói quặp tay. Đất trời phô diễn một màu đỏ rực. Đôi mắt của ta mơ hồ, phảng phất như thấy lại bản thân mình ngày đó núp sau tảng đá.

Ta quay đầu nhìn lại bóng lưng đang lúi cúi đằng sau. Mở miệng: “Tiểu Lục Tử, người dẫn người đến ngăn cổ kiệu đó lại!”

Tiểu Lục Tử ngậy người, rụt rè hỏi: “Nương nương, người... người muốn ngăn lại kiệu hoa?”

Ta đảo mắt phượng: “Còn chưa đi!”

Hắn chưa hết ngạc nhiên, nhưng vẫn dẫn một toán Ngự Lâm Quân đuổi theo.

Binh lính toát ra hơi thở lạnh lạnh, thần thái cao ngạo, chặn đường kiệu hoa, không người nào dám hé răng kháng cự. Chỉ có vài tên gia đình chạy nhanh về phủ báo tin.

Hai phương nhân mã cứ giằng co như vậy.

Ta không nói lời nào, quay vào đại sảnh, bắt đầu thưởng thức trà.

Chàng nhận được tin báo, tiến vào hỏi ta: “Rốt cuộc là sao vậy? Khi không ngăn lại kiệu hoa của người ta?” Trong thời gian này, chàng đối với ta tựa hồ rất tùy hứng. Ta tất nhiên không trách chàng không biết tôn ti, trái lại còn vô cùng vui sướng.

“Ta muốn nhìn tân nương tử có bộ dạng như thế nào!” Ta đáp lại thần nhiên.

Trên mặt chàng nổi đầy gân xanh, nhìn đáng vẻ ta ung dung tự tại, bình tĩnh lên tiếng: “Vi thần không tin.”

Ta chớp mắt nhìn chàng: “Dư Thống lĩnh thật sự hiểu ta như vậy?”

Chàng lấy tay day trán: “Nương nương, rốt cuộc là vì sao?”

Ta cười: “Tích công đức!”

Chàng sửng sốt. Nhìn thấy chút ẩn ý đau thương trong nụ cười của ta, bèn không nhiều lời: “Vi thần ra ngoài xem thử!”

Ta nhìn theo bóng hình chàng, cúi đầu nhìn xuống đôi tay, nhẹ giọng: “Nghe được câu nói này, ông trời quả thật đã quá tốt với ta rồi!”

Một lát sau, có người tiến vào bẩm báo. Mọi người đều đã có mặt đông đủ.

Ta chậm rãi bước ra ngoài. Chàng vừa thấy ta, đã nhanh chóng đến bên cạnh ta, xem ra chuyện lần trước chàng vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Tiếp đó là hai hàng người, chia thành hai nhóm riêng biệt.

Một bên, dẫn đầu bởi một người quần là áo lụa, mặt nhon má hóp, trông qua không phải người đẳng hoàng. Hắn đứng bên cạnh cổ kiệu, cùng bà mối thăm thì to nhỏ, hiển nhiên là muốn biết chuyện gì xảy ra.

Một bên là một ông bác trung niên mập mạp phốp pháp, đằng sau là một nam tử mặc lễ phục đỏ rực, rất rõ ràng là tân lang đi đón dâu, chỉ có điều đúng dân dân đồn, dốt nát, bộ dạng thì y như con dê cụt. Bọn họ thường ngày bệ vệ, kiêu ngạo, bây giờ thì thật hay, ủ rũ ỉu xiu, phía sau là đàn gia đình mặt mũi bầm dập, chắc là mới tiếp nhận xong “giáo huấn”.

Ta cười thầm. Ngự Lâm Quân mắt cao hơn đầu, hiếm khi để ai vào trong mắt, bọn người này lại nói năng lỗ mãng tất nhiên quân sĩ chẳng nề tình. Đây vốn là dụng ý của ta, đánh phủ đầu họ trước.

Cung nữ đi trước mở đường, thái giám ở hai bên bồi giá. Ngự Lâm Quân quỳ xuống: “Nương nương thiên tuế!” Ngay sau đó, người người trên đường cũng sụp gối quỳ theo, hô vang: “Nương nương thiên tuế, thiên tuế!”

Ta uy phong rực rỡ bước ra giữa sân, tao nhã ngồi xuống chiếc đôn thái giám vừa mang tới. “Đứng lên hết đi!”

Lại một tràng rung trời: “Tạ nương nương!”

Ta quét mắt nhìn một lượt. Những người đó chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, tâm tư nơm nớp lo sợ, không dám hé răng.

Ta cất tiếng hỏi: “Người nào là phụ thân của tân nương?”

Tên mặt nhon lon ton chạy đến: “Khởi bẩm, tiểu nhân chính là Đinh Khánh.”

“Là cha ruột sao?” Ta lại hỏi.

Hắn không biết sao ta lại hỏi như vậy, lắp bắp mở miệng: “Đúng ạ!”

“Có biết vì sao ta ngăn lại kiệu hoa không?” Giọng nhàn nhạt, không cao không thấp.

“Xin nương nương dạy bảo!”

Ta cười như hoa xuân: “Bổn cung hôm nay có tâm tình, muốn nhìn thấy tướng mạo xinh đẹp của tiểu thư!”

Hắn cả kinh, tròn mắt đảo lia lịa: “Việc này... không hợp với lễ giáo. Tân nương còn chưa bái đường đã mở khăn voan, chỉ sợ không phải điềm tốt! Kính mong nương nương khai ân!”

Ta cười càng thêm rạng rỡ: “Ngài đúng là người cha tốt, biết quan tâm đến nữ nhi!”

“Nương nương quá khen!”

“Được rồi, vậy thì không mở khăn nữa!” Nhìn bộ dáng như vừa trút được gánh nặng của hẳn, ta tiếp lời: “Mời cô ấy xuống kiệu bái kiến bổn cung, bổn cung sẽ ban thưởng trọng hậu!”

Đinh Khánh sắc mặt càng thêm phần âm u: “Nương nương, việc này...”

“Việc này cũng không hợp với lễ giáo sao?” Ta nghiêm mặt. “Đừng nói là không có vấn đề, cho dù có vấn đề, có bổn cung ở đây, người còn lo gì nữa?” Quay đầu nhìn hai cha con chàng trai: “Các người có ý kiến gì không?”

Hai người kia vội vã khom người: “Tất cả xin nghe theo lời nương nương!” Có lời vàng của nương nương, ngày sau nhất định có lúc cậy nhờ. Bọn họ không biết vì sao ta cứ một mực bắt tân nương thi lễ, cũng không biết lý do thông gia lại tỏ vẻ miễn cưỡng như vậy, trong khi đối với bọn họ mà nói, đây là điều vinh hạnh vô cùng.

Ta ra hiệu cho thái giám đỡ đi xuống.

Đinh Khánh muốn ngăn cản, nhưng thấy một hàng Ngự Lâm Quân uy vũ trùng trùng, vẫn là khiếp nhược không dám, mắt dõi về hướng kiệu, khẩn trương không thôi.

Người dân trên đường im lặng không một tiếng động, một phần bị khí thế của ta trấn nhiếp, phần nữa là muốn xem thử chuyện gì sẽ phát sinh.

Thái giám ngày càng tiếp cận với nóc kiệu, mà chân Đinh Khánh lại càng lúc càng run.

Nhắc lên màn kiệu, ai nấy đều không khỏi hít sâu một hơi.

Tân nương bị trói chặt lại.

Ta giả bộ kỳ quái hỏi ra tiếng: “Đây là tập tục của các người à?”

Toàn trường dân chúng im phăng phắc. Hai cha con tân lang cũng ngạc nhiên ngây người.

Cung nữ bên cạnh mở miệng trách mắng: “Nương nương hỏi, còn không mau trả lời!”

Đinh Khánh run lập cập: “...Kỳ thật là tiểu nhân có nỗi khổ!”

“À!” Ta nhú mày, tỏ vẻ rất hứng thú nghe hẳn trình bày. Thoảng qua trong mắt ta là hình ảnh chàng đang cau mày.

“Hôn nhân vốn dĩ nên tuân theo lời cha mẹ, nhưng mà Vũ Nhi bất hiếu, ngang nhiên muốn đào hôn, vì thế tiểu nhân mới bất đắc dĩ...”

Ta tỏ vẻ tán đồng: “Nói thế cũng đúng! Tuy nhiên, bổn cung muốn nghe chính miệng tân nương nói!” Không chờ hẳn lên tiếng, liền sai người mở khăn voan lên.

Trong dân chúng lại truyền đến tiếng xôn xao. Miệng của tân nương cũng bị bịt lại, hơn nữa trên mặt nước mắt đầm đề, dung nhan ảm đạm.

Ta không ngừng thở dài: “Thật là khiến người ta thương cảm mà!”

“Nương nương...” Đinh Khánh hấp tấp muốn nói, ta bèn xua tay ngăn cản, đồng thời ra hiệu cho cung nữ bỏ đi trói buộc trên người cô gái.

Tân nương vừa được phóng thích, liền lao ngay đến bên chân Đinh Khánh quỳ xuống: “Cha, nữ nhi cầu xin cha, thành toàn cho nữ nhi với Thành Húc đi!”

Thì ra thư sinh kia tên là Thành Húc! Ta hỏi giọng nhẹ nhàng: “Cô tên là Yến Vũ phải không?”

Cô gái vẫn mãi miết khóc, Đinh Khánh bèn đá người nàng: “Còn không mau trả lời nương nương!”

“Nương nương?” Cô gái kia nhìn về phía ta đang ngồi giữa đông người, “Thật sự là nương nương ư?”

“Ta nghĩ cô ở trong kiệu đã nghe rõ!”

Cô gái bất ngờ đứng dậy, lao đến trước mặt ta không ngừng dập đầu. “Nương nương, xin người làm chủ cho dân nữ, thành toàn cho dân nữ!” Mắt của nàng sáng lên vẻ kiên định, khiến ta nhớ lại mẫu thân đã từng cùng ta nói đến vẻ đẹp của Giang Nam vào xuân, cả một trời hoa đào rực rỡ.

“Nếu bốn cung không đáp ứng thì sao? Dù gì, đây cũng là việc nhà.” Ta tỏ vẻ khó xử.

“Dân nữ cam tâm chịu chết!” Trong mắt nàng tràn đầy quyết tâm, là quyết tâm bất chấp mọi thứ, nguyện tan xương nát thịt.

Ta nhìn nàng, trong lòng không hề cảm động, chỉ có âm mộ cùng ghen tị. Có thể mạnh dạn công khai tình cảm của mình, có thể ở dưới ánh mặt trời, trước mặt mọi người thừa nhận người mình yêu, là niềm hạnh phúc biết chừng nào!

Ta quay đầu nhìn hai cha con bị những chuyện xảy ra dọa đến ngây ngốc cả người: “Xem ra tân hôn có án mạng xảy ra rồi!”

Ông bác mập mạp kia liên tục xua tay: “Tôi quyết định từ hôn!” Nói giỡn chắc, ai muốn lấy người chết về làm dâu!

Thật tốt! Nụ cười nở trên môi ta, dưới vành lụa che mặt, không người nào có thể trông thấy. Bây giờ, hãy để ta xem tên thư sinh cô dành trọn tình yêu cho hần nào! Nếu hần có được quyết tâm như cô, ta sẽ cho hai người cái mà hai người muốn – cho dù đó là thứ ta vĩnh viễn không thể đạt được! Nhưng vì tâm tình giống nhau, ta bằng lòng tặng cô món lễ vật quý giá này!

Một nam tử khôi ngô nhưng tiêu tụy loạng choạng bước vào giữa sân, không để ý đến ai khác, trực tiếp ôm chầm cô gái đang thút thít từng tiếng.

Ta mở miệng phá đi cảnh đẹp: “Người có biết câu dẫn con gái nhà lành là trọng tội không?”

Người nào đó không thức thời chen vào: “Đúng vậy, nếu không Vũ Nhi làm sao dám cãi lời ta?”

Một đạo ánh mắt lạnh lẽo chiếu tới khiến cho hần ngậm miệng không dám nói nữa, không phải ta, mà là chàng trai khoác nhung bào đang đứng bên cạnh. Ta mỉm cười.

Thư sinh nhìn nữ nhân mềm yếu trong lòng mình, nói đầy dịu dàng: “Bất luận thế nào, ta đã đáp ứng với nàng, cả đời này sống chết có nhau, quyết không phụ nàng!”

Ta nhìn chàng. Chàng cũng đang cúi đầu trầm ngâm. Ta đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó. Cái buổi trưa định mệnh đã thay đổi cả cuộc đời ta, đến chết ta vẫn nhớ như in câu nói của chàng: “Ta đã đáp ứng Thôi Nhi, tuyệt đối sẽ không phụ nàng, cả đời này ta cũng chỉ lấy một mình nàng!”

Ta ngẩng đầu nhìn trời, tận lực kiềm nén nước mắt đang chực trào ra. Bên tai thấp thoáng nghe tiếng chàng: “Nương nương...” Là giọng điệu khẩn cầu. Thôi thôi, đã thành toàn một lần, còn so đo chi cho đắng lòng!

Ta khôi phục lại bình tĩnh, cất lên thanh âm mềm mại: “Bốn cung rất xúc động! Như vậy đi, dù sao bọn họ đã muốn từ hôn, bốn cung sẽ thay hai người các người làm chủ!”

Đôi tình nhân vui mừng không kể xiết.

Dân chúng đứng xem vỗ tay rào rào. Ai cũng tán thưởng chuyện tình yêu kiểu như vậy – hai người thân phận bất đồng vượt qua rào cản chấp cánh uyên ương! Nhưng còn ta?

Đinh Khánh ngập ngừng muốn nói, đã nghe tiếng ta cất lên: “Nhìn tướng người ắt hẳn là người đọc sách, ngày sau lên kinh ứng thí, có thể làm rạng rỡ tổ tông!” Cái miệng của hần lập tức khép lại.

Thư sinh kia cùng người yêu đến trước mặt ta quỳ xuống: “Tạ ơn điển của nương nương! Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp ơn này!”

Ta chậm rãi đứng dậy: “Bốn cung chờ!”

8. Chương 7

7

Càng đến gần kinh thành, tâm trạng của ta càng nặng nề. Mà chàng, lại như rất cao hứng.

Rốt cuộc cũng đến lúc bước vào cái nhà giam dát vàng kia.

Dựa theo quy củ, sau khi trở về, phải đến bẩm báo với Hoàng thượng hết thấy mọi chuyện xảy ra.

Nghe nói Hoàng thượng đang ở Tử Dương điện, ta và chàng liền đi qua.

Hoàng thượng nghe tin báo, ngồi ở chủ vị. Bên cạnh người là hai nữ tử, bên trái là Đoàn phi diễm lệ, bên phải là Ninh phi, người cũng như tên, đoan trang thành thực.

Ta yêu kiều thỉnh an: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hoàng thượng vui mừng khôn cùng, ta còn chưa quỳ xuống đã đưa tay đỡ dậy, trùi mền ngắm nhìn ta: “Ái phi vất vả rồi! Lại còn gầy như vậy!” Lập tức có hai cặp mắt chiếu đến ngắm soi ta.

Ta bày ra vẻ mặt vui cười, giọng thê thọt đáp lại chân tình của vị nam tử chí tôn thiên hạ: “Tạ Hoàng thượng đoái thương! Có thể chia sẻ với Hoàng thượng là vinh hạnh của thần thiếp!”

Đoàn phi lạnh nhạt chen vào: “Không phải trước tiên nên báo cáo tình hình cứu tế à?”

Ta chớp chớp mắt: “Hoàng thượng nhất định đã sớm biết tường, còn muốn Ngưng Nhi nhiều lời ạ?”

Hoàng thượng cười to: “Không cần! Ngưng Nhi nhất định là mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi trước đi, tối nay trẫm sẽ mở tiệc tẩy trần cho nàng!”

Bên tai vang lên giọng nói lạnh lạnh của nữ tử: “Tiệc mừng công này cũng không thể thiếu Dư Thống lĩnh! Nghe nói Dư Thống lĩnh lần này chẳng những cùng với Nghi phi uống trà vịnh thơ, mà Nghi phi còn vì Dư Thống lĩnh đỡ một nhát dao nữa!”

Lòng ta thoáng động, ngẩng đầu nhìn lên. Nữ tử thoát nhìn rất lương thiện kia, Ninh phi, con gái của Hộ Bộ Thượng thư Trình Vận, giờ khắc này tựa như có như không cười với ta. Ấy chứ nhiên biết việc này, như vậy... Tốt lắm, ta còn chưa ra tay, các người đã hành động trước! Đã vậy thì, hừ, không đáp trả thì thật có lỗi quá!

Ta nổi lên ý cười chua xót, đôi mắt cũng theo đó một màu ảm đạm. “Ninh phi nói, Hoàng thượng tin không?”

Ninh phi không ngờ ta lại nói thẳng ra, nhất thời có chút luống cuống: “Thần thiếp không hề có ý....”

Ta giương mắt gắt gao nhìn Hoàng thượng: “Ý của Ninh phi, đứa ngốc nghe cũng hiểu được, huống hồ Ngưng Nhi tự nhận bản thân không ngốc! Hoàng thượng nếu như nghi ngờ, có thể điều tra! Ngưng Nhi tự nguyện dọn đến lãnh cung! Về phần Dư Thống lĩnh, xin Hoàng thượng cho hắn một lần được xả thân vì nước. Lúc hắn cùng thần thiếp dùng trà đã từng nói qua, nguyện vọng cả đời này của hắn, đó là có thể ra chiến trường giết địch bảo vệ biên cương!” Vừa dứt lời, ta phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lão đảo ngã xuống, lúc ấy ta nhìn thấy Hoàng thượng tức giận hốt hoảng, Ninh phi sắc mặt trắng bệch, chàng sợ hãi lo lắng....

Ta chỉ có thể làm thế, tuy rằng không muốn chàng đi đến một địa phương hung hiểm như vậy, nhưng mà rời khỏi chốn quan trường hắc ám này, đối với chàng có lẽ mới là điều tốt! Lời chàng nói ra, ta vẫn luôn luôn ghi tạc trong lòng.....

Ngày ấy. Trà hương đậm nồng.

Ta đã hỏi: “Nguyện vọng lớn nhất của ngươi là gì?”

Chàng ngẩn ra, nhìn ta một lúc, rồi lại cúi đầu, ngón tay men theo đường viền chén trà: “Ước nguyện của vi thần chính là có thể ra chiến trường giết địch, bảo vệ cho hàng vạn dân chúng!”

Ta có chút bất ngờ: “Bình an phú quý không tốt à?”

Chàng ngược mắt nhìn hoàng hôn: “Từ nhỏ, phụ thân đã dạy chúng tôi, phải luôn nghĩ đến dân chúng. Ông dẫn chúng tôi đến các khu nhà hoang, các khu miếu đổ nát nhìn những đứa trẻ cùng tuổi không có manh áo để mặc. Sau khi ông đánh trận về, lại đưa chúng tôi đi xem các thôn trang bị quân địch càn quét san bằng, nhìn mọi người ôm xác người thân mà vật vã. Đại ca bây giờ là một thương nhân, nguyện vì kinh tế quốc gia xuất lực, tôi thì không có khiếu kinh doanh, cho nên mới chọn con đường này, thật mong muốn có thể bảo vệ bình an cho dân quốc, tiếc là vẫn chưa có cơ hội!”

Lúc đó, ta cảm khái vô vàn. Không phải vì cảnh tượng chàng thuật lại, mà bởi vì ráng chiều phả lên người chàng, phát ra thứ ánh sáng diệu kỳ, tựa như thần tiên, câu dẫn lòng người.

Ngày thứ hai. Ta chậm rãi tỉnh dậy.

Lưu Nguyệt vừa khóc vừa cười nói với ta: “Nương nương, người cuối cùng đã tỉnh, xem nữa hù chết nô tỳ! Hoàng thượng cũng đã trách mắng Ninh phi, xin nương nương đừng tức giận làm ảnh hưởng đến ngọc thể!”

Ta nhắm mắt lại. Chỉ trách mắng thôi? Còn chưa đủ, ta không hi vọng có bất kỳ nguy hiểm nào uy hiếp đến chàng!

Hoàng thượng nhận được tin báo, vội vã chạy đến. Ngồi xuống cạnh giường, lên tiếng: “Nàng đó, khiến trẫm lo lắng!” Lại quay đầu hỏi Thái y: “Sức khỏe của Nghi phi sao rồi?”

Thái y trả lời: “Vết thương cũ của nương nương còn chưa khỏi, lại thêm lửa giận công kích, cho nên mới thành ra như vậy. Sau này nghỉ ngơi cho tốt, thêm nữa là chú ý đừng để nương nương xúc động!”

Chẩn đoán của thái y thật trùng ý ta!

Hoàng đế dịu dàng vuốt tóc ta: “Ngưng Nhi, đã nghe rõ chưa, phải biết bảo trọng thân mình!”

“Hoàng thượng có còn nhớ trước khi đi đã hứa với Ngưng Nhi một chuyện?”

“Tất nhiên là nhớ! Đừng nói một chuyện, cho dù là mười chuyện, trẫm cũng đáp ứng với nàng!”

“Ngưng Nhi chỉ mong từ rày về sau chỗ nào có Ngưng Nhi, thì không có Ninh phi!”

Hoàng thượng nhíu mày: “Chuyện này... Ngưng Nhi, Ninh phi cũng không có ý gì, nàng ấy đã khóc lóc nhận sai với trẫm, chi bằng...”

Mặt ta lặn dài nước mắt: “Nữ nhân coi trọng nhất là danh tiết, thiếp bị Ninh phi bóng gió ám chỉ như vậy, thà chết còn hơn!” Nói xong còn cố ý ho khan mấy tiếng.

Thái y nhanh nhay dâng lên trà sâm: “Nương nương xin đừng kích động!”

Hoàng thượng cũng vội vàng vỗ lưng ta: “Đừng nghĩ nhiều nữa!”

Ta chán nản đáp lại: “Hoàng thượng không đáp ứng, thần thiếp cũng không có cách gì. Cùng lắm thì sau này thần thiếp tránh mặt Ninh phi là được!” Xoay mặt úp xuống giường.

Hoàng thượng đưa mắt nhìn ta hồi lâu, cất tiếng thở dài: “Cứ theo ý nàng đi! Ninh phi sẽ không xuất hiện chọc phiền nàng nữa! Về phần Dư Thống lĩnh, ngày mai trẫm sẽ hạ chiếu đưa hắn đến quân doanh!”

Ta xoay người, “Tạ Hoàng thượng ân điển!” Trên mặt tươi cười, trong mắt lại vương lệ. Ta cuối cùng đã giúp chàng thực hiện được ước nguyện, chàng có vui hay không?

“Còn nữa, chuyện thích khách đả thương nàng, trẫm vẫn luôn phái người điều tra. Nhưng mà mấy ngày trước đây, tại rừng cây bên ngoài kinh thành đột nhiên xuất hiện mấy cỗ thi thể, theo binh sĩ nhận định, cùng nhóm người ám sát nàng có quan hệ cực lớn. Chỉ là không biết tại sao lại bị người sát hại vứt xác trong rừng!” Hoàng thượng trầm mặc lên tiếng.

Ta cũng cực kỳ khó hiểu. Nếu nói Tể tướng giết người diệt khẩu, chung qui là không cần, bởi vì thích khách ngày hôm đó xen lẫn trong dân chúng, rất khó nhận ra. Nếu là cha ta, sẽ không dễ dàng hạ độc thủ như

vậy, người thích màu mè như ông, ít nhất cũng nói với ta một tiếng. Nhược bằng là chàng, thì càng không có khả năng, giả dụ như chàng bắt được thích khách, nhất định sẽ giao cho Hình Bộ đầu tiên, tuyệt đối không tự mình ra tay. Vậy thì rốt cuộc là ai? Thật là khó nghĩ.

Mấy ngày sau, từ xa nhìn thấy Ninh phi. Sự bình tĩnh ôn hòa ngày nào đã không còn thấy, bây giờ gương mặt u oán ủ dột, tựa như đóa hoa héo tàn trong mưa bão.

Ta cảm thấy trong lòng có chút chua xót, đáng tiếc ả đã động vào cấm kỵ của ta, bằng không, ta cũng sẽ không ra tay ngoan độc như vậy. Đoan phi chọc giận ta còn nhiều hơn ả, nhưng Đoan phi chỉ ra tay với một mình ta. Có lẽ bởi vì thường ngày ta căn bản không thêm quần chuyện hậu cung, nhưng lại được nhận muôn vàn sủng ái, cho nên lòng ghen nổi lên, chỉ tiếc là mới vừa xuất một chiêu, đã bị đánh đến thương tật đầy mình.

Đánh chó dưới nước là hành động ta khinh bỉ, nhưng chỉ ít con chó trầm mình dưới nước trải qua giáo huấn cũng hiểu chuyện hẳn ra! Ta nằm dài trên ghế da, miệng nhắm nháp vị ngọt trái nho thị nữ đứt, ngắm soi những ngón tay vàng ngọc của chính mình.

“Ninh phi gần đây có động tĩnh gì không?”

“Hồi bẩm Nghi phi nương nương, Ninh phi lúc nào cũng phơi ra bộ mặt u sầu như vậy. Nhưng mà hai ngày trước, Trình đại nhân, phụ thân của Ninh phi, có ghé thăm Ninh phi.” Đáp lời là cung nữ đắc sủng bên người Ninh phi. Nhân tình ấm lạnh, lòng người khó lường, nhất là ở trong cung, phải biết nương theo hướng gió mới có thể sống lâu! Người bị thất sủng, lại còn là phi tử bị thất sủng, không có nam nhân chiếu cố, tương đương với cái gì cũng đều không có!

“Đã nói những gì?”

“Trình đại nhân bảo Ninh phi nhất thời kích động, làm ra chuyện như vậy, đến nỗi hiện tại mất nhiều hơn được, tình cảnh bây giờ so với bị đầy lãnh cung không khác gì!”

“Ninh phi bảo sao?” Thật sự không thể xem thường trực giác của nữ nhân!

“Ninh phi nói Nghi phi nương nương thường ngày bình đạm, không ngờ lần này lại quyết liệt như vậy! Trình đại nhân khuyên Ninh phi đừng quá thất vọng, còn có biện pháp!”

“Còn gì nữa?”

“Dạ, Ninh phi nương nương sau khi trở về cung, đột nhiên nổi giận, đập phá đồ đạc, tay cũng bị thương. Có một vết thương rất sâu, đã thành sẹo.”

“Ừm, người đi xuống dưới lĩnh thưởng đi!” Quả nhiên gừng càng già càng cay, muốn âm mưu nổi dậy ư? Ta đứng lên, đi đến bồn vàng rửa tay, trăm ngàn lần dùng để tẩy ta nhuộm máu!

Hôm nay, mùng Năm tháng Năm. Sinh thần của Hoàng thượng. Yến tiệc linh đình ở Ngự hoa viên.

Đèn đuốc rực rỡ, trăm hoa khoe màu, khắp nơi phát ra quang mang lấp lánh. Cung nữ xinh đẹp đi chính giữa, hương rượu ngon theo gió bay đi.

Tất cả các đại thần đều dẫn theo phu nhân và nhi nữ trong trang phục kiêu sa đến dự tiệc. Cơ hội như vậy muốn cầu cũng khó, vừa vận dịp này giới thiệu với mọi người nhi nữ của mình, biết đâu kiếm được cho con một mối lương duyên tốt. Dạng yến tiệc như thế này, tất cả mọi người đều gắn lên mình mặt nạ giả dối, tựa như xung quanh toàn là huynh đệ kết nghĩa hay bạn tốt nhiều năm vậy.

Ta lúc này ở trong Tử Dương cung, các cung nữ đang giúp ta trang điểm. Hôm nay có thể là lần cuối cùng nhìn thấy chàng, mấy ngày nữa chàng phải ra ngoài biên ải rồi.

Ta đứng lên, quan sát bản thân trong gương đồng. Tóc đội mũ phượng, năm sắc châu ngọc rủ xuống, ở giữa in hình một đóa tử vi. Ngay chính giữa trán điểm một đóa hoa mai. Khoác lên mình chiếc áo thêu chêm chệ uất kim hương cùng đàn bướm vờn vờ vui đùa, vấy lụa óng ánh. Cô gái trong gương dung nhan tuyệt thế, cốt cách diễm kiều.

Cung nữ nhìn đến ngẩn người: “Nương nương thật là xinh đẹp! Chẳng trách Hoàng thượng yêu thương người như vậy!”

Ta bước ra ngoài: “Đến trễ, Hoàng thượng sẽ nổi giận đó!”

Đến gần Ngự hoa viên, ta bất chợt dừng lại sau một thân cây, đứng trong bóng râm, nhìn xuyên qua kẽ lá. Ánh mắt phẳng phất như có ý thức, đảo qua liền dính chặt lấy người chàng. Khăn sa đen quần đầu, y phục xanh thẫm, thần thái uy nghi, vô cùng tuấn tú.

Tay của chàng nắm chặt một đôi tay ngà, cảnh tượng đó như kim đâm vào mắt ta. Tay của ta chặt vật bám víu vào thân cây, nhìn cô gái đang quang minh chính đại e ấp đi bên cạnh chàng. Không phải xinh đẹp quyến rũ, mà là thanh thoát ôn nhu, nàng giống như giọt mưa chưa kịp rơi xuống đất đã đọng trên tay người, trong suốt không tì vết.

Hốc mắt ta có chút ươn ướt, cảm giác như có hàng hàng chất lỏng muốn thoát ra ngoài. Hai năm trước, cũng vào thời gian này, ta tựa như người đi trong mưa, đáng tiếc, không thể quay trở lại....

“Nghĩ phi nương nương, nương nương không sao chứ ạ?” Lưu Nguyệt khó hiểu lên tiếng.

Ta chỉnh lại y phục, khôi phục biểu tình lạnh lùng cao quý, bước đi, lại quay đầu nhìn cô gái đang tận hưởng niềm hạnh phúc rất chân thật kia.

“Nghĩ phi nương nương giá lâm!” Thái giám hô to.

Toàn thể mọi người đều quay sang hướng này. Trong lòng ta thầm mắng tên thái giám không có mắt, bởi vì ta tuyệt nhiên không thích cảm giác bị nhiều người nhìn ngó. Thuận thể tựa vào lòng quân vương đang hào hứng nghênh đón, che lại kinh diễm của bản thân, cũng thuận tiện chắn lại những luồng ánh mắt hâm mộ, ghen tị và cả háo sắc đang chiếu đến, bởi vì ta biết chàng tuyệt đối không thuộc số này!

Yến tiệc chính thức bắt đầu.

Điệu vũ lung linh, sáo trúc du dương. Đèn đuốc soi rọi tỏa sáng không gian.

Khắp nơi vang vọng tiếng động bát đĩa, tiếng tụng tụng chúc mừng. Đột nhiên một thanh âm trỗi lên: “Nghe nói Nghi phi nương nương vũ nghệ xuất chúng, Hoàng thượng cũng khen không dứt lời!” Là lão hồ ly Tế tướng.

Ta nhỏ nhẹ đáp lời: “Chỉ là lời đồn bậy bạ thôi!”

Tế tướng cười gian: “Sao vậy được, vi thần còn nghe bảo trên đường đi Hà Nam, nương nương ngẫu hứng múa vài đường, khiến ọi người nhớ mãi không quên, điệu vũ này chỉ có trên trời, nhân gian khó nhìn thấy!”

Mắt ta đảo qua người lão: “Thì sao nào?” Thái độ đầy vẻ khinh miệt, ta – quý phi ngọc ngà, lão có tư cách gì mà mở miệng tra hỏi!

Lão không đổi sắc mặt, chỉ là trong đôi mắt hiện lên tia âm hiểm: “Hôm nay ngày lành, hi vọng nương nương có thể cho vi thần chiêm ngưỡng vài đường, cũng có thể coi như quà chúc thọ Hoàng thượng!”

Gan đúng là lớn, dám ra lệnh cho phi tử hoàng gia hiến vũ! Bình thường, phi tử trở tài hoa cũng không ít. Nhưng mà ta không phải ca nữ, tùy lão sai bảo! Nếu như ta không múa, lão sẽ buông lời bảo ta tự kiêu không thềm múa trước mặt Hoàng thượng, làm người mất mặt! Nhưng nếu ta múa, lại đồng nghĩa tự hạ thấp thân phận, Tế tướng chỉ cần một câu nói: Quý phi chẳng qua cũng chỉ là một kẻ tầm thường!

Đoan phi ngồi một bên cười không có ý tốt.

Ta không thềm đếm xỉa tới Tế tướng, ngược mặt nhìn Hoàng thượng, âm lượng tuy thấp nhưng mọi người đều có thể nghe thấy, thanh âm mềm mại mang theo chút yếu nhược: “Tế tướng không biết thì thôi, Hoàng thượng người cũng không thương thần thiếp nữa! Thần thiếp chỉ sợ sau khi kết thúc bài múa, đã hỗn rời khỏi xác!”

Hoàng thượng vỗ lưng ta trấn an: “Trẫm suýt nữa quên mất! Thái y dặn dò Ngưng Nhi cần phải tịnh dưỡng cho tốt!”

Ta cười nũng nịu: “Hoàng thượng nếu như chán ghét thần thiếp, xin cứ nói thẳng ra, cần gì phải nghĩ ra phương pháp giết người không thấy máu này!” Nhất thời vuốt trán, mày liễu càng thêm cong. Tế tướng muốn hại ta, không ngờ lại bị ta tìm ra cơ thoái thác.

Hoàng thượng cùng chúng đại thần cười to, Người nâng lên chén rượu, một hơi uống cạn: “Cái miệng của Ngưng Nhi thật là lợi hại! Trẫm tự phạt chung này, Ngưng Nhi đã nguôi giận rồi chứ!” Sắc mặt Tể tướng biến đổi liên hồi. Muốn đẩy ta vào chỗ chết ư, không có cửa đâu!

Ánh mắt ta đặt trên người Tể tướng, cười thật hồn nhiên: “Hoàng thượng tự phạt một chung, vậy Tể tướng phải ba chung mới được đó!”

Mọi người bắt đầu reo hò. Tể tướng hung hăng trừng mắt nhìn ta, lộ ra nụ cười phóng khoáng: “Là lỗi của lão thần, tự phạt ba chung, mong nương nung thứ tội!”

Một giọng nói vang lên: “Hôm nay thật cao hứng, vi thần xin được vì hoàng huynh thổi một khúc nhạc!” Ta không nén nổi tò mò. Thanh âm này du dương làm sao, dễ khiến người liên tưởng đến loài ưng dũng mãnh tung bay trên trời cao.

Đó là một chàng trai tuấn mỹ không tì vết, mi cong như núi, mắt sáng tựa sao, khóe miệng vương nét cười, cả người toát lên một cảm giác mơ hồ khó nói thành lời, y phục phất phơ phẳng phất như đang lướt trên mặt đất.

Y mặc một chiếc cẩm bào Vân Long màu đỏ, cổ tay màu đen, viền chỉ màu vàng. Phối với thắt lưng màu ngọc. Y phục này, hiển nhiên là nhân vật hoàng gia. Cho người ta cảm giác giống như tiên nhân hạ thế, sinh trên đồng vàng.

“Hoàng đệ có lòng, trẫm rất vui! Vũ nghệ của Ngưng Nhi thiên hạ vô song, còn tiêu nghệ của Hoàng đệ, nếu xưng thứ hai, tuyệt đối sẽ không có người dám tranh nhất!” Long nhan lấp lánh niềm vui.

Nam nhân tuấn mỹ kia nhìn ta nói: “Hoàng thượng quá khen! Thần đệ sao có thể sánh cùng Nghi phi như thiên tiên hạ phàm được!”

Lòng ta có chút hốt hoảng. Rõ ràng là một người không vương nợ đời, sao ta lại cảm thấy có vài điều là lạ.

Hoàng thượng cười sảng khoái: “Cao hứng chỉ sợ không phải trẫm, mà là người khác cơ! Phong thái của hoàng đệ, trẫm tự thẹn không theo kịp!” Ta ngó chung quanh, phàm là nữ tử trẻ tuổi ai cũng thẹn thùng liếc mắt nhìn y. Ta mỉm cười, tâm trạng này đã từng mang nặng, nhưng mà bây giờ chỉ thấy bi thương.

Nam tử kia cầm trên tay thanh tiêu ngọc bích, khoan thai bước ra, nói một cách tiêu sái: “Bên người Hoàng thượng đã sớm có bóng hình ngọc lộ minh châu! Người khác tự nhiên không dám vọng tưởng lọt vào mắt Hoàng thượng!” Nói xong lại nhìn ta đầy thâm ý.

Ta không biết có nên cười hay không. Y rõ ràng đang ca ngợi dung mạo của ta, cũng không thèm nhìn đến Đoan phi mặt mày tái mét ánh mắt bùng bùng như muốn đốt chết ta. Ta bất giác sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ thật sự là hồng nhan họa thủy?!

Tiếng tiêu vang lên. Cảm giác như bản thân đang bay lướt trên mặt cỏ, mũi thoảng hương thơm, tai nghe chim hót, sau đó đến gần một bờ suối róc rách, tiết tấu bỗng vang cao dồn dập, phất phất nghe thấy tiếng lá cây xào xạc trong gió, dẫn người chìm vào cảnh sắc mê hồn, rồi bỗng dừng trở nên nhẹ nhàng, du dương không ngắt, chậm chậm chậm chậm, cuối cùng tinh tế kết thúc, khiến người nghe rung động không thôi.

Một khắc này. Toàn trường yên tĩnh. Sau đó bùng tĩnh, vỗ tay như sấm.

Đoan phi khiêu khích nhìn ta: “Nghi phi xưa nay nổi tiếng thông minh hơn người, lại có khiếu thi ca. Không biết hôm nay người nhận xét sao về tiếng tiêu của Định Tuyên Vương vậy?” Thì ra là Định Tuyên Vương, đường đệ của đương kim thánh thượng.

Tiếng tiêu như vậy, còn biết nhận xét thế nào? Đoan phi chắc chắn là dẫn ta vào thế bí. Ta mở miệng cười hồn hậu: “Cổ nhân có câu ‘nhiều lương tam nhật’*. Bốn cung hôm nay mới chính thức được lĩnh hội! Nếu không phải biết Hoàng thượng nhất định sẽ không đáp ứng, bốn cung thật muốn nài nỉ Hoàng thượng hạ lệnh cho Định Tuyên Vương ngày ngày tiến cung chơi nhạc!”

*Ý nói: Âm thanh qua một thời gian dài vẫn vang vất không phai trong lòng người nghe.

Nếu ta không nhìn lầm, trong mắt Định Tuyên Vương lóe lên một tia sáng rồi vụt tắt. Nhưng y nhanh chóng khôi phục lại thần tình bình thường, trở lại là một công tử thanh nhã, câu hồn dân mỹ nhân ở đây!

Đoan phi không cam yếu thế, tiếp tục cười nói: “Không biết Định Tuyên Vương thích mẫu người như thế nào ha!” Lời này lập tức khiến cho những nhà có thiên kim đến tuổi cập kê bất giác ngồi thẳng người.

Hoàng thượng cũng lấy làm hứng thú: “Đúng vậy! Hoàng đệ, đệ thích mẫu người như thế nào, trẫm sẽ thay đệ làm chủ!”

Đoan phi nhanh nhẩu tiếp lời: “Cao quý như hoàng đệ đây, ta cho rằng nước phù sa không chảy ruộng người! Tiểu muội của ta năm nay tròn mười bảy, mỹ mạo như hoa, tri thư đạt lý. Không biết...”

Tể tướng cũng vội vàng đẩy nữ nhi của mình ra phía trước: “Đúng vậy, tiểu nữ đối với Định Tuyên Vương ngưỡng mộ đã lâu!”

Ta sống trong thâm cung, cũng đã từng nghe qua đại danh người này. Nghe bảo Định Tuyên Vương nhân phẩm cao quý, tính tình chính trực, không quan tâm đến triều chính, nhưng mà mẫu thân y tay nắm binh quyền của một tộc, lại nhiều đời vọng tộc, bất luận tài lực hay thế lực đều không thể xem thường.

Mọi người tuy bất mãn, nhưng trước mặt Đoan phi cùng Tể tướng, không dám nhiều lời, lại nhìn thấy Định Tuyên Vương bình tâm như nước, cũng nhẹ nhàng thở phào, nhà mình vẫn còn cơ hội.

Ta thấy chúng đại thần lúc này giống hệt bọn thương buôn ngoài chợ khua mồm múa mép giới thiệu con gái, hi vọng lọt vào mắt xanh người mua. Trong lòng không khỏi buồn cười, lại bởi vì lúc trước đã có uống vài chén rượu, nhất thời không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía ta. Hoàng thượng cũng quay đầu khó hiểu nhìn ta, đôi song nhãn bỗng dưng trở nên thâm thúy, phủ nhẹ lên trán ta: “Ngưng Nhi đã say rồi?”

Ta nhìn thấy trong mắt Hoàng thượng một cô gái gò má nhiễm hồng, ánh mắt sáng trong, kiều diễm động lòng người.

Đoan phi tức giận lên tiếng: “Hay là Nghi phi đối với chuyện này có cao kiến gì?”

Ta mỉa mai nhìn ả cười: “Muội muội của Đoan phi xinh đẹp khả ái, đúng thật là một nhân tuyển tốt!” Không phải chuyện của ta, cứ thuận thuyền theo nước trôi.

Ả hiển nhiên không tin được ta lại nói ra lời như thế, nhất thời ngớ ra.

Ta cảm thấy có một đạo ánh mắt nhìn ta chằm chằm. Cũng đã ngà ngà say, ta hướng về phía đó nở một nụ cười thật mỹ lệ.

Sau đó, cung nữ dâng lên một chén canh giải rượu, ta có chút thanh tỉnh, chỉ nghe được một câu.

“Đa tạ các vị đại nhân ưu ái, nhưng Vô Trần xưa giờ nhàn vân du hạc, chưa nghĩ đến việc thành gia lập thất, chỉ sợ đã phụ ý tốt của các vị đại nhân!”

Thật là đáng tiếc mà! Tin tưởng đây chính là tiếng lòng của chúng quan nhân. Cũng may còn chưa có ai thành công, nói cách khác mọi người đều còn có cơ hội!

“Dư Thống lĩnh ngày tới xuất phát phải không?” Hoàng thượng ngược lại quay sang chú ý ái tướng.

Ta tỉnh hẳn cả rượu, quang minh chính đại nhìn chàng.

Chàng trầm ổn gật đầu: “Thưa vâng!” Mà cô gái bên cạnh chàng, ta còn nhớ rõ tên, Thôi Nhi, rất một bộ dạng lo lắng.

Hoàng thượng tán thưởng: “Ái khanh phải biết bảo trọng thân thể! Tin tưởng với thân thủ ái khanh nhất định sẽ không có vấn đề, trẫm chờ khanh lập chiến công quay về!”

Chàng đứng ở giữa sân, dập đầu tạ ơn: “Vi thần không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng!”

Rượu quá tam tuần. Chung chén ngã nghiêng.

Yến tiệc đã sắp kết thúc.

Người người đều tạ từ ra về. Chàng cũng vậy.

Ta ngẩng đầu nhìn trời đêm. Ánh trăng bị tầng mây che khuất, sao le lói mong manh. Ông trời, phải như vậy sao! Để chàng rời đi, âu cũng là điều tốt.

9. Chương 8

8

Tinh thần của ta xuống thấp nặng nề. Trong cung một chút cũng không có hứng thú.

Cả ngày bồi Hoàng thượng trò chuyện, nhàn rồi thì ngắm hoa, thi thoả cùng Đoàn phi đấu đá tâm cơ, không có việc gì mới lạ.

Tin tức từ chiến trường truyền về, tựa hồ cũng không có gì quan trọng.

Triều đình, cung nội một mảnh yên bình. Nhưng mà sóng êm gió lặng đến mấy cũng luôn luôn ẩn chứa một vài tia kịch liệt.

Tóm lại là, cái gì nên đến cũng phải đến.

“Dư Tướng quân phu nhân cầu kiến!” Lưu Nguyệt hồi báo.

“Dư Tướng quân phu nhân?” Ta lấy tay khảy khảy mấy bông hoa hồng trước mặt.

“Dạ, chính là Dư Tướng quân phu nhân!”

Tay của ta run lên. Cô ấy đến làm gì?

“Mời vào!”

Nữ tử ôn nhu tiến vào, trong mắt ẩn chứa sầu lo.

Tim nhảy lên một cái. Hay là đã xảy ra chuyện gì? “Dư phu nhân hôm nay tiến cung có chuyện gì thế?”

Cô lập tức quỳ xuống: “Xin nương nương cứu mạng!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Ta có chút không kiềm chế nổi.

Cô nhìn ta, ánh mắt tín nhiệm hoàn toàn. “Phu quân bảo với tôi nương nương là người trí tuệ vô song và đáng tin cậy!”

Thấy cô mở miệng, ta bình tĩnh lại, chờ nghe cô nói tiếp. Phu quân? Hừ!

“Phu quân sai thân tín lén lút từ chiến trường truyền về tin tức. Tiếp viện lần tiếp tế cho quân đội vô cùng thiếu thốn, nhưng tấu chương đã gửi rất nhiều lần, triều đình thủy chung vẫn không có hành động. Phu quân cảm thấy có điều kỳ quái, cho nên âm thầm sai người hồi phủ, lệnh ệnh phụ cầu cứu nương nương!”

Tấu chương? Ta chưa từng nghe qua. Lẽ nào có người ngang nhiên chặn lại tấu chương? Đây chính là tội chết. Vì sao?

Trong lòng suy nghĩ, ngoài miệng lại hỏi: “Loại chuyện này, tìm bổn cung thì giúp được gì? Bổn cung chẳng qua chỉ là một nữ nhân!”

Nữ tử vội vàng nói: “Nương nương bẩm với Hoàng thượng chẳng phải là được rồi sao!” Cô khẩn trương, ngôn từ cũng có chút lỗ mãng.

Ta cúi đầu nhìn người quỳ dưới đất. Đây chính là người chàng yêu – đơn thuần như thế. Hay là chàng đã bảo hộ cô quá tốt, đến nỗi một chút hiểm ác của cuộc đời vẫn chưa hề kinh qua!

Nếu sự tình có thể đơn giản như vậy thì đâu cần phải nói nữa. Cho dù ta có mở miệng, chẳng những khiến Hoàng thượng ngờ vực – quý phi chốn cung son sao lại biết tường những chuyện ngay cả Người còn không

rõ! Mầm mống nghi ngờ này một khi gieo xuống, sợ là không thể nhổ lên. Hơn nữa, bọn họ có gan giấu nhem chuyện này, tất nhiên đã suy tính kỹ càng, đến lúc đó chỉ sợ quay ngược lại cắn ta một miếng.

Ta cười yếu ớt: “Để bổn cung nghĩ một chút!”

Cô sau phút thất thố đã bình tĩnh lại, đứng ở nơi đó, không hề mở miệng thúc giục ta, vẻ mặt lúc này điềm đạm ngây thơ, khiến lòng người yêu mến. Quả nhiên là so với ta không cùng một kiểu người.

Ta ban đầu rất muốn cô quỳ xuống cầu xin, ta mới bằng lòng nghĩ ra cách. Nữ nhân ghen tị vốn là chuyện thường! Nhưng mà nhìn một màn này, người ta là vợ chồng tình thâm, ta còn tính nổi gì! Vũ nhục cô, chàng sẽ yêu cô kém đi nửa phần sao?

Tình thế như vậy, không biết sẽ phát sinh biến cố gì, nhưng mà có một người có thể nhờ cậy.

Ta mở miệng: “Bổn cung cũng không giúp được gì. Nhưng mà cứ đi tìm một người, người này nhất định có thể giúp cô!”

“Người nào?” Mắt của cô sáng ngời.

“Hộ quốc đại tướng quân Lưu Diệp. Ngoại công của Định Tuyên Vương. Ông cả đời rong ruổi trên lưng ngựa, nắm trong tay binh quyền, lại rất quan tâm biên ải, trân trọng thuộc hạ. Nếu cô đem việc này bẩm báo với ông, ông nhất định sẽ an bài thỏa đáng, không để xảy ra sai lầm!”

“Ông ấy có đáng tin không?” Cô do dự.

“Tuyệt đối đáng tin!” Người này cơ trí oai nghiêm, sớm đã từ già biên ải, sống hiền hòa trong phủ, hai con trai của ông đều dũng mãnh thiện chiến. Ta đã từng gặp qua ông vài lần, ánh mắt vẫn tinh minh như trước, trên người tản ra khí phách không ai sánh bằng, thiên hạ này do ông bảo vệ, chỉ có vững chứ không yếu.

Nữ tử khấu tạ rồi đi.

Ta nhìn thân ảnh của cô dần dần biến mất, lòng càng chua xót. Chàng thân ở chiến trường, thê tử vì chàng bôn ba lận lội; vợ ở khuê phòng, trượng phu cũng nóng ruột nóng gan. Hai người đó tình thâm nghĩa cả, ta ngược lại trở thành người thừa!

Ngồi xuống bàn, xoa xoa cành hoa, gai đâm vào tay, một giọt máu hồng từ thân cây nhỏ xuống đất, trên cành còn vương lại chút màu đỏ tươi, thật đẹp.

Ta mở tay ra, có chút đau. Đau cũng là một loại cảm giác, thì ra vẫn còn có cảm giác.

Tịch tịch như vậy!

Hai ngày sau. Nghe nói lão tướng quân đột nhiên thượng triều, yêu cầu phái quân gấp. Nhưng đây là chuyện quân cơ hệ trọng, vẫn không giải quyết được gì, nghe nói bởi vì Quân Cơ Xứ* không nhận được tin báo.

* Cơ quan chỉ huy trực tiếp các hoạt động hàng ngày của quân đội, chịu trách nhiệm tập trung hóa quyền lực vào triều đình.

Nhoáng cái một tháng đã qua.

Ngồi ở hoa viên, ta tỉ mỉ cảm đường kim.

Bên cạnh, cung nữ cười nói: “Nương nương thật chu đáo, vì Hoàng thượng thêu long bào!”

Lưu Nguyệt giọng cao ngạo: “Đó là tự nhiên, tranh thêu của nương nương tinh xảo hoa mỹ, trên đời khó cầu!”

“Xem ra trẫm thật có phúc rồi!” Thanh âm hùng hậu của nam tử truyền đến.

Ta quay đầu cười: “Hoàng thượng sao lại đến đây?”

“Hừm, trẫm đến thăm ái phi không được à?” Hoàng thượng trên mặt cười, nhưng ẩn sâu trong mắt là nỗi lo lắng và một mối vô cùng.

Ta cười: “Thần thiếp cầu còn không được!” Hoàng đế có nỗi phiền của hoàng đế, quý phi chỉ cần làm tốt bổn phận là được.

Hôm nay, Hoàng thượng đặc biệt phóng túng. Cùng cung nữ, thái giám thả diều, sau đó cầm cuộc bắt đầu đào đất, trồng hoa. Một rồi, thì ừng ực nhắm rượu ngon, tận hưởng vô vàn.

Ta chỉ mỉm cười nhìn người. Nếu không thể thay đổi, chi bằng cười tươi đón nhận thôi.

Trời cuối cùng cũng tối.

Hoàng thượng ngã trong lòng ta, nhưng thần trí vô cùng thanh tỉnh, nhìn vào mắt ta, nói: “Ngưng Nhi, trầm xin lỗi nàng!”

Ta vẫn cười: “Hoàng thượng nói gì vậy!”

Người cũng cười, dưới ánh trăng mang theo vài phần thâm lương: “Hoàng vị của trầm, vốn là do bọn cữu cữu tranh về!”

Ta cầm long bào chưa thêu xong ướm thử lên người Hoàng thượng: “Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, cái gì mà tranh với không tranh chứ!”

Người nắm lấy tay ta: “Trầm đã cho gọi Dư Thống lĩnh về! Hộ quốc đại tướng quân bây giờ đang tiến quân ra biên ải! Nghe nói chiến sự căng thẳng!”

“Hoàng thượng nếu cảm thấy không bình thường, sao lại còn để ông đi!”

Hoàng thượng cười chua xót: “Cái bọn họ quan tâm là quốc gia, là giang sơn, trầm có là gì chứ! Huống hồ,” Nụ cười càng thêm tịch mịch, “Trầm có thể điều động được ai!”

Ta đột nhiên cảm thấy thương tiếc. Mấy năm gần đây, chuyện chính sự chịu sức ép từ phía bọn người Tể tướng, quân sự lại không thể nói không thể chỉ huy, cái ghế hoàng đế chỉ để ngồi cho có. Thật lòng mà nói, nếu Hoàng thượng là thương nhân, ít nhiều gì cũng có thành tựu. Nhưng mà làm một quân vương, lực của Người không đủ, chí khí không đạt, vận khí cũng không tốt.

“Ngưng Nhi sẽ ở bên cạnh Hoàng thượng!” Mặc kệ là hư tình hay giả ý, những lời này là thật lòng, nếu Hoàng thượng thật sự có chuyện, đương thời quý phi ta đây có thể thoát khỏi ư!

Phong vân quả nhiên biến sắc. Mà chàng cũng đã trở lại.

Thừa dịp Hộ quốc đại tướng quân tung hoành ngoài sa trường, Tể tướng lạm quyền bức vua thoái vị.

Thân cữu cữu thì sao chứ, động đến lợi ích, cũng đều trở mặt như nhau thôi. Dù sao Hoàng thượng đã lưu lại long tử, hài đồng còn nhỏ, tự nhiên càng không thể phản kháng, dễ dàng khống chế.

Trong cung, chính biến đã khởi.

Hoàng thượng cùng ta ngồi lặng lẽ ở ngự hoa viên.

Về mặt Hoàng thượng ngược lại rất trấn tĩnh, mang theo cảm giác an bình đến muôn đời.

Về mặt của ta cũng thật bình tĩnh, khoác trên người chiếc áo trắng thuở mới tương ngộ Hoàng thượng. Một kiếp này, ta cũng đã có chút mệt rồi.

Mà chàng, thống lĩnh Ngự Lâm Quân quyết lòng bảo vệ hoàng cung. Có rất nhiều Ngự Lâm Quân đã bỏ giáo quy hàng.

Máu tươi rải đầy khắp nơi. Tiếng kêu la dậy khắp trời đất.

Ngự Lâm Quân, càng lúc càng lùi. Người, càng lúc càng ít.

Rốt cuộc lùi đến ngự hoa viên.

Cùng với câu nói “Dừng tay!”, thân ảnh đặc ý của Tể tướng xuất hiện ở phía sau binh hùng. “Hoàng thượng, nếu người chủ động thoái vị, vi thần có thể...”

“Bây giờ ngươi còn muốn giả mù sa mưa ư! Ngươi không giết ta, có thể yên tâm sao? Đợi Hộ quốc đại tướng quân trở về, ngươi còn có thể kê cao gối không lo à?” Hoàng thượng nói giọng điềm đạm. Người tuy rằng đã thua, nhưng không hề ngu, bằng không Tể tướng sao lại muốn ra tay trừ khử.

Tể tướng cười rung râu: “Không then là hoàng thượng, hiểu rõ như vậy!” Hoàng gia, quyền thế, tại lúc này đây, còn có chỗ nào chứa tình thân!

“Phụ thân!” Doan phi đột nhiên lao tới, nắm tay áo Tể tướng, khóc lóc: “Nữ nhi xin cha tha cho người! Nữ nhi nhất định cùng người quy ẩn sơn lâm, không màng thế sự!”

Tể tướng tức giận vung tay áo: “Người còn không nhìn rõ! Người yêu nó, nhưng nó không yêu người! Ở bên nó luôn là Nghi phi!”

Doan phi oán hận liếc ta, lại tiếp tục van nài: “Cha, con xin cha mà!”

Tể tướng mặt như phủ băng: “Việc này con đừng xen vào!” Sau đó, quay về phía chàng cười hòa hoãn: “Dư Thống lĩnh, không đúng, là Dư tướng quân! Một nhân tài như cậu, lại muốn hi sinh vô ích sao?”

Chàng vẫn trấn định như thường: “Nguyên vì thiên tử, thà chết không sờn!”

Tể tướng cười quỷ dị: “Vậy à? Người đâu?” Tùy tùng sau lưng giải ra một nữ tử áo lam, là thê tử của chàng.

Nháy mắt, mặt chàng đã không còn huyết sắc: “Thôi Nhi!”

“Phu quân!” Nữ tử nở nụ cười.

10. Chương 9

9

“Phu quân!” Nữ tử nở nụ cười.

Tể tướng đặc ý nói: “Dư Tướng quân, kẻ thức thời mới là tuần kiệt! Chim khôn cần biết chọn cành mà đậu!”

Chàng chỉ nhìn chằm chằm nữ tử trước mắt, giọng si ngốc: “Thôi Nhi, khổ cho nàng rồi!”

“Phu quân quá lời! Thôi Nhi có thể lấy được chàng, đã coi như sống hơn người khác một đời rồi!” Trong vòng vây thiên quân vạn mã, hai người nói chuyện tâm tình. Nghe được lời này, lòng ta trào sôi cơn ghen khó có thể kiềm chế.

Tể tướng tiếp tục đứng ở một bên nói: “Đầu hàng ta, sống một đời vui vẻ có gì là khó!”

Chàng như cười như không: “Thôi Nhi, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau!”

Nữ tử cười đầy vui sướng: “Như vậy, hiền thê xin phép đi trước một bước!” Dứt lời, kề cổ sát ánh đao, lập tức máu hồng phun chảy, nữ tử ngã sập xuống đất, trên mặt vẫn tươi cười.

Tể tướng bất ngờ không ngăn cản kịp, đứng ngây người. Không ngờ nữ tử đó lại cương liệt như vậy.

Yết hầu chàng giật giật, thanh âm phát ra không biết là khóc hay cười: “Chờ ta, ta nhất định sẽ đi tìm nàng!”

Nhìn bóng dáng kia ngã xuống, lòng ta bất chợt lạnh. Ta vì chàng đỡ một đao, nhưng mà thấy chết không sờn như vậy thì.... ta trăm triệu lần không thể bằng, trong lòng chàng vĩnh viễn sẽ chỉ nhớ mãi thời khắc này. Thôi thôi, đợi lát nữa vào địa phủ, cái gì ta cũng không tranh với cô, nữ nhân như vậy, ngay cả ta cũng vô cùng kính phục!

Chấp nhất cả đời si tình, ở một khắc này mới chính thức tuyệt vọng!

“Việc đã đến nước này, cũng không có gì tốt!” Tể tướng lộ ra vẻ hung ác.

Hoàng thượng vung tay lên: “Khoan đã!” Khí thế vẫn còn, người khác cũng không dám động. Sau đó cất tiếng gọi chàng: “Dư Thống lĩnh!”

Chàng nghẹn ngào đáp: “Có vi thần!”

Hoàng thượng đi đến người chàng, thấp giọng: “Bảo vệ Nghi phi cho tốt!” Sau đó nhìn ta cười.

Nụ cười của Hoàng thượng, man mác một cảm giác từ biệt, sông Dịch gió thổi hê hê, tráng sĩ ra đi đầu không ngoảnh lại! Lòng ta hốt hoảng, hét to: “Hoàng thượng!”

Người cầm lên chung rượu, dừng một chút, hất đổ chung rượu khác đặt ở chỗ ta, nhìn Tể tướng lâu thật lâu, nhẹ nhàng một tiếng: “Cửu cửu!” Sau đó, ngửa đầu uống cạn. Ngự Lâm Quân bên người đồng loạt quỳ xuống, lệ nóng đầy mặt. Binh sĩ bên ngoài cũng đồng dạng khuyu gối.

Tể tướng vẫn đứng ở nơi đó, ánh mắt phức tạp.

Đoan phi bước lại gần, khóc nước mắt.

Ta ngã ngồi trên cỏ, một mực im lặng.

Tể tướng cao giọng: “Bắt lại!”

Chàng cùng nhóm Ngự Lâm Quân nhanh chóng gạt tiếc thương, giương cao vũ khí, quyết ý chống đỡ đến cùng.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng leng keng của binh khí.

Tể tướng nghi hoặc, đang muốn phái người đi thăm dò, thì một kẻ hốt hoảng chạy đến bẩm báo: “Định Tuyên Vương suất lĩnh quân sĩ đánh vào đây!”

Tể tướng sa sầm nét mặt: “Làm sao có thể! Binh sĩ ở kinh thành đều đã bị ta khống chế, trong khi phần lớn quân đội đều đã đi theo Hộ quốc đại tướng quân?”

Tiếng vũ khí càng lúc càng kịch liệt, nhìn thấy bên người binh sĩ đã chẳng còn bao, mặt nạ giả dối của lão hồ ly đã sớm bị tháo xuống, nóng nảy túm áo kẻ báo tin: “Quân của hãn từ đâu mà đến? Sao lại như vậy hả!”

“Đều là binh sĩ bị khống chế, bất ngờ cùng Định Tuyên Vương kéo vào đây!” Kẻ đó phì phò đáp.

“Sao lại như vậy! Sao lại như vậy!” Tể tướng mồm thều thào, cảm giác như vừa già đi chục tuổi. Vốn tưởng rằng đã sắp đặt xong hết rồi. Nếu thật sự là vậy, tự nhiên thế cục xoay chiều. Chỉ là hãn không rõ, trù hoạch nhiều năm như vậy, sao có thể bất ngờ rước lấy thảm bại như thế này!

Thanh âm lạnh lẽo từ xa truyền đến: “Tể tướng sao còn chưa chịu buông vũ khí đầu hàng?” Thanh âm tuy không hùng hồn, nhưng mà xuyên qua hàng hàng người mà tới, vô cùng rõ ràng.

Tể tướng toàn thân như bị rút hết khí lực, cúi đầu suy nghĩ nửa ngày, bỗng dưng ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha, đúng là người tính không bằng trời tính! Hôm nay lão phu bại trong tay ngươi, đã không còn gì để nói, được làm vua thua làm giặc! Lão phu chỉ muốn biết, ngươi làm sao biết kế hoạch của lão phu, làm sao khống chế tướng sĩ?”

Thân ảnh tiêu sái nhàn nhã xuất hiện, đúng là Định Tuyên Vương. Y một đường gấu áo phiêu phiêu đi tới, giữa rừng đao kiếm, thì thể chất chồng như một trường tu la, lại giống như bước đi trên thảm cỏ trong xanh, hồ nước yên tĩnh, hoa bay đầy trời, công tử hào hoa, tại thời khắc này, mọi người vẫn là bị phong thái tuyệt thế của y làm mê hoặc.

Y thong thả đáp: “Cũng không có gì, chẳng qua là tiện tay thả những người ngươi giam cầm ở Bích Nguyệt sơn trang thôi!”

Tể tướng thất kinh, biết cơ hội cuối cùng của chính mình đã không còn: “Sao có thể?”

Định Tuyên Vương sống mắt trong suốt nhu hòa, thanh âm phát ra càng ôn nhu, khẽ khàng giống như đang âu yếm nữ nhân: “Bốn vương vẫn luôn rất quan tâm đến Tể tướng đại nhân, phí bao tâm sức mới biết được

thì ra Tể tướng mời thật nhiều gia quyến của các vị tướng quân thống lĩnh đến ở Bích Nguyệt sơn trang. Haiz, thật đúng là suy nghĩ thấu đáo!”

Tể tướng quay đầu nhìn thoáng qua Hoàng thượng đang thanh thản nằm trên đất bằng, đôi mắt sáng lên, thấp giọng nói: “Áp Nhi, cữu cữu có lỗi với người!” Thông xuống hai tay, cam nguyện chịu tội.

Ta đưa mắt nhìn khu vườn tan tác, thời điểm này vốn là trăm hoa chen nhau khoe sắc, muôn tía nghìn hồng, rực rỡ cả một góc trời. Nam tử đội hoàng quan thường hay đưa ta đến chỗ này ngắm hoa ngắm cảnh, cùng ta thưởng thức trà Long Tĩnh, nói với ta: “Ngưng Nhi, nàng giống như nơi này, mãi mãi không tàn!”

Hoa như thế nào có thể không tàn! Hôm nay đây tại nơi hoa nở không tàn, người đối xử với ta cực tốt, người nam nhân ôn nhu ấy lại lần nữa lừa ta vĩnh viễn nằm dưới lòng đất sâu.

Khu vườn vẫn rực rỡ như vậy, so với hoa hồng đỏ thắm, máu cũng đỏ tươi, nhuộm màu thiên địa làm chói mắt ta. Ta cũng từng thấy qua cả trời hồng sắc, hình như là trên đường đi Hà Nam, ngày ấy vui mừng, còn bây giờ là đau đớn!

Một đôi giày bạc xuất hiện trước mặt ta, thanh âm mềm dịu của nam tử: “Nghỉ phi, cô ổn chứ?”

“Hoàng thượng, đã chết.” Ta nói xong câu, liền ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt y. Trong đôi song nhãn ấy, một nữ tử tuyệt sắc khoát trên người y phục màu trắng, ngồi trên vòm cỏ xanh chưa bị nhiễm hồng, bên thân là nam tử mặc hoàng bào đang nằm yên bình, chung quanh một màu đỏ thắm. Rực rỡ đến ê lòng.

Định Tuyên Vương nâng tay đỡ ta, ta cũng thuận thế đứng dậy, ở một bên nhìn chàng cúi lòng tan nát: “Dư Tướng quân về trước đi, an táng phu nhân của người thật tốt!”

Chàng nghe ta nói, ngẩng đầu bi thương nhìn ta, bước qua, thật cẩn thận ôm lấy nữ tử tựa như bảo vật trân quý, nhìn vào mặt người yêu, trong mắt đột nhiên dấy lên một ngọn lửa nhỏ, hơi khuyu gối: “Vi thần cáo từ, xin nương nương bảo trọng!”

Lòng ta cả kinh, trầm giọng nói: “Dư Tướng quân, còn nhớ rõ đã đáp ứng với Hoàng thượng việc gì không?” Quân vương trước khi chết đã nói “Bảo vệ Nghi phi thật tốt!”. Bờ vai chàng run lên.

Ta lại nói: “Huống hồ, tình riêng và bách tính, cần phân biệt nặng nhẹ!” Còn nhớ, trong khói trà nghi ngút, chàng thổ lộ mơ ước của mình. Cũng thật buồn cười, người như ta, không ngờ lại nói ra những lời như vậy!

Trong mắt chàng, tia sáng chợt tắt. Ta biết chàng cuối cùng cũng buông bỏ ý định trong đầu. Không quan trọng ngày sau đau khổ thế nào, chỉ cần chàng còn sống! Tin tưởng trong lòng nữ tử kia cũng hi vọng như vậy!

Nhìn chàng quay lưng thất thểu, lòng mỗi lúc một lạnh. Một bộ phận trên người chàng đã chết. Từ rày về sau, ta biết có một số thứ không thể nào trở lại như lúc ban đầu, còn sợ chi lòng gắt tim đau.

11. Chương 10

10

Mấy ngày sau. Đại tang hoàng thượng.

Hoàng hậu cùng chúng phi tần khóc than não nề. Các đại thần đứng kề bên chỉ hận không thể đưa tay ra đỡ.

Chỉ có ta, không túc trực bên linh cữu, cũng không khóc tiếng nào, thẳng cho đến khi Hoàng thượng hạ táng, ta cũng không có đi nhìn người lần cuối.

Ta vẫn ở trong Tử Dương cung, chưa hề rời bước.

Bên tai không ngừng nghe lời đồn thổi. Nói nào là Hoàng thượng sinh tiền đối với ta sủng ái vô vàn, đâu ngờ ông qua đời ta một giọt nước mắt cũng không rơi xuống. Trong cung chính là như vậy, biến cố vừa trôi qua, mọi người đã hưng trí bàn tán xì xào.

Ta hoàn toàn không để trong lòng. Ta không đi, bởi vì không muốn xem bọn người đó giở ra bộ mặt giả dối. Ta không đi, bởi vì ta không chịu nổi sinh lý tử biệt như vậy. Ta không đi, bởi vì phát hiện, ta tuy rằng không thương Hoàng thượng, nhưng sau khi người qua đời, tịch mịch của ta càng sâu.

Từ đó về sau, ta không bước ra Tử Dương cung nửa bước. Nhưng thi thoảng vẫn nghe được không ít tin tức. Phi tần của tiên hoàng kẻ vào lãnh cung, người xuất gia ăn chay niệm phật, ngay cả hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà, ta vẫn còn ở trong Tử Dương cung. Chi tiêu hàng ngày, vải vóc thượng hạng, trang sức xa hoa, sơn trân hải vị, thậm chí cả cung nữ thái giám vẫn như vậy, không hề thay đổi.

Trong cung, người người khó hiểu. Nếu bảo Định Tuyên Vương mê luyến ta, y còn chưa từng đến thăm ta. Bằng như không phải, đãi ngộ như vậy đối với quý phi của tiên hoàng, là có dụng ý gì? Hơn nữa, cho tới bây giờ, ngôi vị hoàng đế còn chưa định rõ, tiên hoàng không di ngôn truyền ngôi cho tiểu hoàng tử, mà Định Tuyên Vương có công bình định phản loạn cũng chưa hề mở miệng nói muốn nắm giữ hoàng vị.

Trong cung không ngừng xôn xao. Chỉ có ta cả ngày ngẩn người.

Tâm chết lòng héo, người bên cạnh đều đã ra đi, chỉ còn lại một mình nơi này.

Lại qua thêm mấy ngày. Ta vẫn như cũ lãnh đạm với mọi người, nhưng đã bắt đầu đi lại trong cung. Nơi nào cũng đi, tránh cho lòng hoang lạnh.

Ta ngồi xuống Ngự hoa viên. Buồn vui hờn giận trong mấy năm nay hầu như đều xảy ra ở đây. Ta được phong quý phi mới chỉ có hai năm, lại phảng phất như cả đời, lâu đến mức ta cảm thấy như dĩ vãng đã phát sinh ở kiếp trước, kiếp này chỉ còn sót lại một chút trí nhớ mà thôi. Tường tận hết vinh nhục thịnh suy trong nhân gian, lòng trở nên tang thương.

Trải xấp giấy ra trước mặt, ta nhìn bức tranh mới họa một nửa kia. Đột nhiên nhớ lại đã từng hứa vẽ tặng Hoàng thượng một bức, nhưng mà còn chưa xong. Người chính là vậy, rất kỳ quái, tưởng rằng đã quên hết mọi chuyện, vậy mà khi nhìn lại vật xưa, lại trở nên vô cùng rõ ràng, cũng vì vậy mà trở nên đau đớn. Tay cầm bút lông, chấm mực, lại không hạ xuống. Bồi hồi nhớ lại ngày đó đã vẽ gì.

Ngày đó. Trời đẹp nắng trong.

Ta cũng ngồi giống như hôm nay, chỉ là tâm tình bất đồng. Ta vẽ xong một nửa đóa hoa, thì Hoàng thượng tới. Ngài nghiêng đầu ngắm một lúc, sau đó lên tiếng: “Hoa Nghi phi vẽ cũng giống như Nghi phi, thiên tư quốc sắc!”

Ta dối: “Những lời này Hoàng thượng đã nói với không biết bao nhiêu người rồi, bây giờ lại mang đến chọc ghẹo Ngưng Nhi!”

Người bật cười: “Nếu trẫm nói không, với tâm tính Ngưng Nhi, nhất định sẽ không tin. Như vậy đi, bức tranh hoa này, Ngưng Nhi vẽ xong, trẫm sẽ đem về treo ở Ngự thư phòng, biểu thị thành ý của trẫm. Thế được rồi chứ?”

Ta hạ bút xuống, đặt sang một bên: “Thế thì quá dễ dàng rồi, Hoàng thượng sẽ không quý trọng. Cho nên Ngưng Nhi quyết định sẽ vẽ từ từ, để cho Hoàng thượng đợi lâu một chút!”

Mắt người tràn ngập sùng nịnh nhìn ta: “Trẫm chờ!”

Nhưng mà ta vẫn chưa đưa cho người, bức họa kia đến nay cũng chỉ có một nửa. Ta một lần nữa chấm mực, đặt trên làn giấy nhẹ nhàng vẽ, một đường rồi lại một đường đã phác họa gần xong, kỳ thật bức họa kia chỉ cần thêm vài nét nữa là có thể hoàn thành. Ta ngưng ngác nhìn, tâm thần không khỏi hốt hoảng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân khê khàng, cứ tưởng là cung nữ hầu cận bên mình. Ta thấp giọng hỏi: “Người cảm thấy bức họa này như thế nào?”

Âm thanh trong trẻo vang lên: “Sống động như thật!”

Là y. Là người tựa như không cùng chốn hồng trần này dung hợp.

“Ngài có biết đây là hoa gì không?” Ta không ngẩng đầu, chăm chú nhìn bức họa.

Bên tai cảm nhận được hơi thở thơm mát của y: “Tử vi, là loài hoa Nghi phi yêu nhất.”

Ta mặc dù tò mò y sao biết loài hoa ta thích nhất, nhưng cũng không dụng tâm truy hỏi. “Hoàng thượng sinh tiền thường tán thưởng ngài cốt cách thanh tao, tài hoa xuất thế. Hay ngài viết tứ cho bức tranh này đi!”

Giọng của y trầm xuống vài phần, ần ần mang theo vẻ bất đắc dĩ. “Xuất thế gì chứ, nếu thật có thể xuất thế, cũng sẽ không....” Lời kể đã không còn nghe được nữa.

Một góc chéo áo xanh nhạt trừu đến, y đã xuất hiện trước mặt, cầm lấy bút đề thư. Thanh mát ngênh thu, xuân thời không nở. Đào lạng thình không nói, vươn mình đón gió xuân. Viết xong, đứng ở một bên, có chút ngầy ngốc.

Ta rốt cục ngẩng đầu nhìn y. Gương mặt thanh tú nhuốm màu cô đơn, ta cảm thấy có hơi khó chịu, dung nhan kia sao lại tồn tại biểu tình như vậy, giống như viên ngọc tuyệt thế không chút tỳ vết bỗng bị vết xước, sẽ làm lòng người tiếc nuối không thôi.

Trong một lát, ta lại tự trào mình nhiều chuyện. Một người như y, trên đời còn có chuyện làm y khó xử sao? Ta cuộn lại bức tranh, nói với y: “Đa tạ Định Tuyên Vương.” Sau đó dời bước.

Y thản nhiên theo phía sau, giọng trầm buồn: “Tên của ta, nàng nhất định không biết. Ta họ Ứng, gọi là Vô Trần.”

Ta hơi giật mình, giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ. “Tên của Định Tuyên Vương quả nhiên thoát tục, tên cũng như người!”

Y bước lẹ đến trước mặt ta, bày ra cảm xúc phức tạp: “Nàng bảo tên ta thoát tục?!”

Ta dừng lại cước bộ, bỗng nhiên phát hiện người đằng trước có vẻ tức giận, bất tri bất giác thốt ra lời: “Thì ra ngài cũng là người cơ đấy!”

Y đứng đó mở to mắt, đỏ khóc đỏ cười: “Ta có nên cảm ơn Nghi phi đã coi ta là người không?”

Ta đây cũng là ngày đầu tiên có lại cảm xúc, hơn nữa là ngượng ngùng.

Y hít một hơi thật sâu, đá hòn đá nhỏ dưới chân: “Để tránh cho nàng không coi ta là người, về sau cứ gọi tên ta đi. Vô Trần!”

Ta đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại nhìn thấy ánh mắt chờ mong của y, miệng đã buột ra: “Được rồi!” Nói xong mới phát hiện chính mình vừa nói cái gì, không khỏi âm thầm buồn bực. Đây tính là gì chứ, hai người chúng ta..... Ai, nhìn y xem, tuyệt sắc nữ tử có thể khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc nam tử chỉ sợ còn tồi tệ hơn.

Hôm nay bị y náo loạn một phen, trong lòng nổi lên vài phần bất an, cước bộ đã chuyển: “Ta hồi cung đây, Định Tuyên Vương xin cứ tự nhiên!”

Y cũng không đi theo, chỉ là thở dài như gió thu xào xạc: “Nàng còn chưa gọi tên ta!”

Bước chân của ta càng thêm gấp gáp.

Ngày hôm sau. Trời còn chưa sáng. Ta lặng lẽ xếp chăn rời giường, tay cầm bức họa kia, đi đến cạnh tường, hướng mặt về nơi chôn Hoàng thượng, thiêu bức họa kia đi. Trong ngọn lửa, bông hoa nở bung rực rỡ, sau đó chậm rãi tan đi, chỉ còn lại tro tàn.

Ta ôm gối ngồi dưới gốc cây. Theo ánh dương càng ngày càng chói sáng, ta vẫn chỉ có một tư thế duy nhất.

Kỳ thật trong lòng ta hiểu được, tư vị bây giờ không phải là bi thương hay tuyệt vọng gì. Cái loại cảm giác này ta đã từng trải qua, hiện tại chỉ là ta không tìm ra mục tiêu sống, tựa như bản thân đang bị hãm trong sương mù, không biết nên đi đường nào.

Mới vừa rồi trời trong nắng sáng. Nháy mắt đã thấy mặt trời chạy đi, mây mù kéo tới dày đặc, sau tiếng sấm diếc tai, mưa rơi tầm tã.

Khỏa cây này căn bản không che được cả người ta, nhất thời quần áo ướt đầm. Nếu như bây giờ có người nhìn thấy ta trong bộ dáng này, nhất định sẽ cho rằng ta vì quá thương tâm. Nhưng mà ông trời cũng thật là thương ta, chân ngồi lâu đã cảm thấy tê rần, không thể đứng dậy. Ta thật rất hi vọng có người phát hiện ra mình, nhưng cũng vô vọng biết được nơi này quá ư hẻo lánh. Chẳng lẽ một người đã trải qua đủ loại khó khăn, ám sát, chính biến đều không chết, hôm nay lại phải phơi mình dưới màn mưa sao!

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên vọng lại tiếng bước chân ùn ùn kéo đến, còn nghe có người hô: “Nghĩ phi nương nương! Nghĩ phi nương nương!”

Thần trí bấn loạn lập tức trở nên phần chấn, trời không diệt ta mà! Ta muốn lên tiếng, nhưng đôi môi lại không cách nào mở ra. Hi vọng bọn họ ngó thấy ta dưới gốc cây, hình như hơi bị viễn tưởng. Ta vận hết khí lực, dùng tay ném viên đá nhỏ tùy tiện lượm được, may mắn ở trong màn mưa tầm tã, có người nghe thấy. Ta cuối cùng cũng được cứu rồi!

Một đám người vây quanh, cầm ô chen chúc che đầu ta, lại dùng y phục thật dày bao bọc ta, đem ta trở về Thần Dương cung. Một đường không ngừng xâm xì.

“Xem ra nương nương một lòng muốn chết, đến chỗ xa như vậy! Chả trách tìm đâu cũng không thấy!”

“Đúng vậy, thì ra bên trong bộ dáng thờ ơ, nương nương quả thật rất đau lòng!”

“Ai, nương nương cũng quá si tâm đi. Mưa lớn như vậy cũng không tìm chỗ núp, rõ ràng là muốn đi tìm Hoàng thượng!”

“Đúng vậy! Chúng ta ở gần thế, cũng không nghe nương nương nói tiếng nào. Nếu không phải lỡ tai chúng ta thính, nghe được tiếng động, nương nương khẳng định không muốn bị chúng ta phát hiện!”

Ta cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh. Thế cho nên không có nghe được câu kể.

“Người nói Định Tuyên Vương có phải yêu Nghĩ phi không?”

“Lời này không thể nói bậy, cẩn thận một chút!” Một cung nữ tuổi đã lớn cảnh giác nhìn ngó chung quanh, thấp giọng khuyên nhủ.

“Nhưng mà mọi người ai cũng nhìn ra mà! Hôm nay không thấy Nghĩ phi, người trong Thần Dương cung lớn tiếng quả trách, còn lệnh cho toàn thể cung nhân đi kiểm Nghĩ phi. Định Tuyên Vương lộ ra sắc mặt như vậy, ta cũng là lần đầu thấy đó!” Cung nữ trẻ tuổi khẳng khẳng nói.

“Nếu thật có thể làm cho người như Định Tuyên Vương động tâm, không biết đã tích bao nhiêu phúc!”

.....Ta ngất đi, tự nhiên không biết sau khi tìm được ta, mọi người đã thở phào nhẹ nhõm như thế nào. Không biết được bộ dáng giận dữ của nam tử kia. Không biết hẳn nhận lấy ta từ tay người khác cực kỳ kích động. Cũng không biết ngay sau đó lòng hân hoan như lửa đốt, bởi vì...

Thái y chẩn đoán ta nhiễm phong hàn, nếu xử lý không tốt, khả năng không thể qua khỏi, bởi vì độc thương ngày trước còn chưa lành.

Ta nhiều ngày sốt cao không hạ.

12. Chương 11

11

Kỳ thật ta rất khát khao được sống, cho nên bất kể trong phòng có động tĩnh nào, ta đều hết sức ngưng tụ thần trí, nghe hết thấy mọi thanh âm lọt vào tai. Ta vô cùng thông minh, từ sớm đã hiểu rõ muốn tồn tại được ở trong cung phải biết bảo trì trạng thái bình tĩnh, chỉ cần bình tĩnh là có thể vượt qua gian nan. Ta

không phải người tốt, cho nên tai họa có thể kéo dài ngàn năm. Tuy rằng ta hiện tại không có gì, nhưng mà ta muốn sống.

Trong mờ mịt, luôn có một bàn tay mát lạnh sờ trán ta, dịu dàng dứt ta từng miếng thuốc. Ta thích nhất là giọng nói mỗi ngày luôn tâm tình với ta.

Mỗi lần thanh âm kia cất lên, câu đầu tiên lúc nào cũng là "Các người lui xuống đi!". Sau đó, y sẽ trò chuyện với ta, ta rất thích nghe y nói, không chỉ là vì thanh âm của y thật du dương làm cho người ta cảm thấy thoải mái, mà là chuyện y kể quá cuốn hút, nhân vật chính trong câu chuyện tựa hồ rất giống ta.

Y kể chuyện thật dễ nghe, hơn nữa y lại dùng giọng tự thuật, càng tăng thêm vài phần chân thành, ta mơ mơ hồ hồ nghĩ trong đầu, không thể tưởng được y ngoại trừ tiêu kỹ thuật hàng đệ nhất, ngay cả kể chuyện cũng khó ai sánh bằng. Ta ở trong cung ít nhiều cũng từng nghe qua cung nữ thái giám kể chuyện đó đây, nhưng mà không thú vị như y, bởi vì có hình bóng ta trong đó.

Thanh âm một lần nữa lại vang lên:

"Nàng vẫn chưa tỉnh à? Cứ không hạ sốt thế này. Như vậy cũng tốt, ta ở đây chăm sóc nàng, thuận tiện kể nàng nghe một câu chuyện.

Ta từ nhỏ thông minh hơn người, ba tuổi biết chữ, năm tuổi thuộc lòng Kinh Thi, sáu tuổi bắt đầu tập võ. Bất luận là trong hay ngoài phủ, người người đều tặng bốc ta tận mây xanh. Phụ vương, mẫu phi vô cùng sủng ái ta, ngoại công cũng chiều chuộng không kém.

Qua mười tuổi, ta đã mang một thân võ nghệ bất phàm, văn thơ đầy bụng. Vung tay vẽ một bức tranh cũng khiến người bàng hoàng, tán tụng. Thảo ra kể sách quân sự, ngay cả ngoại công cũng khen không dứt lời. Người bình thường muốn nghe ta thổi một khúc nhạc khó như bắc thang lên trời. Hơn nữa, càng trưởng thành, mọi người đều nói ta phong lưu anh tú, tài hoa cái thế. Những lời này từ nhỏ ta đã nghe nhiều, không có cảm giác gì lắm. Đề nghị kết thân chất đồng nơi thư phòng, ta chỉ xem như gió thoảng bên tai, bao gồm cả kinh thành đệ nhất mỹ nữ năm đó, trong mắt ta cũng không coi ra gì.

Ta đây cả đời chưa bao giờ có chuyện gì không hài lòng, cũng không có cái gì không thể đoạt được, chỉ là xem ta có muốn hay không thôi. Có một ngày, ta như thường lệ cùng chúng vương tử hoàng gia uống rượu ngâm thơ. Nói là uống rượu ngâm thơ, chỉ là nói cho có, mọi người chẳng qua chỉ là mượn dịp này tụ tập tán gẫu với nhau, mà chuyện nam nhân thích nói nhất chính là về phụ nữ. Ta tuy rằng không thèm để mắt tới, nhưng ngẫu nhiên vẫn nghe được chút ít.

Ngày đó, Tĩnh Nam Vương thế tử nói: "Hôm qua đi Ý Thúy Hiền, mới thấy dung mạo bài danh đầu bảng quả nhiên đẹp tựa thiên tiên, quyến rũ mềm mại, ngọt ngào tận xương, thật khiến người mất hồn!"

Hoài Dương Vương thế tử cười nhạt: "Nữ tử loại này cũng chỉ như vậy thôi. Nếu luận khí chất tài nghệ, phải nói tới Liên Nhi cô nương, hoa khôi Ý Bích Lâu, cầm kỳ thư họa đều tinh thông, lại dịu dàng lễ phép!"

Có một người cười ha hả, là Bình Dương Vương nhị công tử: "Quận chúa Hoài Dương Vương được phong là kinh thành đệ nhất mỹ nữ, lại là cành vàng lá ngọc. Hoài Dương Vương thế tử còn đem hạng gái phong trần này đặt vào trong mắt ư!"

Hoài Dương Vương thế tử liếc mắt về phía ta: "Kinh thành đệ nhất mỹ nữ có là gì, rốt cuộc cũng đem lòng tương tư người khác. Mà người kia nào có thèm đếm xỉa tới đâu!"

Hoài An Vương, Thập thất đệ của đương kim thánh thượng, cũng chớp mắt nhìn ta đầy thâm ý: "Ta nói Vô Trần này, rốt cuộc người thế nào mới lọt vào mắt huynh? Huynh mau xác định một chút đi, chứ bộ dáng này của huynh, chúng ta nhìn thật là nhàm chán."

Tĩnh Nam Vương thế tử cũng lên tiếng: "Đệ nếu không chịu xác định, chúng ta không thể nào yên tâm, toàn bộ trái tim nữ tử trong kinh thành đều đặt hết lên người đệ. Ngày nào đệ chưa thành thân, bọn họ sẽ không buông bỏ hi vọng, hạnh phúc của bọn ta biết tìm ở đâu cơ chứ!"

Lại có tiếng người hòa theo: "Đúng vậy, Vô Trần nói mau, thích mẫu người như thế nào, chúng ta sẽ xuất toàn lực tìm về cho đệ!"

Ta từ chối cho ý kiến. Phụ nữ gặp qua chỉ có một kiểu, sau khi thấy ta, không phải then thùng xấu hổ, thì là phóng đảng không kiềm chế, điểm giống nhau duy nhất chính là đều muốn một ngụm nuốt chửng ta.

Bình Dương Vương đại công tử im im này giờ mới chịu lên tiếng: “Theo ý ta, có thể phối với Vô Trần chỉ có một người, đáng tiếc người này....”

Chúng nhân tựa hồ đều biết gã nói đến ai, không khí bất chợt im bật, người nào người nấy vẻ mặt mông lung.

Hoài An Vương thở dài một tiếng, gõ nhịp ngâm:

“Phất phơ mây phủ trăng mờ, / Vi vu gió thổi, vật vờ tuyết bay. / Xa ngắm, chỉ thấy vàng dương chói rạng. / Gần xem, phù dung bùng nổ trên dòng. / To nhỏ vừa tầm, ngắn dài hợp độ. / Vai tựa vót thành, eo như được bó. / Cổ gầy thon dài, da ngần hé lộ. / Sáp thơm không dùng, phấn màu chẳng ngự. / Tóc búi mây bông, mày uốn thon cong. / Ngoài môi thắm đỏ, răng ngà bên trong. / Con ngươi khê liếc, má lúm đồng tiền. / Phong tư kiều diễm, dáng tĩnh thân nhàn. / Nhu mì khoan nhã, mê hoặc tiếng thanh. / Phục trang khoáng thế, cốt mạo như tranh. / Khoác áo lụa ngời sáng, khuyên tai toả sắc xanh. / Tay đeo lông thúy vàng trang sức, người kết ngọc minh châu xung quanh. / Giày viền du thêu hoạ tiết, quần mây lụa phất nhẹ nhàng...”

[Lạc Thần phú, dịch: Điệp Luyện Hoa @ Thi viện]

Mọi người nghe như si như say. Ta lại không đồng ý, trên đời này làm gì có ai sánh được với Lạc Thần chứ?

Tiếng người huyền thuyên: “Mấy ngày nữa là sinh thần của Hoàng hậu, chắc là thấy được người đó. Để xem là người khiến Vô Trần lạc lòng, hay là Vô Trần khuyh tâm vì nữ sắc!”

Mọi người trầm trồ tán thưởng. Có gì không thể nào, đời ai chẳng cầu niềm vui. Ta bưng chén rượu làm một hớp, một vị thanh thuần lan khắp cổ họng.

Sinh thần Hoàng hậu. Người trong tôn thất hoàng gia đều nhất tề tiến đến chúc thọ, lễ vật đưa lên thật khiến người ta hoa cả mắt. Ta chỉ tặng một bức họa tự đề, Hoàng hậu lại vô cùng trân ái.

Hoàng thượng cả ngày đều ở bên Hoàng hậu, nhưng ánh mắt vẫn luôn đau đáu nhìn về hướng cửa.

Hoàng hậu cũng cảm thấy được, buông giọng oán trách: “Hoàng thượng bên cạnh thần thiếp nhiều ngày nay, chắc là phiền lắm?”

Hoàng thượng là một nam tử tao nhã, nghe vậy cười nói: “Hoàng hậu nói gì lạ vậy!”

Đoan phi kiều diễm môi anh đào chu ra: “Hôm nay là đại thọ của Hoàng hậu, vậy mà có người ỷ được sủng ái, bây giờ còn chưa thấy mặt!”

Hoàng thượng vội vàng mở miệng: “Sức khỏe Ngưng Nhi không tốt, cho nên lần trước sinh thần của trẫm cũng không mời nàng.”

Ninh phi nổi tiếng nhu mì cũng cất tiếng: “Đúng vậy, sức khỏe Nghi phi không được tốt cho lắm, ngay cả Hoàng thượng cũng vô vàn thương tiếc, hoàng hậu tỷ tỷ thống lĩnh hậu cung, đều là tỷ muội trong nhà không cần để ý đâu mà!”

Ngôn ngữ thật sắc bén. Ta khinh bỉ liếc mắt qua. Phụ nữ suốt ngày chỉ biết ghen tỵ hơn thua.

Bất chợt vang lên một giọng nói tao nhã động lòng người, càng khiến cho khung cảnh thêm huyền ảo. “Sinh thần Hoàng hậu, Ngưng Nhi ngay cả mang bệnh, cũng muốn tới chúc mừng một tiếng!” Thế nào là phong hoa? Còn chưa thấy bóng chỉ nghe thanh âm, đã thấy lòng phấp phới như đón gió xuân.

Một tuyệt sắc nữ tử cốt cách cao sang, nở nụ cười tươi từ ngoài cửa tiến vào. Hoàng thượng vội vàng đi xuống đỡ nàng, vừa đi vừa hỏi: “Nàng hôm nay đã đỡ hơn chưa?” Biểu tình ôn nhu dịu dàng như nước. Phi tần đứng xung quanh chỉ biết mắt tròn mắt dẹt.

Theo tính tình thường ngày của ta, nhất định sẽ khinh khỉnh bâng quan, nhưng mà trong mắt ta lúc bấy giờ lại chỉ có bóng nàng. Đại để ngày đó Tào Thực tương kiến Lạc Thần, cũng là tình cảnh này.

Nữ tử kia nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay Hoàng thượng, cười nói: “Ngưng Nhi đa tạ Hoàng thượng quan tâm. Hoàng hậu nương nương hôm nay khí chất hơn người, Hoàng thượng phải cẩn thận xem trọng mới được!”

Dứt lời, mọi người đều cười. Ta để tâm nhìn trong mắt nàng không hề vương ý cười.

Hoài An Vương đến bên cạnh ta, thấp giọng hỏi: “Huynh thấy sao hả?”

Ta cúi đầu, duy trì biểu tình bình ổn: “Không phải là phạm phẩm nhân gian!” Chỉ là cũng không gạt được chính mình, ống tay áo đã nhanh rũ xuống, ngực cũng có chút nặng nề, có một số thứ đã không còn như lúc đầu.

Tự biết bản thân là hạc trong bầy gà, cùng mọi người bất đồng. Trước đây không để ý, đều nhận được ánh mắt hâm mộ từ xung quanh. Hôm nay đặc biệt để ý, vẫn có nhiều luồng ánh mắt từ bốn phía chiếu tới, thậm chí có rất nhiều phi tần, nhưng mà, không có nàng.

Nàng đảo mắt một vòng sân, có chút thắc thỏm. Nàng cười với mọi người, nhưng lại mang theo hơi thở xa cách. Nàng, thậm chí còn không thèm nhìn đến ta. Lạc Thần dù sao cũng còn để cho Tào Thực gặp mình, ta thì sao...

Ngày ấy sau khi trở về, ta bắt đầu gặp gỡ các danh môn thực nữ, bắt đầu ra vào thanh lâu, nhưng mà những người con gái đã gặp, không một ai giống nàng. Ta bèn thôi. Ta tìm bọn họ, chỉ là để chứng minh ta vẫn còn là Vô Trần công tử ngàn vạn người yêu mến, không nữ tử nào có thể kháng cự. Nhưng mà, vì sao, nàng không hề liếc mắt nhìn ta?

Hôm nay nói đến đây thôi, ta có việc còn phải xử lý.” Y ghé chắn cho ta, sau đó bước ra ngoài.

13. Chương 12

12

Ta muốn tỉnh lại, nhưng mí mắt nặng trĩu, trước sau vẫn không mở ra, liều mạng muốn nhúc nhích, cơ thể lại giống như bị cả ngàn tấn đá đè xuống.

Trong lúc ta cố gắng, y đã tới bên cạnh. Ngồi xuống cạnh giường, giọng y lại đều đều vang lên.

“Nàng còn chưa tỉnh à? Ta tiếp tục kể vậy.

Từ đó về sau, phạm là biết yến hội nào có nàng tham dự, ta đều vội vã chạy tới, cho dù biết rõ là không đuổi kịp, vẫn hi vọng ánh mắt của nàng có thể ở phút giây nào đó đọng lại trên người ta.

Ta biết nàng thích màu nhạt, thích ăn rau, thích những sự vật mỹ lệ, uống trà phải là Long Tỉnh Tây Hồ, yêu nhất hoa tử vi, mà người coi trọng nhất lại là... thống lĩnh Ngự Lâm Quân Dư Thế Cao!

Người đời đều bị bộ dạng của nàng mê hoặc, cho rằng nàng sinh ra trên nhung gấm, nghĩ nàng tham quyền quyền thế, nghĩ nàng quyến rũ Hoàng thượng, kỳ thật chẳng qua nàng chỉ muốn có một điều, có đủ năng lực bảo hộ cho người kia. Tâm tình của nàng dao động chỉ vì hắn, tất cả những chuyện nàng nhúng tay vào đều có liên quan đến hắn, chẳng qua nàng giữ bí mật rất tốt, không ai nhìn ra được, đó cũng vì để bảo vệ hắn!

Đây là lần đầu tiên ta thống hận chính bản thân mình có thể bình tĩnh nhìn rõ sự việc như vậy. Lần đầu thấy nàng, tuy rằng tiếc nuối thân phận của nàng, nhưng bù lại ta biết được, nàng không thương Hoàng thượng. Nhưng vì sao lại để cho ta phát hiện tâm tư nàng toàn bộ đặt vào người khác. Ngày ấy, ta thức trắng đêm, vò vò nốc rượu, khiến cho hạ nhân trong phủ hết hoảng lo sợ, không biết Vô Trần vương gia không nhiễm bụi trần đã đi đâu rồi. Ta mặc kệ, ta chỉ biết ta đang rất đau, bình sinh trong đời mới biết đau đến thế.

Nhưng mà, càng đau, lại càng phát hiện tình yêu đã bén rễ sâu trong xương tủy. Cho nên ta quyết định, bằng bất cứ giá nào, cũng phải trấn thủ bên người nàng.

Hoàng thượng phái nàng đi đến Hà Nam cứu trợ thiên tai, ta hận không thể cùng nàng lên đường. Chẳng qua vì không muốn người chú ý, ta đành cực lực áp chế suy nghĩ này. Ai ngờ lại nghe thấy nàng ở Hà Nam gặp thích khách, may mắn bảo vệ được tính mạng. Ta âm thầm sai người vây bắt bọn thích khách này. Chúng dùng thủ đoạn gì đối phó với nàng, ta đều đáp trả lại y hệt! Về phần tên chủ mưu, cũng nằm gọn trong tay ta!

Trong yến hội mừng sinh nhật Hoàng thượng lần đó, ta gặp lại người con gái ngày ngày đêm đêm trấn giữ con tim ta, linh hồn ta. Ngày ấy, nàng rực rỡ tỏa sáng, kinh diễm toàn trường, thế nhưng ta lại vui đến xé lòng, bởi vì ta biết sự chuẩn bị của nàng ngày hôm nay không phải vì ta, mà là vì người nam tử sắp đi xa kia. Tể tướng mở miệng khiêu khích nàng, nàng đáp lại rất thông minh mẫn tuệ, lại vô tình đẩy ta vào vòng xoáy. Ta rốt cục nhịn không nổi, lần đầu tiên chủ động thổi một khúc tặng Hoàng thượng, kỳ thật ta là muốn thổi cho nàng nghe, để nàng nhận thức ta, ghi nhớ ta! Lúc này đây, ánh mắt của nàng rốt cục hướng về ta, bày tỏ sự ngưỡng mộ về tiêu kỹ, một khúc này ta vui mừng đến cực điểm!

Động tĩnh của đám người Tể tướng, ta đã sớm để ý, nhưng xưa giờ ta không hề quan tâm, ai cầm quyền, ai là chủ thiên hạ, cùng ta không hề có bất cứ quan hệ gì. Bằng vào bối cảnh thân phận của ta, vẫn như trước có thể tiêu diêu tự tại, lãng du khắp nơi. Nhưng mà bây giờ, quan điểm của ta bất đồng, bởi vì nàng ở trong cung, ta sao có thể để kẻ nào đó ra tay làm thương tổn nàng!

Ta có nói chưa nhỉ, ta là một người rất thông minh, cho nên một khi ta đã quyết định, ta nhất định sẽ làm bằng được. Ta phái người len vào đội ngũ họ, ta nắm giữ hành tung của từng người. Cuối cùng, ta có thể ở vào thời khắc gay cấn nhất cứu nàng, mà không có ai biết, khi ta đem quân tiến vào hoàng cung toàn thân đã ướt đầm mồ hôi. Ta biết kế hoạch của mình rất hoàn hảo, không có sai phạm, nhưng ta vẫn lo lắng vô cùng, sợ chính mình quên mất điều gì, sợ không kịp đến cứu nàng!

Lúc ta đến, Hoàng thượng đã chết. Ta không tưởng được Tể tướng lại thực sự hạ thủ, nhưng mà trong lòng ta bỗng xuất hiện một tia vui sướng, bởi vì như vậy – nàng đã được tự do, không còn lệ thuộc vào kẻ nào nữa! Ngày ấy, ta chăm chú để ý nhất cử nhất động của nàng, thực sự làm ta phấn khích chính là, ta thấy ánh mắt nàng nhìn hân đã tràn ngập tuyệt vọng, cũng thật lòng quyết tâm muốn chôn vùi quá khứ!

Ta xử lý phi tần của tiên hoàng, chỉ duy nhất lưu lại mình nàng. Như lúc trước cung cấp cho nàng những gì tốt nhất, những gì nàng quen thuộc, bởi vì ta biết nàng chung qui vẫn là người ở tầng lớp cao, không thích chịu khổ, ngoại trừ khi yêu, nàng không bao giờ để mình chịu ủy khuất.

Ta không đi gặp nàng, bởi vì ta muốn cho nàng một chút thời gian truy điệu quá khứ, trân trọng hiện tại. Mười ngày sau, ta vội vã đi tìm nàng, ta muốn trò chuyện với nàng, ta muốn tiếp cận nàng. Kể từ đó giống như thói quen, ngày ngày đều muốn thấy nàng.

Có một ngày nàng mất tích. Ta mới đầu cho là nàng đến nơi nào đó để ngắm cảnh giải tỏa u buồn, nhưng lật tung hết mọi góc ngách vẫn không tìm ra! Trời mưa cũng không thấy nàng trở về. Ta bàng hoàng, nghĩ đến bản thân vẫn còn chưa hiểu hết nàng, chưa thấu được suy nghĩ trong lòng nàng. Nàng tin không, ta trước giờ luôn trầm ổn bình tĩnh, ngày ấy ngay cả chén trà còn không cầm vững. May mắn cuối cùng cũng tìm thấy nàng, nhưng mà nàng sắc mặt tái nhợt, không có sức sống khiến cho ta rất sợ. Nàng nói với ta đi, nàng có làm sao không?

Ta vì nàng hai tay vậy máu, ta vì nàng nhập cuộc, những việc trước kia không thềm liếc đến, hôm nay lại nhúng vào quá nhiều, ta vì nàng đã không còn là Vô Trần công tử hào hoa ngày nào nữa. Nhưng mà ta không bao giờ hối hận, bởi vì trong một năm này tìm ta đã trọn vẹn rồi, bất luận là đau khổ, bị thương, hay là hân hoan, vui vẻ.

Nàng nói xem, ta có hạnh phúc không? Mọi thứ của ta đều dành cho nàng, nàng có nguyện ý dừng chân bên cạnh ta không?”

Y mỗi ngày đều ở bên cạnh ta thủ thỉ chuyện xưa. Sau đó, y sẽ đàn một khúc nhạc, cầm kỹ của y cũng thật tuyệt vời. Y vừa đàn vừa hát, ta nhớ y hát:

Sớm biết yêu là khổ, thà đừng gặp nhau.

Nguyện sửa lại mệnh số, nhưng vẫn giữ trọn lòng si.

Tình này, không gì có thể thay thế...

Dứt tiếng nhạc, y ngồi một hồi lâu. Sau đó, cất giọng bi thương: “Nàng sao vẫn chưa tỉnh hả?” Ngữ khí khàn đặc, khiến người đau lòng.

,

Ngày hôm nay, ta khó nhọc mở mắt ra, thân thể vốn không thể nhúc nhích bỗng dưng có cử động. Ta rời khỏi giường.

Hạ nhân hầu hạ ngày đêm bên người thấy vậy vui mừng quá đổi. Một nửa chạy lại xúm xít hỏi thăm ta, một nửa vội đi báo tin cho chủ tử biết.

Ta còn chưa lấp đầy dạ dày đang đói, đã kiên quyết muốn đi tới ngôi đình “Cao sơn lưu thủy” trong ngự hoa viên. Bọn họ không lay chuyển được ta, chỉ đành vâng lời theo hầu sau lưng.

Tâm tình ta bây giờ đặc biệt tốt. Ngồi trong đình, từng lớp cảnh xưa như hiện ra trước mắt. Cuối cùng nhớ tới cái người bề ngoài thanh cao thoát tục mà nội tâm chấp nhất điên cuồng kia... Định Tuyên Vương Ứng Vô Trần!

Đang muốn đến chỗ y, y đã kéo theo thái y hối hả chạy tới. Thái y bắt mạch ta, sắc mặt đại biến.

Ta vẫn giữ nguyên ý cười trên môi. Cái nên đến cũng phải đến.

Y nhìn thái y, lại nhìn ta, tỏ vẻ khó hiểu: “Rốt cuộc thế nào rồi?”

Thái y đáp, giọng run run: “Nghỉ phi nương nương, chỉ sợ..... chỉ sợ không được!”

“Người nói bậy gì đó!” Mặt y tái mét. “Sắc mặt nàng tốt như vậy, hơn nữa tinh thần cũng..... cũng.....” Y đã không nói được nữa.

Thái y cúi rạp người dưới đất: “Đây, đây chính là, chính là hồi quang phản chiếu!”

Đúng vậy, cũng không phải ta không còn gì để buông bỏ, mà là bởi vì biết đại nạn của mình đã đến, cho nên làm một chuyến du ngoạn cuối cùng thôi.

“Ồ đồ, mau lui xuống.....” Y gần như phát điên.

“Ứng Vô Trần!” Ta khẽ gọi.

Y nghe được ta lần đầu gọi thẳng tên y — chỉ sợ cũng là lần cuối cùng, đi đến trước mặt ta, ngồi xuống, nhìn vào mắt ta.

“Ngài có biết vì sao ta đến đây không?” Ta nghiêng đầu cười.

“Đây là nơi nàng thích nhất!” Hắn đưa tay phủi lá rụng trên người ta.

“Thì ra cũng có chuyện ngài không biết!” Giọng cười ta ngân như chuông. “Là vì ở nơi này bắt đầu, cho nên cũng muốn ở nơi này chấm dứt!”

“Vậy cũng tốt, có thể bắt đầu một cuộc đời mới!” Giọng của y như vọng lại từ nơi rất xa xăm.

Ta ngẩng đầu: “Ngài biết không, ta thích đình này, còn có một nguyên nhân, ta thích mấy chữ kia.” Cao sơn lưu thủy, thật đẹp.

Y cũng ngẩng đầu, khóe miệng cong lên miễn cưỡng: “Nàng có biết không, bốn chữ đó là do ta viết.”

Ta ngạc nhiên: “Thật à?”

Y nhìn ta dịu dàng: “Nếu nàng thích, về sau mỗi ngày ta đều viết cho nàng xem!”

Ta nghiêm túc đánh giá y. Quả nhiên là một mỹ nam tử hiếm thấy, trong mắt tràn đầy thâm tình, trên đời chỉ sợ không một ai có thể cự tuyệt y. Nhìn y, phảng phất như nhìn thấy chính bản thân mình, đều là một bộ dáng tình si chấp nhất! Lúc ta đem lòng thương nam tử kia, vẫn còn là tuổi nhỏ ngây thơ, lòng như

trang giấy trắng, hơn nữa nam tử kia cũng không khó nắm bắt. Y yêu ta, một con người đã bị đánh cắp trái tim, ẩn tàng tâm sự, khoác lên người mặt nạ quý phi. Sợ là khổ cực hơn ta nhiều!

“Yêu ta, vất vả không?” Ta hiểu kỳ nói.

Y nhìn ta: “Có khổ vẫn thấy ngọt ngào!”

Ta cảm thấy thân mình như muốn bay lên, dung mạo như ngọc trước mắt cũng trở nên có chút mơ hồ. Ta đưa tay sờ mặt y, cẩn thận ghi nhớ dung nhan y: “Kiếp này, e không được rồi! Kiếp sau, ta sẽ đền cho chàng, ta sẽ nhớ rõ diện mạo chàng!”

Y đỡ lấy thân thể mềm nhũn của ta, ta chỉ nghe được câu sau cùng y nói. “Đạt được thiên hạ, nhưng lại mất đi nàng sao!”

Cất lên tiếng ca bi thương.

14. Chương 13

13

Cổ lau rậm rạp, sương phủ một màu. / Người đang nói tới, bên bờ cheo veo. / Ngược dòng theo lối, ngõ đầu đường dài. / Thuận dòng mà tiến, thấy người lui cui.

Cỏ vẫn xanh biếc, sương mai chưa tan. Người đang nói tới, loay hoay bên bờ. / Ngược dòng theo lối, đường ngai dốc cao. / Thuận dòng mà tiến, một gò đất um.

Cỏ gặt gần hết, sương đã tan màu. / Người đang nói tới, chập chờn bến sông. / Ngược dòng theo lối, đường rẽ lối ngắn. / Thuận dòng mà tiến, bãi bồi đắm say.

[Kiềm gia, Kinh Thi, An Khuyên dịch]

Một kiếp này, thực sự trả về cho ta sao?

Mở mắt ra, khung cảnh quen thuộc lọt vào tầm mắt, kia rèm buông liễu trướng, kia bàn gỗ tử đàn. Lẽ nào là hồn phách ta còn lưu luyến chốn này, không nở rời đi? Nhưng vì sao chúng nhân vây quanh ta mặt người nào người nấy đều lộ vẻ mừng vui khó tả?

Lời tiếp lời giải trừ nghi vấn trong lòng: “Nghị phi nương nương, người cuối cùng đã tỉnh lại rồi, bọn nô tì chờ thật sốt ruột!”

Ta há miệng, khó khăn bật thành tiếng: “Làm sao..... như vậy?” Thanh âm khàn khàn.

Lưu Nguyệt nhanh mồm: “Nương nương, xin đừng lo, thân thể người đã không còn gì đáng ngại nữa rồi!” Sau đó, ân cần tiếp nước cho ta thấm giọng.

Ta cảm thấy rất lạ lùng, tự mình biết rõ cơ thể mình. Ngự y cung đình đều bó tay, sao lại có thể tìm lại mạng sống trước bờ vực thẳm đây?

Tiếng bước chân vang lên lập cập. Có một người theo cung nữ tiến vào.

Ta nheo mắt nhìn kỹ. Không phải là người trong cung, bởi vì người này quần áo lôi thôi, tóc tai bù xù. Dáng người tròn, khuôn mặt phúc hậu, rất bình thường cũng rất quen thuộc, đi trên đường đảm bảo không khiến người ta để ý. Chỉ có điều, ánh mắt ẩn dưới bờ tóc rối thỉnh thoảng lóe lên, cũng có một chút thần thái. Ta mỉm cười, xem ra hẳn không phải là người tầm thường.

Hắn tiến lên, hé miệng cười: “Nương nương hiện giờ cảm thấy sao rồi?”

Ta uể oải mở lời: “Là người cứu ta?”

Hắn giống như đa số người thường bày ra bộ mặt siểm nịnh: “Ta xin phép được bắt mạch cho nương nương.” Trong tay là một sợi chỉ màu vàng, cung nữ tiến lên phía trước, quàng qua tay ta.

Hắn bắt mạch tựa hồ rất nghiêm trang, giống như trở thành một người khác, trầm tĩnh lạ lùng. Tóc rối, áo bẩn, kẻ mắt hình tượng như vậy, làm sao cũng không được người ta chú ý.

Sau một hồi, hắn quay lại dặn dò cung nữ: “Chỉ cần nghỉ ngơi bồi dưỡng tốt là được, nhưng nhớ thuốc phải uống đúng giờ.”

“Quả nhiên không hổ danh ‘Hồi xuân thánh thủ’ Đỗ Nghĩa!” Một giọng nói truyền đến.

Người tên gọi là Đỗ Nghĩa kia lập tức bày ra bộ mặt tươi cười xum xoe, chấp tay hành lễ: “Thành đại nhân, ngài cũng tới rồi!”

Bước tới là một nam tử văn nhã, quỳ gối trước mặt ta: “Nghĩ phi nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế!” Thanh âm có chút run run, tựa hồ rất kích động.

Ta không chú ý đến hắn, mà toàn bộ lực chú ý đều tập trung ở trên người tên lang y mập mạp kia, hứng thú dạt dào. Ta nghe mọi người lưu truyền các vị kỳ nhân dị sĩ xưa nay đều ẩn thân nơi hoang sơ, sớm đã xem nhẹ vinh hoa phú quý, không cầu khanh tước. Người này chẳng lẽ cũng là một trong số đó? Nhưng mà có ẩn đến đâu cũng không cần quá khích như vậy chứ, vừa nhìn thấy tên Thành đại nhân, đã cười toe toét banh cả hàm, cái vẻ siểm nịnh này bất kỳ ai cũng nhìn ra được. Nhưng mà cũng không đúng, cứu sống quý phi ta đây, cho dù không được ban hầu thưởng đất, cũng không cần phải lấy lòng quan lại triều đình thế kia, nịnh nọt ta không phải tốt hơn à?

Ta lâm vào trầm tư, quên mất có người đang quỳ, Đỗ Nghĩa nhìn thấy, tỏ vẻ đầy bất mãn: “Thành đại nhân đã quỳ rất lâu rồi!”

Ta ngạc nhiên, nếu không phải tên này nhìn sao cũng có điểm xấu xa, ta còn cho rằng hắn thực sự đang xót cho Thành đại nhân. Ta cười nói: “Đứng lên đi!”

Sau khi đứng lên, gương mặt Thành đại nhân vẫn tràn ngập vẻ mong đợi. Mà Đỗ Nghĩa lại y hệt như vậy nhìn hắn, đứng bên cạnh chớp chớp mắt, kéo kéo vạt áo, hi vọng có thể khiến cho Thành đại nhân chú ý.

Ta bật cười, sao lại thành ra thế này. Thành đại nhân kia rốt cục cũng mở miệng: “Nghĩ phi nương nương, người có nhớ hai năm trước đã từng đến Hà Nam không?”

Ta ngạc nhiên: “Thế nào?”

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc: “Thành toàn ột đôi nam nữ, trước kiệu hoa, người còn nhớ không?”

Ta vén rèm lên, cẩn thận nhìn ngắm một phen: “Thì ra là người!”

Từ tay hắn dâng lên một chiếc túi thơm tinh xảo: “Đây là nội thị tự tay may tặng nương nương, bên trong là bùa bình an phụ phụ chúng tôi cầu!”

Ta nghĩ một hồi, nhìn thoáng qua Đỗ Nghĩa đang nhảy nhót lóc cóc, không thể ngừng cười: “Đây là thần y người mời đến à?”

Hắn cũng cười: “Nương nương, ngày đó Thành Húc đã từng nói ‘ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp đại ân của nương nương!’. May mắn vẫn còn kịp, lại có thể nhìn thấy phong thái tuyệt thế của nương nương!”

Ta miết túi hương, đưa mắt nhìn Đỗ Nghĩa, nói: “Thật khổ cho người!”

Thành Húc cũng nhìn sang Đỗ Nghĩa: “Vị này là ‘Hồi xuân thánh thủ’ nổi danh tầm mười năm trước, y thuật cái thế, nhưng lại không chịu ra tay cứu chữa mọi người. Nếu muốn hắn xem bệnh, phải đáp ứng được ba điều kiện. Thứ nhất, tâm tình của hắn phải tốt. Thứ hai, một tháng hắn chỉ xem bệnh một lần, sau đó, mặc kệ là giàu sang phú quý, quyền khuyh thiên hạ, hắn cũng không thèm đếm xỉa. Thứ ba, đây là điều cổ quái nhất, người đến xin chữa bệnh nhất định phải giao ra thứ quý giá nhất có trong nhà mình,

cho dù là cái bát còn nguyên vẹn không sứt mẻ của nhà bình dân, chỉ cần là thứ quý nhất, hẳn đều nhận. Nếu đưa ra vật báu giá trị liên thành, nhưng không phải là vật quý nhất, hẳn cũng không thu!”

Ta nghi hoặc đưa mắt liếc nhìn vị thần y cá tính cổ quái, không giống người thường này, cuối cùng chỉ biết lắc đầu, thật không biết người trong lời kể và người đang đứng đây có gì giống nhau nữa. “Vậy người cầm thứ trân quý gì đi xin hẳn giúp đỡ?”

Thành Húc cười đắc ý: “Vi thần không cần bỏ ra thứ gì!” Liền thấy Đỗ Nghĩa giương đôi mắt oán hận nhìn hẳn.

“Lẽ nào Đỗ thần y thay đổi qui củ, quyết định hành y tế thế?” Ta biết trong đó nhất định có điểm cổ quái, thỉnh thoảng hỏi.

“Đương nhiên không phải! Là do hẳn quá đề tiện!” Đỗ Nghĩa rút cuộc chịu không nổi nhảy đồng lên, từ bỏ dáng vẻ khúm núm nịnh bợ này giờ.

Thành Húc bật cười to, Đỗ Nghĩa hấp tấp nắm lấy cổ áo hẳn: “Không phải các người đã nói, chỉ cần ta cứu sống người này, là có thể, có thể....”

Thành Húc giữ áo một cách phũ phàng: “Nói không sai, chỉ là nương tựa vừa mới khỏi bệnh, cho nên phiền người đợi thêm chút nữa!”

Đỗ Nghĩa vừa nghe dứt, đã tiến lên túm lấy Thành Húc: “Người nói không giữ lời, người lang tâm cầu phước, người....”

Thành Húc nhìn cổ áo bị nhăn nheo, xuống nước: “Nhưng mà người có thể đi gặp bọn họ, cùng bọn họ ở chung một chỗ. Còn nếu người không muốn....”

Đỗ Nghĩa vội vàng buông tay, ân cần sửa lại y phục bị hẳn làm biến dạng, khôi phục dáng vẻ nịnh bợ ban đầu, nói liên thanh: “Ta muốn! Ta muốn!”

Thành Húc vung tay lên: “Bảo người ngoài cửa đưa người đi!” Đỗ Nghĩa không nói thêm lời nào, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, sợ lại có biến cố gì nữa.

Ta tựa hồ có chút sáng tỏ, nhưng vẫn muốn biết kỹ hơn, còn có gã nam tử bình thường luôn khẩn trương kia, vì sao ta đã tỉnh một lúc, mà còn chưa thấy bóng y. Trở lại bên giường ngồi xuống, cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Thành Húc chỉnh trang lại y phục, cung kính đáp: “Người mà Đỗ Nghĩa ra tay cứu gần đây nhất chính là đại gia thành Huy Châu, mà người đó yêu quý nhất chính là con gái của mình, danh xưng Huy Châu đệ nhất mỹ nữ. Được cứu mạng, ông vội vàng phỉ tay chối bỏ, nhưng con gái của ông là Hà Huệ Hân cô nương trung hậu phóng khoáng, không muốn cha vì mình mang tiếng bất nghĩa, cho nên bằng lòng đi theo Đỗ Nghĩa. Nào ngờ Đỗ Nghĩa đối với cô rất tôn trọng, ngoan ngoãn phục tùng, còn ngày ngày cung phụng, ngay cả tay cô cũng không dám chạm đến. Càng lạ lùng hơn, Hà Huệ Hân lại đem lòng yêu mến Đỗ Nghĩa, không chịu được Đỗ Nghĩa trước sau đối với mình kính cẩn hữu lễ như vậy.” Thành Húc nói đến đoạn này, bất giác nở nụ cười đầy thâm ý.

Lưu Nguyệt không nhịn được tò mò, hỏi tới: “Sau đó thì sao?”

Thành Húc hắng giọng, tiếp tục nói: “Hà Huệ Hân là một cô gái phóng khoáng, do đó cứ riu rít đòi Đỗ Nghĩa dẫn mình sang phòng thuốc chơi, sau đó cầm lấy một cuốn sách đọc nửa ngày trời....”

Lưu Nguyệt ngạc nhiên: “Cái này với phóng khoáng có liên hệ à?”

Ta liếc cô một cái: “Không được ngắt lời!”

Thành Húc mỉm cười, không có chút để ý nào: “Ở buổi cơm chiều, cô bỏ vào đó vài thứ, đêm đến, bọn họ liền thành chuyện tốt. Sự việc đến nước này, Đỗ Nghĩa cưới cô, năm sau sinh hạ nhi tử. Từ đó về sau, không còn ai biết đến tầm tích ‘Hồi xuân thánh thủ’ Đỗ Nghĩa. Một nhà ba người cứ như vậy biến mất.”

Giờ đây, mọi người mới ó á hiểu ra tại sao cô gái kia lại muốn coi sách thuốc, một vài cung nữ mặt đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu xuống. Ta thầm nghĩ, Đỗ Nghĩa kia y thuật siêu quần, cơm bị hạ được, làm sao lại không biết, chỉ sợ là muốn làm vui lòng người đẹp thôi.

“Người xưa có câu, nhỏ ẩn nơi sơn dã, vừa ẩn nơi thị thành, lớn ẩn vào triều làm quan. Nhìn tướng của Đỗ Nghĩa, ắt hẳn là ẩn vừa rồi.” Ta thần nhiên nói.

“Nương nương nói không sai. Sau khi hẩn mai danh ẩn tích, liền thay danh đổi tách làm một người bình thường, không người nào biết hẩn từng là danh y nổi tiếng một thời, chỉ cho hẩn là một gã viên ngoại phốp pháp, cực kỳ sợ vợ.”

Một khi đã có người trong lòng, bất luận là ai cũng đều trở nên cẩn trọng từng li từng tí. Ta bưng lên chén trà: “Sao ngươi lại ở đây?”

Thành Húc không ngờ ta lại đột nhiên hỏi sang vấn đề ấy, hơi sửng sốt, sau đó trả lời: “Kể từ khi được nương nương thành toàn, tôi liền đưa Vũ Nhi vào kinh, chuẩn bị tham gia ứng thí. Mới chân ướt chân ráo đặt chân đến kinh thành, đã có người tìm tôi, đưa tôi bái kiến Định Tuyên Vương, ngài tựa hồ đã biết chuyện của tôi. Sau khi trò chuyện vài câu, liền hỏi tôi ‘Có muốn báo đáp Nghi phi không?’, tôi đáp ‘dù chết không màng’. Ngài liền cấp cho tôi một chức quan, sau đó giao cho tôi nhiệm vụ này, ròng rã hơn nửa năm khắp hai miền nam bắc, cuối cùng cũng để tôi tìm thấy hẩn.

Thế nhưng hẩn lại kiên quyết phủ nhận mình là Đỗ Nghĩa, tôi dùng bồ câu truyền tin cho Vương gia. Vương gia liền ra lệnh cho tôi đưa một nhà ba người đến đây. Chúng tôi dùng hết biện pháp, sẵn sàng đáp ứng mọi yêu cầu của hẩn, nhưng hẩn vẫn khăng khăng không chịu thừa nhận mình là Đỗ Nghĩa. Có một ngày, Vương gia giống như nổi điên trở về phủ, túm lấy người Đỗ Nghĩa: ‘Ngươi không phải Đỗ Nghĩa, vậy giữ ngươi lại làm gì? Trước tiên, ta đem vợ con nhà ngươi chém chết, sau đó giết chết ngươi, quăng đến bãi tha ma làm mồi cho chó!’ Vương gia vừa mới làm rần, người kia liền không ngừng thừa nhận thân phận, không cần bất cứ điều kiện gì cũng ra tay cứu người! Vương gia đem vợ con hẩn giam lỏng ở một nơi khác, nói chỉ cần hẩn trị lành bệnh cho nương nương, sẽ để cho bọn họ một nhà đoàn tụ. Cũng may, y thuật của gã không phải tầm thường!”

Thì ra y đã sớm biết độc thương nơi người ta sớm muộn sẽ hại đến mạng ta. Thì ra cả khi ta chưa biết y là ai, y đã vì ta âm thầm chuẩn bị hết thảy. Ta và y, đúng là cùng một loại người mà! Bỗng nhiên lại nhớ tới câu nói trước khi chết đã nói với y “Kiếp sau, ta sẽ đền cho chàng!”. Bây giờ, có thể xem như kiếp mới của ta không?

Nhưng mà vì sao y còn chưa đến? Đôi mắt của ta nhìn chằm chằm người đối diện: “Chỉ vậy thôi? Ngươi còn có chuyện nào muốn nói với ta không?”

Thành Húc giật mình nhìn ta, sau đó chậm rãi, chậm rãi cúi đầu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười mang theo tia bi ai: “Nương nương quả nhiên đúng như lời Vương gia nói, rất thông minh!”

Lòng ta cả kinh, đã xảy ra chuyện gì?

15. Chương 14

14

“Nương nương còn chưa lành bệnh, lại liên tiếp gặp biến cố. Độc thương công tâm, theo lý đã vô phương cứu chữa, Đỗ Nghĩa nói chỉ có một cách mới cứu được nương nương, đó là thay máu!”

Ta sửng sờ, chén trà trong tay rơi xuống đất, nước bắn tung tóe dưới chân. Bên tai lại văng vẳng lời ca hôm nào: Sớm biết yêu là khổ, thà đừng gặp nhau. Nguyện sửa lại mệnh số, nhưng vẫn giữ trọn lòng si. Tình này, không gì có thể thay thế...

Cung nữ vội vàng tiến đến dọn dẹp mảnh vỡ. Ta bất giác cảm thấy đầu óc trống không, ôm trán cảm thán: “Thế thì vì sao lại là y?”

Thành Húc ngẩng đầu nhìn ta, nói chậm rãi: “Vương gia có thể chịu đựng nhìn người khác đổi máu với nường nường sao!” Xanh xanh áo ai, lòng ta bồi hồi. Chỉ vì ai đó, nhớ hoài đến nay. [Đoạn ca hành ký, Tào Tháo, nguồn: Thi viện]

Ta hít một hơi thật sâu, cảm giác cả người đang run rẩy. “Y, có gặp nguy hiểm không?”

“Đỗ Nghĩa nói, một trận bệnh là khó tránh khỏi, có điều Vương gia thân thể mạnh khỏe, trong cung lại không thiếu linh dược, cẩn thận nghỉ ngơi, điều dưỡng một chút là có thể hồi phục.”

“Bây giờ đang ở đâu?”

“Vương gia bởi vì cơ thể còn yếu, không tiện di chuyển, cho nên vẫn ở trong Thiên Dương cung, chưa tỉnh lại.”

Ta nhìn Lưu Nguyệt: “Đỡ ta đi gặp y!”

Thành Húc cản lại: “Nường nường, người....”

Ta cười trấn an: “Yên tâm, ta tự có chừng mực!” Hắn cũng không ra tay ngăn cản nữa.

Ta một đường thẳng đến Thiên Dương cung. Dưới ánh trúc phấp phới trong ánh tà, không gian càng thêm tĩnh lặng. Sau cơn mưa, mọi vật như ẩn như hiện, dưới màn nước mong manh. Phong cảnh chớm thu cực kỳ tươi mát, ta lại không có tâm tình nào thưởng thức.

Vội vàng tiến vào Thiên Dương cung, đây là nơi để y nghỉ ngơi sau khi xử lý chuyện chính vụ. Từ tấm cung, ta bước lên ra phía trước, y ngủ rất không yên ổn, gương mặt vốn luôn lạnh nhạt bất cần, bây giờ mày cau tít lại.

Ta cúi người nhẹ nhàng nói vào tai y: “Ứng Vô Trần, chàng yên tâm, ta đã không sao nữa rồi.” Sau đó giờ tay vuốt lên mày y. Ta dịu dàng cầm lấy tay y, ngón tay thon dài tao nhã, sau một lúc trầm tư, ta đem mảnh ngọc bội nối chỉ hồng quần vào tay y, đó là di vật duy nhất mà mẹ ta để lại cho ta, nghe đồn có thể giúp người định thần.

Sau đó, ta ngồi xuống bàn sách, cẩn thận suy ngẫm xem rốt cuộc mình đối với y là tình cảm gì. Mắt ta đập vào tờ giấy đặt ngay ngắn trên bàn, là một bài thơ: “Lục dương phương thảo trường đình lộ / niên thiếu phao nhân dung dị khứ / nâu đầu tàn mộng ngũ canh chung / hoa để li sầu tam nguyệt vũ / vô tình bất tự đa tình khổ / nhất thốn hoàn thành thiên vạn lý / thiên nhai địa giác hữu cùng thời / chỉ hữu tương tư vô tận xứ.”

(Trường đình thắm liễu hoa / người xưa đầu bóng dáng / năm canh giấc mộng tàn / hoa sầu ba mùa vắng / Vô tình khôn hiểu đa tình / Một tác tương tư, muôn ngàn sợi nhớ / Chân trời góc biển chỉ mơ / Tương tư vô hạn.) [Bài từ “Ngọc lâu xuân”, Ân Thù, Khuyên dịch]

Ý bay bổng, nét uyển chuyển, là thủ bút của y. Ta đọc, đọc rất lâu, cũng nghĩ rất lâu. Một mình đơn độc bấy lâu, cuối cùng đã tìm thấy người tối lửa tắt đèn, ta còn muốn bỏ qua sao? Tâm tư của y làm ta cảm động, ta cũng không chịu thấu nỗi cô đơn, nhưng mà, sự thật hình như không phải vậy! Ta nhìn dung nhan người đàn ông đang trầm ngủ. Chỉ có y mới có thể tiếp cho ta dũng khí vượt qua những bi thương, bất chợt quay đầu bỗng thấy tâm rỉ máu cùng lo lắng, như khiến ta quay lại cảm xúc trước đây! Đó, đó là tình yêu ư?

Tay ta cầm tờ giấy, tâm tình hỗn loạn, không cách chi phân rõ yêu hay không yêu.

“Nường nường, còn chưa nhìn rõ lòng mình sao?”

Ta quay lại, Thành Húc không biết khi nào đã đứng trước cửa. Người đã nếm trải sóng gió tình trường, liệu có sâu sắc hơn không? “Người có cao kiến gì?” Một quý phi tiền triều hưởng thần tử lãnh giáo chuyện yêu đương, xem chừng trước giờ chưa có, hắn không bận tâm, ta cũng chẳng cần để ý.

“Đó gọi là quan tâm tất loạn. Nường nường bằng như không quan tâm, sao lại lo lắng như vậy!” Hắn vẫn cúi đầu đáp lời, tựa như đang cung kính, nhưng ngữ điệu lại không có một chút khách khí nào cả.

“Quan tâm cũng chưa chắc là đã động lòng!” Ta đưa ra lập luận.

Thành Húc ngẩng đầu nhìn ta, lại cúi đầu: “Thứ cho vi thần nói thẳng, nương nương vốn không phải là thiện tâm nhân sĩ gì. Nếu như không động lòng, việc gì lại đi chăm nom, lo lắng đến mạng người sống hay chết!”

Ta ngẫm nghĩ một chút, hẳn không hề nói sai. Bao biểu hiện từ bi trước kia, cũng bởi vì Dư Thống lĩnh quá mức nghĩa khí, ta chỉ là thuận theo tâm ý của hắn mà thôi. Đúng là người ngoài bao giờ cũng tỉnh táo hơn người trong cuộc. Thế nhưng..... Ta nở nụ cười, thành thật hỏi: “Tốt xấu gì ta cũng đã từng cứu mạng các người, thế mà người lại nói ta như vậy?”

Hắn đều đều đáp: “Ta nghĩ nương nương muốn nghe lời nói thật! Trong mắt của nương nương, ngoại trừ người mình thích, thì không còn người nào khác!”

Ta chống cằm, chất lưỡi: “Ta vốn cho rằng mình đã che giấu rất tốt!”

“Nếu không có Vương gia nhắc nhở, vi thần cũng khó nhận ra.” Giọng nói của hắn kèm theo một chút bất bình.

Ta chớp chớp mắt, cười không có ý tốt: “Lúc trước, chắc người cho rằng ta là một quý phi dịu dàng nhân hậu, cho nên một lòng muốn báo đáp ta!”

Trên mặt hắn hiện lên vẻ chật vật và tức giận, ngữ khí cung kính cũng không còn duy trì được nữa: “Vương gia vì sao lại tự làm khổ mình, thích người như cô chứ!”

Ta đắc ý: “Vậy còn người, vì sao lại phải báo đáp cho ta?”

Mặt của hắn chuyển màu tái mét: “Thụ ơn của người, chết cũng phải trả! Vi thần từ nhỏ đã lâu lâu tư tưởng Khổng, Mạnh, tất nhiên phải làm tròn!”

Ta gật đầu tán thưởng: “Tốt lắm! Đã như vậy, ta quyết định cho người một cơ hội. Mấy ngày này, Vương gia không thể xử lý chính sự, mọi việc giao lại cho người! Ta tin vào khả năng của người!”

Hắn nhú mày: “Chuyện này không thích hợp....”

Ta háng háng giọng, làm bộ u sầu: “Không biết mới vừa rồi là ai nói có chết cũng phải trả! Nhớ lúc đó, ra tay thành toàn cho hai người, cũng tương đương với cứu hai mạng, đó là chưa nói, về sau này còn có thêm mấy sinh mệnh nhỏ bé không biết chừng! Ta thì không nói làm gì, chỉ tiếc cho Vương gia, với người đó có ơn cao nghĩa nặng, có công đề bạt, aiii..... nói nhiều mới đủ đây. Nữ tử tham gia vào chính sự, chung qui cũng không tốt, huống hồ ta lại là đàn bà, ý kiến đưa ra, xử lý có gì bất trắc.....”

Một khi đã giải tỏa tâm sự, ta liền cao hứng. Nói lưu loát một mạch, câu xướng câu hò. Ai bảo ta chỉ là phận nữ tử, mà hắn lại là người ôm ấp chí lớn, quan tâm đến thiên hạ chúng dân! Đối với người học Khổng, Mạnh, phương pháp này dĩ nhiên rất hữu hiệu!

Ẩn ẩn có thể thấy tay hắn dưới làn áo khê run, ta vẫn như cũ giữ nguyên nụ cười vô lại, hắn dám trở tay đánh ta sao! Hà hà. Buông bỏ đoạn tình cảm vô vọng, thoát khỏi trói buộc phiền phức chốn hậu cung, ta bất giác như trở lại là ta của hôm nào, tùy ý ngẫu hứng, không đúng, so với trước kia càng thêm tùy hứng, bởi vì ta còn có một tầng thân phận để dựa vào.

Thành Húc rốt cuộc cũng nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng: “Có thể phò tá Vương gia là vinh hạnh của vi thần!!” Trong lời nói tự động tình luyến ái của quý phi ta đây. Sau đó, liền cúi đầu hành lễ: “Vi thần còn có nhiều việc giải quyết, xin phép cáo lui!”

Ta cười tươi: “Cảm ơn người, Thành Húc!”

Hắn đang quay người bỗng nhiên đứng lại, trên mặt lóe lên ý cười, thấp giọng nói: “Hi vọng cô có thể hạnh phúc!”

Ngoài cửa sổ, không khí trong lành.

Mà ta, quay lại kiếp người, tình yêu, tình bạn chớp mắt đều vây quanh ta. Cảm giác, như vẫn còn đọng lại.

Thành Húc nói không sai, ta là người chỉ thích làm theo ý mình, cho nên không thể để cho chính mình bị ủy khuất. Ta lấy ra một tờ giấy trắng, chấm mực viết một câu: “Vô vô ý xưa, xin riêng dành hiện tại!”, rồi chồng lên tờ giấy kia.

“Bãi giá hồi cung!”

16. Chương 15

15

Từ bữa ấy, ta không hề đặt chân qua đó. Nói sao nhỉ, ta là phụ nữ mà, đối với chuyện này cũng khó tránh khỏi cảm thấy thẹn thùng. Nghe nói y đã tỉnh lại. Không biết đã đọc tờ giấy kia chưa, có biết được đó là bút tích của ta không. Nghe nói... Nghe nói... Nghe nói...

Y hồi phục rất nhanh.

Ta cũng vẫn như vậy, bình an, khỏe khoắn, nhưng vẫn không định đi gặp y. Con người lạ như vậy đó, quen tay rồi sẽ trở thành thói quen, nhưng khi mới bắt tay vào làm, lúc nào cũng cảm thấy lo lắng, căng thẳng. Ta bây giờ chính là như thế, lòng hoài nghi tới người nam nhân nho nhã xa xôi kia, lại có chút chân chờ.

Ngày hôm đó thời tiết rất tốt. Tuy rằng trời xanh mây trắng, hải đường ngát hương, hồng hạnh trĩu cành bóng lửa của mùa hè đã qua đi, nhưng mà trong khí trời bằng bạc vào thu, ngấm lá phong đỏ rực cũng là một loại hưởng thụ.

Ta một mình ngồi trong sân, uống trà Long Tĩnh. Nghe tiếng gió vi vu, nhìn lá rơi xào xạc, ngửi vị trà thanh mát. Chậm rãi khép mắt lại.

Chờ ta mở mắt ra, đã phát hiện một ông cụ quắc thước, hào sảng ngồi ngay trước mặt mình. Nói ra không phải ta khoe khoang gì, nếu đổi lại là một cô gái khác trong tình cảnh này, khẳng định sẽ tái mét mặt, la hét ồm ồm. Nhưng mà ta vẫn rất bình tĩnh, hơn nữa còn rót trà cho người đó, cười nói: “Tây Hồ Long Tĩnh, nổi tiếng trà ngon cực phẩm!”

Ông cụ cũng cười, đôi mắt lộ vẻ tán thưởng: “Không thắc mắc lão phu là ai à?”

Ta mân mê chén trà trong tay, nói: “Ta biết người là ai, Hộ quốc đại tướng quân Lưu Diệp!” Ngoại trừ ông, ai dám ở trước mặt ta xưng “Lão phu”, ai dám không thông báo trước đã tự tiện xông vào.

Ông một hơi uống cạn chén trà, ta nhú mày. Ông bắt đầu nói: “Trần Nhi cũng thích uống trà. Thế nhưng lão thần là kẻ phàm phu, chỉ dùng nó để giải khát!”

Ta nhàn nhạt đáp: “Sở thích của mọi người không ai giống ai, chỉ cần không can hệ, hòa ái bình an, uống trà thế nào cũng không quan trọng!”

Ông nghe ta nói, lại uống thêm một chén, sau đó nói: “Cô cũng không hỏi lão tìm cô có chuyện gì à?”

Ta cười dịu dàng: “Ta và ông vốn chẳng hề liên quan, hiện tại có chút sâu xa, cũng chỉ vì người kia!”

Ông nhìn cái chén trống rỗng trong tay mình, thật lâu mới mở miệng: “Trần Nhi vì cô bình định cung biến, tiếp nhận chính sự, giải độc trị thương. Mỗi một việc đều kinh tâm động phách, nửa bước cũng không thể đi lầm. Nhưng tất thấy đều không phải do nó nảy sinh hứng thú, trước đó nó chỉ là một đứa trẻ thanh thuần không màng sự đời!”

Ta nổi giận, ý nói ta là hồng nhan họa thủy ư! Lạnh lùng phun ra một câu: “Ông làm sao biết đây không phải là điều y muốn chứ?”

Ông cũng giận không kém: “Cô là nói lão lừa cô!” Ngó bộ dáng của ta, dần dần bình tĩnh lại, nói rành mạch từng chữ: “Không sai, điều nó muốn, chỉ là cô mà thôi!”

Quả thật, y không thiết vinh hoa phú quý, quyền thế khuynh trời, y làm tất cả chẳng qua chỉ bởi vì ta, cũng là vì chính y. Ta hểnh mũi nói: “Không sai! Vậy ông có biết, dù ông có nói gì đi nữa cũng đều vô dụng, chúng ta yêu thế nào thì mặc thế ấy, người ngoài đừng hòng chia rẽ!”

Ông cười khổ: “Ai nói lão muốn chia rẽ? Lão chỉ muốn vì cháu ngoại bảo bối nói một câu, hi vọng cô đối tốt với nó, đừng để nó chịu dần vất vả!”

Ta nhất thời ngẩn người, xấu hổ cực độ: “Ông, ông không phải là.....”

Ông cụ mạnh mẽ khoát tay: “Tuy rằng người nó yêu là cô, tương lai nhất định còn nhiều khó khăn. Nhưng mà so với bộ dáng phốt đời trước đây của nó, đã tốt hơn nhiều rồi. Lão luôn lo lắng con người nó không tìm không phổi, sớm muộn gì cũng ngồi gõ mõ nơi núi rừng chứ!”

Không thể ngờ vị công thần đứng đầu ba triều Lưu Diệp lại có suy nghĩ này! Ta mặt mày hớn hở, không cầm được lòng hỏi tiếp: “Ông không sợ mọi người cho rằng chuyện của ta cùng Định Tuyên Vương quá hoang đường sao?”

Ông cười phóng khoáng: “Chỉ là thấy đói thì ăn cơm, khi không lại để ý chi mấy cái lễ nghi phiền phức. Kỳ thật với lão mà nói, cũng chẳng có gì lớn. Các phiên bang ngoại tộc cũng không hề có quy củ này. Nữ tử ở góa, đương nhiên có thể gả cho người khác. Kỳ thật ở dân gian cũng là như thế, bởi vì là phái yếu, rất khó để tồn tại một mình, cho nên đều có thể tái giá. Chẳng qua thân phận càng cao, càng nhiều điều tiếng, có nhiều quy củ mà thôi!”

Ta thật sự thích vị tướng quân tài trí sáng láng, tư duy rộng rãi này rồi: “Suy nghĩ của ông thật là mới mẻ, ta cũng là lần đầu tiên nghe!”

Ông mỉm cười vuốt râu: “Bọn ta cả ngày sống trên mũi đao làn giáo, có hôm nay chưa chắc có ngày mai, quản chi nhiều việc như vậy. Chỉ cần bản thân vui vẻ, người nhà vui vẻ, cùng tận hưởng hạnh phúc là được rồi!”

Ta mừng rỡ người: “Người như ông, uống trà chẳng bỏ bèn gì, chi bằng chúng ta uống rượu đi!”

Ông vỗ tay hoan hô: “Không sai, không sai! Nhà cô thật có ý tứ! Đời người đắc ý phải vui tràn, chớ để bình vàng sông bóng nguyệt a!” [Bài thơ “Mời rượu”, Lý Bạch, Hoàng Tạo dịch]

Ta lệnh cho cung nữ mang lên loại rượu tốt nhất trong cung, sau đó hưng phấn bùng bùng mở miệng: “Ông đối với cháu ngoại của mình thật là tốt, ngay cả việc này cũng muốn đứng ra làm thuyết khách cho y nữa!”

Lão tướng quân đang ghéch mặt lên trời đầy vui vẻ bỗng dừng cúi đầu xuống, trầm mặc một hồi, mới nói: “Không ngại nói cho cô biết, trong đám con cháu, lão cưng nhất là Trần Nhi, không chỉ bởi vì thực tài của nó, mà lão đối với nó còn bao hàm sự áy náy và thương tiếc.

Lão có ba đứa con, nhưng chỉ có một nữ nhi, khỏi phải nói, người trong nhà cưng nó hết mực. Cô nhìn tài học, phẩm chất của Trần Nhi, liền biết con gái lão là người thế nào rồi.” Nói đến đây, ông nhìn ta một cái, lại nói tiếp: “So với cô, cũng không hơn nhiều lắm. Nó sau khi gả cho Định Tuyên Vương, sinh ra Trần Nhi mỹ mạo như ngọc, người người ngưỡng mộ.

Nhưng mà có một ngày, trong đại thọ của lão, lúc chủ và khách đang chén thù chén tạc thì đột nhiên xuất hiện thích khách. Lão là đại tướng quân, nhiều năm chinh chiến bảo vệ tổ quốc, người đến ám sát vô số kẻ, vốn cũng là chuyện thường, nhưng mà lần đó thích khách rất lợi hại, toàn là cao thủ nhất lưu. Mắt thấy lão sắp không đỡ được, Định Tuyên Vương nhảy lên cản lại thích khách, chiến đấu kịch liệt, tuy rằng sau đó thích khách đều bị bắt, nhưng mà nó vì thế mất máu quá nhiều, bất hạnh bỏ mình. Con gái cũng bởi vì tiếc thương quá độ, suy sụp ngã bệnh, nửa năm sau cũng bỏ lão mà đi, trước khi lâm chung, muốn lão chiếu cố Trần Nhi thật tốt.”

Lão nhân kiên cường này, tuy rằng nói rất lưu loát rành mạch, nhưng mà mỗi chữ, lại như chứa nặng ngàn cân, hiển nhiên vẫn là khó nén nỗi sự đau đớn trong lòng.

Ta xúc động, nhẹ nhàng lên tiếng: “Lão tướng quân đừng quá tự trách mình. Hai người bọn họ sinh tử có nhau, cũng coi như hạnh phúc!” Mắt ta chớp chớp, một bên má ửng hồng, cúi đầu nói: “Lão tướng quân không hổ là người túc trí đa mưu, tính toán hơn người!”

Ông ngạc nhiên: “Ý gì hả?”

Ta cao giọng: “Khinh ta không nhìn ra sao! Ông chính là muốn cho ta biết chuyện, để sau này ta càng yêu thương Vô Trần hơn, mọi việc đều nghĩ cho y, thông cảm với y, thế nào cũng tự ủy khuất bản thân vài phần, ngàn vạn lần không thể để cho người từ nhỏ mất cha vắng mẹ phải buồn rầu thương tâm! Kể của lão tướng quân thật là hay mà!” Ta tất nhiên biết ông không có ý này, nhưng mà lời thoát ra miệng, ngay cả chính mình cũng muốn tin là thật.

Ông vuốt râu cười lớn, bi thương cũng đã không còn tăm tích. Lúc này ta mới buông lỏng, aiii, cái dạng kỹ xảo này, ta ở trong cung luyện với Hoàng thượng đã nhiều năm, mỗi lần ra tay là nước chảy thành sông, đất trời liền mạch.

Lúc này, đã có người đưa rượu lên. Ta bưng lên chén rượu, đầy hào sảng: “Ta kính ông một ly, nhất túy giải thiên sầu!”

Ông nhìn một bàn đầy rượu, tham lam hít lấy hít để mùi rượu: “Hôm nay rốt cuộc cũng có thể đã ghiền! Ha ha!”

Sau khi làm liền mấy hơi, ông tỏ vẻ nịnh nọt: “Lão cũng không thể đến tìm cô thường được! Hừ, bọn nhỏ nhà lão, không bao giờ để cho lão uống tận hứng, nói là vì sức khỏe của lão, nhưng mà ngày ngày tợp rượu đã trở thành thói quen khó bỏ, không uống mới là mau chết!” Về mặt đầy khát vọng, hệt như một đứa bé con.

Men rượu đã thấm vào người, ta vẫn không quên làm ra vẻ: “Ông giao cháu ngoại yêu quý nhất cho ta, ta sẽ đáp ứng!” Ta phì cười trước sự tính toán của mình.

Ông đáp lại đầy phóng khoáng: “Không thành vấn đề! Một lời đã định! Thật tốt quá, tuổi của nó cũng không còn nhỏ nữa!” Cứ như vậy đơn giản đem cháu cưng đi bán.

Nghe nói ngày hôm đó, mọi người trong cung nhìn thấy một già một trẻ ông một ly ta một ly uống đến điên đảo cả người, còn lấy tay gõ lên vò rượu, hát vang: “Rượu bồ đào, chén dạ quang / Muốn say, đàn đã rền vang giục rồi / Sa trường say ngủ ai cười / Từ xưa chinh chiến mấy người về đâu!”[Bài từ “Lương Châu”, Trần Trọng San dịch]

17. Chương 16

16

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu đau như búa bổ. Người bên cạnh đưa đến một chén canh già rượu, ta đón lấy cho vào miệng, hi vọng có thể làm dịu một chút cơn đau nhức. Người bên cạnh lấy tay xoa hai bên huyệt thái dương trên trán ta một cách dịu dàng. Ta cảm thấy thư thái vô cùng, bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm ấm quen thuộc: “Trước giờ chỉ biết nàng thích uống trà Long Tĩnh, không ngờ lại còn có thú uống rượu như điên nữa!”

Hai má ta ửng đỏ, hồi tưởng lại, đại khái tình hình hôm qua còn nhớ rõ vài phần, quả nhiên là mặt mày mất hết cả rồi, chỉ có điều, “Sao chàng biết?”

Người bên cạnh giả giọng trên chộc: “Là ta đưa nàng trở về, sao có thể không biết hả?”

A a, mặt của ta như bị mặt trời gắt gao thiêu cháy, tâm niệm xoay chuyển, không thể để thua y được, bèn nở nụ cười giảo hoạt: “Chàng dám trên thiếp, thiếp phải nghĩ cách phạt chàng mới được!”

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là y, vẫn vẻ tuấn mỹ lãng tử, nhưng mà khuôn mặt trở nên góc cạnh hẳn. Vô Trần tỏ vẻ khó hiểu: “Phạt ta?!”

Ta càng thêm đắc ý, giọng nói nghênh ngang: “Chàng thần thông quảng đại, cái gì cũng biết, sao lại không biết ngoại tổ phụ của chàng đã đem chàng tặng cho thiếp chứ! Tất nhiên là thiếp có quyền xử trí rồi!”

Y cười cười, đầy bất đắc dĩ: “Sao có thể để hai người các người ở cùng một chỗ nhỉ!”

Ta nhớ tới tình ý của người kia, nhớ tới dòng chữ mình để lại trên bàn, không khỏi cảm thấy thẹn thùng. Nhưng mà lòng lại rất muốn biết y rốt cuộc đã xem qua chưa, bèn rụt rè lên tiếng: “Cái đó..... Cái đó đó, chàng đã đọc chưa?” Đầu gục xuống, thanh âm cuối cùng nhỏ đến mức bản thân cũng không nghe rõ.

Giọng ngạc nhiên vang bên tai: “Hả, đọc cái gì mới được?”

Ta cắn môi, được rồi, dù sao cũng là chàng yêu ta trước, lại còn yêu đến chết đi sống lại, ta còn lo lắng tầm phào gì nữa, đột nhiên ngẩng đầu: “Chính là câu đó đó!” Lại phát hiện miệng chàng không biết từ khi nào đã giương lên, ý cười đọng đầy khóe mắt.

Thì ra là chọc ta, ta phì cười. Đúng là một khi để bụng, tự nhiên sẽ lo trước lo sau, lo được lo mất. Ta lúc trước không nghĩ đến y, mắt nghiêng lòng lạnh, hiện tại xem như là hồi báo đi.

Y đột nhiên thu lại ý cười, nói đầy chân thành: “Lời nàng viết, ta đã đọc qua. Nhưng mà trong lòng vẫn có chút không yên, mới vừa rồi nhìn nàng thẹn thùng, mới tin tưởng vài phần. Chỉ là, Ngưng Nhi à, nàng có phân biệt rõ đâu là cảm kích, đâu là tình yêu không?”

Vốn là một nam tử tiêu sái văn nhã tựa thần tiên trên cao, giờ phút này vàng trán phảng phất như ngọn núi xa xăm ẩn trong mây mù dày đặc không xác định. Ta thản nhiên đáp lời: “Chàng cho rằng thiếp có thể để bản thân chịu ủy khuất sao? Từ rày về sau, đừng nhắc đến chuyện này nữa!”

Mắt chàng nhất thời sáng lên. Chàng cầm tay ta, nói: “Đúng vậy! Chuyện này ta sẽ không đề cập tới nữa!” Trên mặt vẽ ra nụ cười, tựa như mùa đông tan tuyết, cảnh tượng chói mắt làm lòng ta bối rối. Thật là kỳ lạ, ta rất thích ngắm cảnh đẹp, vì có gì mỹ cảnh thiên hạ vô song này, trước đây ta lại chưa bao giờ để tâm.

Y đến bên bàn, cầm lấy chén cháo vẫn còn tỏa nhiệt đi lại. “Đây là Ngự thiện phòng mới nấu, nàng mới tỉnh rượu, ăn một chút cho ấm bụng đi!”

Bây giờ mới cảm thấy bản thân hơi đói, ta ngoan ngoãn cầm muống múc ăn.

Y đứng bên cạnh, nở một nụ cười hạnh phúc. Ta vội vàng nói: “Sức khỏe chàng còn chưa có bình phục, đừng có đứng nữa, chịu không nổi đâu, ngồi xuống trước đi!”

Y lắc đầu, mỉm cười, bắc ghế ngồi xuống. Sau đó tựa như nhớ đến chuyện gì, môi nhếch lên hứng thú: “Nghe nói nàng bắt Thành Húc làm trâu làm ngựa báo đáp nàng, tất cả tấu chương và chính vụ trước tiên đều để hắn xử lý!”

Ta chu mỏ: “Không phải báo đáp thiếp! Là báo đáp chúng ta!”

“Được được được! Là chúng ta! Chỉ là nghe nói hắn còn không có thời gian ngủ, đã vậy còn bị không ít đại thần làm khó dễ!”

Ta có chút chột dạ, mở miệng phân bua: “Thiếp cứ tưởng hắn là một nhân tài, cho nên mới muốn bồi dưỡng!”

Y hứng thú nhìn ta: “Phải không? Ngưng Nhi quả nhiên suy nghĩ chu đáo!”

Ta húp xong chén cháo, thấy qua một bên, khẽ ngâm: “Cổ nhân hữu vân, thiên tương giáng đại nhiệm vụ thị nhân dã, tất tiên khổ kỳ tâm chí; lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, không pháp kỳ thân, hành phát loạn kỳ sở vi, sở dĩ động tâm nhãn tính, tăng ích kỳ sở bất năng. Nhiên hậu tri sinh vu ưu hoạn nhi tử vu an lạc dã.....”(Cổ nhân có câu, khi trời giao sứ mạng trọng đại cho con người, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở nên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy. Bởi thế, ta có thể hiểu cái lẽ tại sao con người có thể sống trong nỗi gian truân nhưng lại chết trong nỗi yên vui...) [Thiên “Cáo tử”, sách Mạnh Tử, tham khảo google]

Đã thấy y ôm bụng cười, còn không ngừng xoa tay: “Ngưng Nhi không cần nói nữa, ta biết nàng đọc nhiều sách vở, đầy bụng thi thư!” Chờ đến khi cười dứt, mới hướng ta nháy mắt mấy cái: “Thật ra ta rất ủng hộ cách làm này của nàng!”

Ta vì Thành Húc nhỏ vài giọt nước mắt đồng tình. Hắn chỉ biết ta không phải người tốt, chứ còn chưa nhận ra người mà hắn hiệu trung cũng vô lại kém gì ta đâu!

Lòng vừa giải phóng thì tai họa đã nhanh chóng ập tới.

Con trai duy nhất của Tiên hoàng dù sao cũng chỉ là một nhóc hài mới mấy tuổi đầu, sức khỏe của Định Tuyên Vương vừa mới khởi sắc, đã bị lôi ra chủ trì vài chuyện quốc gia đại sự. Mà trên đời này, không có yến hội nào gọi là tốt cả. Ứng Vô Trần vừa mới rời khỏi, phụ thân đã phái người tiến cung báo tin, nghe nói cái gọi là “triều đình đại sự” lần này chủ yếu thảo luận về cách xử trí hồng nhan họa thủy là ta như thế nào!

Ta nghe qua, trong lòng bình tĩnh lạ thường. Vô Trần làm nhiều chuyện như thế, sớm đã đoán được có ngày hôm nay, ta không lo y xử lý không được, chỉ là tò mò y muốn ứng phó làm sao. Trầm ngâm một lát, ta nói với Lưu Nguyệt đứng bên cạnh: “Đi, tới Thần Dương điện nhìn thử!” Hoàng vị còn chưa sắp xếp thỏa đáng, Định Tuyên Vương lại không bằng lòng thượng triều nghe bá quan khải tấu, chỉ đành tạm thời mở cuộc thương nghị ở điện Thần Dương.

Ta cùng Lưu Nguyệt bước một mạch đến Thần Dương cung. Thần Dương cung nguyên là nơi tiếp kiến sứ giả và các chư hầu từ xa đến, bởi vậy đặc biệt thiết kế một mảnh rèm ngăn cách dành riêng cho Hoàng hậu tiếp chuyện các sứ. Ta với Lưu Nguyệt nép sau rèm, nhìn Vô Trần giải quyết.

Quả nhiên hôm nay không hề có đại sự gì bẩm báo, nhưng mà các vị đại thần người nào người nấy mặt mày đều khẩn trương, số lượng tuy không nhiều, nhưng toàn là lão thần. Do dự thật lâu, cũng không có ai chịu mở lời trước, bởi vì người đề xuất ra đó, bất luận cuối cùng là thành hay không thành, đều sẽ rất xui xẻo. Bọn họ là lo không biết có can gián được Định Tuyên Vương rồi bỏ ta không, bằng không ngày sau nhất định sẽ bị ghi hận mà tìm tới tính sổ.

Trầm mặc trong một thời gian dài, ta bắt đầu mất kiên nhẫn, nhìn Ứng Vô Trần vẫn ngồi oai nghiêm giữa bầy lão thần. Cuối cùng có một ông cụ, nhìn như già nhất ở đây, khoác trên người tám chữ “trung quân ái quốc, cương trực công chính” bước ra, hiên ngang lẫm liệt nói: “Vương gia, ngài tuổi trẻ tài cao, mưu trí hơn người, chính là rường cột của nước nhà! Tiền đồ mệnh mang trước mặt, tuyệt đối đừng để bị mê hoặc mà phụ lòng kỳ vọng của dân chúng!” Việc này và kỳ vọng của dân chúng có can hệ gì?

Vô Trần khẽ mỉm cười hỏi: “Trương đại nhân, người cho rằng ta hồ đồ à?”

Lão già kia bắt đầu kích động: “Vương gia dĩ nhiên là người cơ trí vô song. Nhưng mà việc này làm nhục quốc thể, khiến người người chê cười! Phi tử của tiên hoàng theo quy định phải vào chùa xuất gia! Các vị đại thần, các vị nói có đúng không?” Chúng đại thần lúc này vô cùng đồng tâm hiệp lực, nhất nhất lên tiếng ủng hộ.

Giọng nói nhẹ nhàng như gió mùa xuân, Vô Trần lại hỏi: “Như vậy, các người cảm thấy ta làm chuyện trời đất bất dung, người thần cảm phẫn?”

Nhìn biểu tình của y, tin tưởng không có một ai dám đứng trước mặt y nói ra đáp án. Trương đại nhân bắt giác nhỏ giọng: “Đương nhiên không phải. Vương gia chỉ là nhất thời bị cảm dỗ, chỉ cần có thể dừng cương trước vực thẳm, đúng lúc quay đầu, sẽ không tổn hại đến anh danh của Vương gia! Tất cả đều là do hồng nhan họa thủy!” Ngữ khí hoàn toàn nghiêm túc. Nực cười, ta có làm cho Vô Trần như Trụ Vương vì ta mà tạo ra ao rệu rừng thối, vì ta giết hại trung lương không? Ta cũng không khiến y học theo Chu U Vương vì Bao Tự đốt lửa đùa cợt chư hầu. Sao lại bảo ta là họa thủy?

Vô Trần gật đầu: “Người nói không sai!” khiến cho Trương đại nhân vô cùng mừng rỡ. Lại nói tiếp. “Vây rối cuộc là một mình người cảm thấy việc này khiến cho triều đình mất mặt hay toàn thể các vị đại thần đều nghĩ như vậy?”

Cơ mặt mọi người vừa thả lỏng, lại bắt đầu u ám như mây đen, phóng mắt nhìn nhau, không biết nên trả lời thế nào. Bằng như Vương gia để tâm đến lời chúng thần, có điều kiêng kị, như vậy lúc này mọi người nên đồng tâm hiệp lực, vững như tường thành, trăm lời như một. Nhưng mà vạn nhất Vương gia chỉ muốn biết kẻ nào muốn cùng y đối nghịch? Chuyện này, thật khó.

Vẫn là Trương đại nhân “trung trinh” lên tiếng: “Đương nhiên là các vị đại nhân đều hi vọng Vương gia có thể vì quốc gia xã tắc bảo trọng thân mình!” Ta ở sau rèm nghe thấy, đầu óc ù ù, sớm đã biết việc này tất chịu không ít điều tiếng, nhưng “bảo trọng thân mình” là cái lý do khỉ gài đây?

Ta nghe tiếng Vô Trần vang lên: “Các vị đại nhân nói phải lắm!” Chúng đại thần mặt mày có chút tươi lên. Vô Trần tiếp tục: “Nếu như mọi người đều cảm thấy ta làm rối loạn triều cương, trong khi ta lại kiên trì muốn giữ vững ý mình. Vì muốn ọi người công đạo, ta quyết định sẽ cùng Ngưng Nhi ẩn cư, không hỏi đến chính sự nữa!”

Mọi người tựa như bị đánh một gậy thật mạnh vào đầu. Trải qua một loạt sự tình, có thể nói thế cục rung chuyển, lòng dân bất ổn, rất cần Định Tuyên Vương với năng lực như vậy, danh vọng như vậy đứng ra chủ trì đại cục. Nếu y buông tay, trong triều nhất định sẽ xuất hiện những rạn nứt chính trị, kết bè kết phái, sau đó làm theo ý mình, không ngừng bài trừ kẻ địch, triều đình lại tái diễn một màn hỗn loạn. Trừ bỏ rất ít người lòng hoài dã tâm, tuyệt đại đa số còn lại đều không hi vọng cục diện này sẽ xảy ra. Chính là mọi người không ngờ Định Tuyên Vương thà rằng buông bỏ quyền thế cũng không nguyên ý chia lìa Nghi phi! Còn đáng chê hơn là, ngài Hộ quốc đại tướng quân đáng kính kia cũng không chịu tới khuyên ngăn Vương gia, còn nói cái gì mà chuyện vui sắp thành!

“Vương.... Vương.... Vương gia, người nên nghĩ thật kỹ ạ!” Trương đại nhân bắt đầu toát mồ hôi.

“Nhưng mà bốn vương thật không thể xa Ngưng Nhi!” Vô Trần bày ra bộ dạng khó xử: “Mới vừa rồi các vị đại nhân không phải đều cho rằng việc này nguy hại quốc gia, làm nhục quốc thể sao! Cho nên bốn vương không thể không lui được!”

“Vi thần tuyệt đối không mong điều này!” Một vị nguyên lão khác, Vương đại nhân, rốt cục nhịn không được nhảy ra.

“Bốn vương chủ ý đã định, mà chư vị đại nhân cũng không chịu thoái nhượng, tóm lại, đây tựa hồ là cách giải quyết tốt nhất!” Giọng điệu Vô Trần vô cùng chân thành.

Vương đại nhân quay đầu nhìn chư vị đại thần, trao đổi một lúc, cuối cùng nói: “Nghi phi chắc chắn sẽ phải biến mất, chỉ là nữ nhi của Lý Thượng thư đương nhiên có thể kề cận bên người Vương gia!” Một nữ tử làm sao có thể quan trọng bằng giang sơn chứ! Cứ như vậy, phong hào Nghi phi của ta bị hủy bỏ, khôi phục lại thân phận ban đầu. Còn về phần ngụ ở đâu, mọi người đều không ai rỗi hơi truy cứu!

Vô Trần vẫn tao nhã dịu dàng như vậy: “Chư vị đại nhân suy nghĩ thật chu đáo!” Một hồi phong ba cứ như vậy trôi qua.

Aiii, đúng là thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay. Nhớ năm đó, Tỷ Can vì lòng trung khuyên nhủ Trụ vương, không tiếc máu nhuộm triều đình, lấy cái chết thay lời can gián. Còn bây giờ trọng thần gặp chuyện khó lại chùn bước như vậy!

Nhìn tới nhìn lui, vẫn là Vô Trần tốt nhất. Ta nhìn chàng trai đang ngồi uy nghi trên cao kia, thầm nghĩ.

Chỉ biết quay quắt tìm kiếm bóng hình nơi nao, đến khi mỗi một nhìn lại, đã thấy chàng dựa cửa đứng chờ.

18. Chương 17

Triều đình dần dần đi vào quỹ đạo. Tiểu hoàng tử chính thức được lập làm Hoàng đế, chỉ là chuyện quốc sự tạm thời vẫn phải trông nhờ các vị đại thần.

Trời đông tuyết trắng phủ đầy

Giang sơn một cõi, thiên nhiên một bờ.

Tiếc rằng cảnh đẹp khó lưu

Gió sầu mưa úa làm tan lòng người.

Ánh dương ảm đạm tờ mờ

Đêm khuya vang vọng tiếng mưa bên thềm

Như cười, như khóc thê lương.

Mai thời vẫn nở, từng thêm vững vàng,

Trúc thời như kẻ trượng phu,

Hiu hiu gió thổi, khói chiều chơi vơi.

Ta bày việc cho cung nữ làm, rồi lén lút bước tới cửa sổ, mặc thời tiết lạnh lẽo, mở cửa ra, trút chén xuống. Vừa mới đổ được lưng chừng, tay đã bị người bắt lấy, giọng nói giận dữ kèm theo vài phần bất đắc dĩ mồn một truyền tới từ phía sau: “Sao lại lén đổ thuốc?” Là Định Tuyên Vương Ứng Vô Trần.

Ta đương trường bị bắt quả tang, nhất thời chột dạ, rụt rè lên tiếng: “Cơ thể của thiếp đã khỏe lại rồi, không cần uống nữa đâu!” Phụng phịu ngồi phịch xuống ghế: “Người ta không chịu được đắng mà!”

Vô Trần cười khê: “Ta có ném thử, đúng là đắng thật! Thế này đi, nàng ngoan ngoãn uống hết phần bữa nay, ta sẽ nói với ngự y giảm bớt liều lượng, không cần ngày nào cũng uống nữa. Nàng chọn đi, nếu không thì....”

Ta cân nhắc một chút, quyết định chịu khổ trước, hưởng thụ sau. Bưng chén lên, hít một hơi thật sâu, vừa mới đặt bên môi, bỗng một hòn đá bắn tới, cái chén trong tay rơi xuống đất vỡ tan bành.

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu, phát hiện Vô Trần mặt trắng bệch, ánh mắt dính chặt trên những mảnh vỡ, cánh tay hơi run. Ta dè dặt hỏi: “Chàng sao vậy?” Y kích động gắt gao kéo ta ôm vào lòng, giọng hốt hoảng: “Khó khăn lắm mới mang được nàng trở về, ta tuyệt đối sẽ không để xảy ra sơ suất gì nữa!”

Ta nhìn người trước mặt biểu hiện khác thường, ngoan ngoãn đón nhận vòng ôm, mở miệng hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Vô Trần vẫn không trả lời, một mực ôm lấy ta cho đến khi tâm trạng bình tĩnh lại, sau đó kéo ta đi tới cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu vào khe cửa, cảnh trúc phủ tuyết phát phơ, nhìn cực kỳ bắt mắt. Chỉ có điều, trên chiếc lá khi nãy ta đổ thuốc xuống, nguyên bản xanh ngát đã biến thành thâm đen thật dọa người. Nếu không phải hôm nay trời nắng đẹp, nếu không phải lá đen trên nền trúc trắng rực rỡ chói mắt, nếu không phải ta lén lút đổ thuốc đi, chỉ sợ.... Ta bất giác kinh hãi. Mà điều kỳ quái là, chỗ thuốc kia....

Vô Trần nhìn ra nỗi sợ trong ta, cất tiếng an ủi: “Đừng lo, từ rày chuyện ăn uống của nàng, ta sẽ phái người phụ trách. Ta cam đoan, tình trạng này sẽ không còn xảy ra nữa!”

Ta gật đầu.

Sáng hôm sau. Ta cùng cung nữ trở về phủ Thượng thư thăm cha, người mà đằng đằng mấy năm trời nhập cung biệt mặt mũi.

Người trong phủ nhìn thấy ta, đều cảm thấy lạ lùng, xen lẫn bối rối không biết phải xưng hô với ta như thế nào. Cái danh hiệu Nghi phi đã không thể dùng, bởi vì triều đình mới vừa công bố trước thiên hạ, Nghi phi đang túc trực hầu hạ bên linh cữu tiên hoàng. Còn về thân phận con gái quan Thượng thư, ta mấy năm nay chưa từng về nhà, hiện giờ vẫn đang ở trong cung. Thôi thì mặc kệ bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, không phải chuyện của ta.

Phụ thân thấy ta, rất một bộ kinh ngạc, nhưng vẫn không quên diễn đạt tình cảm nhung nhớ của người cha. Câu đầu tiên của ta sau khi ông dứt lời, là: “Nữ nhi có chuyện muốn nói với cha!”

Ông hơi khó hiểu, nhưng vẫn đưa ta vào một phòng riêng, ra lệnh cho toàn bộ hạ nhân lui xuống. “Chuyện gì? Con muốn rời cung hả?”

Ta hỏi: “Cha, sao lại làm như vậy?”

Ông nghi hoặc: “Con muốn nói gì?”

Ta nhìn biểu tình của ông không phải giả bộ, bèn kể lại chuyện ngày hôm qua. “Loại độc đó, con nhận ra được, là Mê La Thảo bí truyền của nhà mình!”

Ông tái mặt: “Hổ dữ không ăn thịt con! Ta vì sao muốn độc chết con gái chứ? Huống hồ việc không có lợi, ta sẽ không làm! Con phú quý cao sang chẳng phải là càng có lợi cho nhà mình ư!”

“Thuốc của con mới đầu là sắc cho Định Tuyên Vương uống, nhưng thuốc của con lại vừa vặn dùng hết, cho nên người mới đưa cho con!” Ta nhìn thẳng vào mắt ông.

Phụ thân giận dữ: “Không phải con cho là ta làm chứ!”

Ta bước đến bên ông, từ tốn mở lời: “Con thật lòng không hề nghĩ cha làm việc này! Thứ nhất, nếu như cha dùng bí dược gia truyền, sẽ dễ dàng bị người phát hiện. Thứ hai, cha vốn là người an phận, sao có thể tự nhiên gây sự được đây. Con đến đây, chẳng qua là báo trước để cha chuẩn bị, việc này xem chừng cha không thoát khỏi quan hệ đầu. Cha nên thuận tiện điều tra một chút, coi vì sao thuốc lại lưu lạc ra bên ngoài!”

Phụ thân gật đầu. Ông hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, nói không chừng sẽ tra từ cái đầu của ông xuống.

Quay về cung. Vô Trần không biết đã chờ ta từ khi nào. “Nàng đã sớm biết!” Không phải câu hỏi.

Ta gật đầu.

“Ngày hôm qua vì sao không nói với ta?”

“Chúng ta đều biết, không phải cha thiếp!” Ta bình tĩnh khẳng định.

Vô Trần đứng dậy đi đến trước mặt ta, dùng ánh mắt ôn nhu như nước nhìn ta, sau đó ôm ta: “Ta biết. Nhưng mà trước mắt còn chưa có tra ra hung thủ thật sự, cho nên sau này làm gì, nàng cũng phải thật cẩn trọng. Ta không thể đón nhận nỗi kinh hoàng đó lần thứ hai đâu! Vì ta, xin hãy chăm sóc mình thật tốt!” Y ngừng một chút, lại nói thêm hai chữ: “Xin nàng!”

Một khắc đó, mắt ta đắm lệ. Cảm ơn ông trời, đã ban cho ta một nam tử như vậy, tình cảm này, con người này... thật sự hạnh phúc! Ta cũng vươn tay gắt gao ôm y, môi khẽ thì thầm: “Trọn đời bên nhau!”

19. Chương 18

18

Vài ngày sau. Tử Dương cung.

Ta. Vô Trần. Phụ thân.

“Đã tra được gì rồi?” Ánh mắt Vô Trần đầy sắc bén.

“Việc này....” Phụ thân sáng hôm nay đã vội vã tiến cung, nhưng có điều cứ ấp úng mãi, muốn nói lại thôi.

“Ông hẳn là hiểu với tình trạng trước mắt này, cả nhà ông đều không tránh khỏi liên lụy!” Trong giọng nói Vô Trần toát ra vài phần nghiêm khắc, dù sao cũng là người của hoàng gia, một câu xuất ra, khiến phụ thân có chút thấp thỏm.

“..... Vi thần đã tra ra. Mê La Thảo là do thứ tử nhà thần lấy!” Ta khê giật mình, nhị ca thiện lương như vậy, chuyện này chắc không phải chủ ý của anh, chẳng lẽ là bị ai lợi dụng?

“Rồi sao?” Vô Trần truy vấn.

Giọng ông buồn bã: “Nó chỉ nói đem tặng cho bằng hữu, còn lớn tiếng quả quyết người đó tuyệt đối không làm chuyện này!”

Vô Trần nhìn ông. “Cho nên ông không hề hỏi danh tính của người kia?” Trong giọng nói đã có hơi hướm phần nộ.

Ông nhìn ta cầu xin, cúi thấp đầu nói: “Nghịch tử thế nào cũng không chịu mở miệng!” Phụ thân mặc dù không thích nhị ca, cảm thấy anh cục mịch khó đào tạo, nhưng tốt xấu gì cũng là con mình, tuy rằng chuyện lần này trọng đại, không thể không nói ra nội tình, nhưng sao có thể nở xuống tay ép cung đây!

Vô Trần quyết định thật nhanh. “Lập tức gọi hần tiến cung, ta muốn tự mình hỏi hần!”

Ánh mắt phụ thân lại hướng về ta, đầy khẩn khoản. Ta nhìn Vô Trần, biết ý chàng đã quyết, chỉ đành quay sang cười với ông: “Chỉ là hỏi nhị ca vài câu thôi.”

Chuyện tới nước này, ông cũng biết không thể bao che cho nhị ca, thất thế bước ra ngoài.

Phụ thân đi rồi, Vô Trần hỏi ta: “Nàng thấy sao?”

“Nhị ca bản tính rất chất phác. Đưa Mê La Thảo cho người ta, mà lại dốc lòng giữ gìn như thế, xem ra không đơn giản!”

“Có lẽ nhị ca của nàng bị người ta nắm được điểm yếu gì đó?”

“Không đâu! Nhị ca hành sự rất ngay thẳng, chẳng biết mưu lợi là gì. Cho dù huynh ấy có chuyện thì cũng không thể qua mặt cha được! Bằng vào sự anh minh của ông, lý nào lại không nhận ra!”

Vô Trần đứng dậy bước tới bước lui, đột nhiên mở miệng: “Xem ra chỉ có một khả năng, đó là người kia nhất định là nữ, hơn nữa còn là người nhị ca nàng đem lòng yêu!”

Ta nghe mà mơ hồ, dường như hiểu được lại hình như không, suy nghĩ một chút, sau đó thở dài, cảm thấy chàng nói rất đúng.

Vô Trần thâm tình nhìn ta, nhoẻn miệng cười: “Nếu không phải là người mình yêu, chuyện trọng đại như vậy, huynh ấy sao lại không nói ra! Huống hồ bản thân ta kinh nghiệm đầy mình nè!”

Ta cũng cười, hiếm thấy được chàng trong lúc này mà còn nói giỡn.

Không lâu sau, nhị ca Lý Tông Hoa đã bị dẫn vào. Anh vẫn là bộ dáng trong trí nhớ xưa kia, thân hình cao lớn, toát lên vẻ đôn hậu. Ánh mắt anh đầy lo âu, có lẽ là anh lo bản thân đã không còn đủ sức bảo vệ người kia thoát khỏi liên can.

Lý Tông Hoa có chút bồn chồn. Ta mở miệng trước: “Nhị ca, huynh có biết mọi người tìm huynh vì việc gì không?”

Anh đột nhiên kích động đứng lên: “Nàng tuyệt đối không làm chuyện như vậy! Huynh tin nàng! Nàng sẽ không gạt huynh đâu!” Nhìn bộ dáng này của anh, ta đã biết, Vô Trần quả nhiên không hề đoán sai.

“Nếu đã như vậy, huynh hãy nói uội biết người đó là ai, để ọi người tìm hiểu đi!” Ta dẫn dụ từng bước.

Trên mặt anh hiện lên vẻ do dự, cuối cùng vẫn chỉ nói: “Huynh không thể nói! Nàng tuyệt đối không có làm chuyện này!”

Ta đang định tiếp tục khuyên: “Nhị ca.....”, đã nghe tiếng Vô Trần truyền đến: “Để ta nói!” Ta đưa mắt nhìn hai người họ, quyết định lui về một bên.

Vô Trần đi đến trước mặt anh, ánh mắt chăm chăm bám anh: “Người cảm thấy người đang làm đúng sao?” Ngờ ngợ uy nghiêm bức người, không cho người ta bất kỳ cơ hội phản bác nào, đã tiếp tục lên tiếng: “Nếu người không nói, coi như phụ tử các người hợp mưu hạ độc, chịu tội gì chắc người biết chứ!”

Lý Tông Hoa hốt hoảng: “Nhưng... Nhưng Ngưng Nhi....”

“Chính là vì an toàn của nàng, ta sẽ không cho phép có bất kỳ sai sót gì! Hơn nữa cho dù người không nói, ta nhất định sẽ tra ra người kia, đến lúc đó có giận cá chém thớt không, ta cũng không dám cam đoan!” Biểu tình trên mặt Vô Trần vô cùng nghiêm túc. “Cho dù các người là người thân của Ngưng Nhi, ta cũng không nương tay! Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, người chính là đồng lõa!”

Anh hiển nhiên bị dọa không nhỏ, không ngờ tuyệt thế công tử ôn nhu như ngọc trong truyền thuyết lại có lúc lạnh lùng tàn khốc như thế. Anh không có sự tức trí của cha, không giống đại ca ở quan trường như cá gặp nước, nhưng ít nhất anh không phải là kẻ xấu, lại không hề ngốc. Dẫn đo suy nghĩ thật lâu, mới dè dặt lên tiếng: “Nếu thật sự tìm được nàng, các người, các người..... aiiii!” Anh cũng không biết nói thế nào cho phải. Sau đó bắt đầu kể lại chuyện xưa.

“Hôm đó, tôi đang cưỡi ngựa hòa vào dòng người đạp thanh*, từ ngã quẹo đột nhiên xuất hiện một cô gái. Tôi vội vàng ghì dây cương, nhưng bởi vì quá kinh hãi nên nàng đã ngã xuống đất. Tôi vội vàng xuống ngựa, đỡ nàng dậy. Là một cô gái có vẻ ngoài thanh tú. Tôi hỏi nàng có bị thương ở đâu không, nàng nói là nàng muốn đi mua thuốc ẹ, nhưng mà giờ bị trẹo chân, không biết phải làm sao. Tôi thấy nàng bình dị dễ mến, hơn nữa cũng không đòi tôi bồi thường, chỉ một lòng muốn đi mua thuốc, cho nên lòng rất cảm động, hoảng hốt sợ là do mình gây ra. Liên bảo nàng đứng đó đợi, tôi chạy đi mua cho. Nhưng mà nàng nói nàng không yên tâm, cho nên muốn nhìn tận mắt. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, bèn bế nàng ngồi lên yên, tay cầm dây dắt ngựa đi đến tiệm thuốc.

[Đạp thanh: du xuân, chơi xuân. Cụ Chu Mạnh Trinh với bài “Kiều du xuân”: Mùa xuân ai khéo vẽ lên tranh / Nô nức đua nhau hội đạp thanh.]

Trên đường, chúng tôi nói với nhau rất nhiều chuyện, biết mẹ nàng đau bệnh nằm liệt trên giường, mà nàng lại không giỏi ăn nói, thành ra không được lòng ai trong nhà cả. Dù thế, nàng vẫn rất quý người thân của mình, cho nên luôn lao lực vì mọi người. Tôi vừa nghe, cảm thấy vô vàn đồng cảm, trong lòng tràn ngập thương tiếc. Nhìn dáng vẻ nàng tỉ mỉ chọn thuốc, lại càng thêm cảm động. Đến lúc phải đưa nàng về nhà thì tôi bỗng nhiên có chút quyến luyến không nỡ. Nàng bảo tôi đưa nàng trở về chỗ cũ, thả nàng ở đó, để tránh cho hàng xóm dị nghị. Tôi biết nàng vẫn còn là khuê nữ, tất nhiên không thể để cho người khác nhìn thấy mình và một gã đàn ông ở chung một chỗ, cho nên cũng thuận theo ý nàng. Nhưng trong lòng không muốn chia tay như thế này, liền hỏi nàng ngày mai có đi đâu không, tại tôi mà nàng bị thương, do đó rất sẵn lòng làm người dắt ngựa cho nàng. Tôi trước giờ không giỏi ăn nói, không ngờ ngày đó lại có thể nói ra những lời như vậy. Nàng nhoẻn miệng cười, bảo không cần. Tôi thuyết phục không được, thất thểu trở về nhà.

Mấy ngày sau, ngày nào tôi cũng tìm kiếm ở chung quanh đó, nhưng đều không gặp nàng. Ai ngờ đến khi tôi nản lòng, nàng lại đột nhiên xuất hiện, tôi vội vàng chạy đến bên cạnh, hỏi nàng có còn nhớ mình không.” Lúc nói tới đây, trên mặt tỏ vẻ rất mừng. Ta nhìn Vô Trần cười khổ, cho dù anh không đi tìm, người ta tự nhiên cũng sẽ tìm cách xuất hiện trước mặt anh. Cái gọi là ngẫu nhiên gặp, chỉ là chiêu gạt mềm buộc chặt, xem ra bọn họ nhất định đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi.

“Sau đó, nàng nói rất có cảm tình với tôi, chúng tôi thường xuyên gặp mặt, nhưng mà mặt mày nàng càng lúc càng ủ dột. Tôi hỏi nàng có chuyện buồn gì phải không, nàng luôn ra sức phủ định. Tôi biết nàng không muốn tôi lo lắng, nhưng mà nhìn nàng như vậy, tôi lại càng cảm thấy bất an. Dò hỏi mãi, nàng mới cho tôi biết bệnh tình của mẹ nàng trở nặng, rên đau mỗi ngày, nàng lại không thể làm gì, nhìn mẹ đau đớn, càng ngày teo tóp, cảm thấy rất khổ sở.

Tôi vừa nghe qua, liền nói với nàng, sẽ giúp nàng tìm đại phu giỏi. Nàng thở dài cho biết, đã đi khắp nơi mời đại phu, nhưng không có ai có thể trị dứt căn bệnh. Tôi đang bó tay, đột nhiên nhớ tới Mê La Thảo ở nhà, dùng nhiều sẽ mất mạng, nhưng dùng ít có thể giảm đau. Tôi hưng phấn nói với nàng, nhưng mà nàng vẫn lo, tôi phải nói mãi, đồng thời bảo đảm không có tác hại gì, nàng mới ậm ừ chịu thử.

Tôi về nhà, lén cha lén vào mật thất, bốc một nắm Mê La Thảo, giao cho nàng, dặn nàng phải chú ý liều

lượng. Ngày hôm sau, nàng vui mừng nói với tôi thuốc đó quả thật công hiệu, xin tôi thêm một ít nữa. Cứ thế tôi thường lấy thuốc cho nàng, nhìn nàng vui vẻ, tôi cũng vui lây.”

Nghe đến đó, đại khái đã biết được vì sao Mê La Thảo bị lừa lấy. Ta không ôm hi vọng, cất tiếng hỏi: “Vậy bây giờ hai người còn gặp nhau không?”

Anh rầu rĩ lắc đầu: “Không biết vì sao hai tháng trước nàng đột nhiên mất tích, huynh lật tung cả kinh thành lên cũng không thấy bóng nàng!” Điều này xem ra Mê La Thảo đã thu đủ liều rồi.

Vô Trần hỏi: “Vậy người có biết nhà ở đâu không?”

Anh tiếp tục lắc đầu. Kỳ thật biết cũng có ích gì đâu.

Nghe xong câu chuyện, sau khi xác định anh đã đem tất cả những điều biết được kể ra, chúng ta đều cảm thấy thật nặng nề. Nhị ca chưa gì đã đem toàn bộ tình cảm trao cho người ta rồi.

Sau khi nhị ca bị dẫn ra ngoài, Vô Trần nói : “Ta mới cho người qua Thái y viện, ở đó cho biết đến lấy thuốc là hầu nữ của nàng, Lưu Nguyệt!”

Ta nhú mày: “Không phải là cô ấy!”

“Phải hỏi rõ mới biết được!”

Lưu Nguyệt được truyền vào. Vừa vào cửa, liền quỳ rạp xuống đất, nước mắt giàn giụa: “Vương gia tha mạng! Nương nương tha mạng! Nô tỳ thật sự không biết gì cả, cũng không có làm gì cả!”

Vô Trần giọng ôn tồn: “Không được khóc! Kể lại chuyện ngày hôm đó đi!”

Lưu Nguyệt lập tức ngừng khóc, ngoan ngoãn đáp: “Ngày hôm đó như thường lệ chẳng có gì khác biệt cả! Trước tiên đi nhận thuốc, sau đó dâng cho nương nương!”

Vô Trần tiếp tục hỏi: “Có ai đụng đến thuốc không?”

Lưu Nguyệt lắc đầu: “Nô tỳ luôn trông chừng, không có ai đụng đến hết!”

Trầm ngâm một lát, Vô Trần mở miệng: “Thật sự là hôm đó không có ai chạm vào?”

Lưu Nguyệt lắc đầu.

“Suy nghĩ thật kỹ!” Ngữ khí của Vô Trần có chút nghiêm khắc. Ta biết chàng lo cho ta, đến giờ vẫn không có đầu mối, cho nên tâm trạng càng lúc càng kém.

“A, nô tỳ nhớ ra rồi. Bữa ấy lúc nô tỳ bưng thuốc, từng bị một người đụng trúng!”

“Là ai?”

“Người nọ mặc trang phục cung nữ, bởi vì cô ấy một mực cúi đầu, nô tỳ lại khẩn trương sợ làm lỡ việc, cho nên chỉ bảo cô ấy đi đường cẩn thận, sau đó bỏ đi!”

“Có gì đặc biệt không?”

“Dạ..... Có! Nô tỳ bị đụng phải, chén thuốc chao đảo, là cô ấy đưa tay ra đỡ. Nô tỳ nhớ trên cánh tay ấy có một vết sẹo!”

Vô Trần phấn chấn tinh thần, ra lệnh cho thị vệ: “Lập tức tập hợp tất cả cung nhân, cẩn thận kiểm tra xem trên tay ai có vết sẹo!”

Ta nhìn mặt chàng nhần lại, đưa tay lên khê vuốt hai hàng chân mày, giọng dịu dàng: “Sao vậy?”

Vô Trần bắt lấy tay ta, giữ yên trên mặt: “Ta chỉ sợ chuyện này không đơn giản như vậy!”

Ta khê cười: “Định Tuyên Vương thông minh tuyệt thế, sợ cái gì chứ!”

Vô Trần nghiêng đầu nhìn ta: “Trước không sợ gì cả, mà nay chỉ sợ nàng có chuyện!”

Lòng ta mềm nhũn, áp trán mình vào trán chàng: “Chàng yên tâm! Thiếp tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!” Sau đó cười đầy ranh mãnh: “Vô Trần vương gia danh lừng thiên hạ cả ngày cau mày, aiii, còn đâu phong thái xưa a!” Kỳ thật nhìn bộ dáng lo lắng của chàng, chỉ càng khiến người ta cảm lòng không đành. Chàng cũng cười: “Bất luận ra sao, ta nhất định sẽ có cách bảo vệ nàng bình an!”

20. Chương 19

19

Người trong cung rất nhiều, phải mất ba ngày trời mới tra xong, nhưng không hề có ai là người như lời Lưu Nguyệt nói. Cứ như vậy, sự việc càng lúc càng phức tạp.

“Thiếp tin Lưu Nguyệt!” Ta khẳng định đây dứt khoát. Nếu thật là cô ấy, cơ hội hạ thủ là quá nhiều, không cần phải tự chuốc phiền toái như thế.

Vô Trần thở hắt ra: “Ta cũng biết không phải cô ấy, cho nên mới càng rắc rối!”

Ta nghi hoặc: “Chàng tin cô ấy?” Án theo tính tình chàng, nhất định phải tra rõ Lưu Nguyệt cho bằng được.

Vô Trần tỏ vẻ chột dạ nhìn ta: “Nàng biết rồi thì đừng giận nhé!”

Ta càng không hiểu gì cả: “Rốt cuộc là sao?”

Vô Trần không nhìn vào mắt ta: “Lưu Nguyệt chính là người ta sắp xếp ở bên cạnh nàng!”

Ra là thế! Một dòng khí nóng trào lên mắt ta. Trên đời sao lại còn có người như vậy!

Vô Trần thấy ta không nói lời nào, ngẩng đầu lên nhìn khloe mắt ta đỏ hồng, không khỏi hốt hoảng, ôm chầm lấy ta: “Nàng giận ta gạt nàng, giận ta sắp xếp người ở bên cạnh nàng hả? Ta nói với cô ấy là chủ nhân của cô ấy chỉ có một mình nàng thôi!”

Nhìn chàng luống cuống giải thích, ta hôn nhẹ lên má chàng. Thấy mặt chàng ngơ ngơ tỏ vẻ bất ngờ, ta cười ngọt ngào: “Thiếp phát hiện ra mình càng lúc càng thích chàng rồi!”

Vô Trần mừng rỡ khôn xiết, mắt sáng lấp lánh, nhưng nụ cười lại có chút lưu manh: “Nếu đã như vậy, Ngưng Nhi, vừa nãy vẫn là chưa đủ đâu!”

Cảm động thì cảm động, nhưng lòng ta bỗng vang lên tiếng chuông cảnh báo mãnh liệt. Một Vô Trần như vậy ta chưa hề thấy qua. Đang muốn rời khỏi ngực chàng, chàng tựa hồ như nhìn thấu tâm tư ta, hai tay vòng lại càng chặt khiến ta không thể động đậy. Sau đó, môi chàng hướng đến, trong đầu ta “oanh” một tiếng, tay chân nhũn ra, cứ nhiên không còn sức để phản kháng.

Cho đến khi ta sắp không thở nổi nữa, chàng mới tiếc nuối rời khỏi môi ta, ánh mắt sâu thẳm nhìn ta đầy ham muốn, sau đó vui đùa vào hõm vai ta: “Xem ra phải nhanh chóng làm lễ mới được!”

Mặt ta đỏ bừng.

,

Vô Trần đi rồi, ta ở trong phòng chán muốn chết, cầm bút quay vòng vòng. “Trên cổ tay có một vết sẹo.....” Nghe rất quen tai, ta đã từng nghe ai nói nhỉ? Trên cổ tay có vết sẹo?

Đầu óc đang tập trung, khuỷu tay lại vô thức đụng vào bình ngọc đặt trên bàn, chiếc bình lắc lư, rơi xuống đất, vỡ tung tóe. Cung nữ vội vàng chạy đến thu dọn, ta vẫn còn ngơ ngác đứng đó, nhớ lại thật lâu trước đây, có người đã từng nói với ta.

“....Ninh phi nương nương sau khi trở về cung, đột nhiên nổi giận, đập phá đồ đạc, tay cũng bị thương. Có một vết thương rất sâu, đã thành sẹo.”

Ninh phi! Ninh phi! Chẳng lẽ là Ninh phi đang ở lãnh cung?!

Có tiếng bước chân dồn dập, Vô Trần vẻ mặt lo lắng bước đến bên ta. Tai họa không ngừng rơi xuống đầu ta, dù là nhẹ hều như gió thổi, chàng vẫn đều rất khấn thương. “Ngưng Nhi, bọn họ nói nàng ngăn người đứng đây rất lâu, có chuyện gì vậy?”

Ta nhào vào ngực chàng, chỉ nói hai chữ: “Ninh phi!”

Vô Trần thất thần, sau đó lẩm bẩm: “Đúng vậy! Sao lại để sót lãnh cung chứ! Ắ muốn trốn ra khỏi đó, quả thực dễ như trở bàn tay!”

Ninh phi rất nhanh đã bị dẫn vào, nhưng mà trên mặt không còn là vẻ hiền lương thực nữ như thuở ban đầu nữa, mà tích đầy oán hận, ánh mắt ngoan độc vô cùng, ta nhìn cũng rùng mình trước cổ khí thế kinh khủng như vậy.

“Các người lao sư động chúng* mời Bồn cung đến đây, rốt cuộc là vì chuyện gì?” Vẻ mặt hung hãn khiến người ghê sợ, nhưng lời nói vẫn còn rất ra dáng quý phi.

[lao sư động chúng: huy động nhiều người]

Vô Trần cũng không nuốt nổi cái bộ dáng kia, mở miệng đầy trào phúng: “Cô cho rằng mình thật sự được mời đến sao?”

Mặt Ninh phi tái xanh giống như bị người ta đánh. Kể như vậy ghét nhất là bị người khác khinh thường, lập tức phản pháo: “Các người có bày trò gì đi nữa cũng chỉ là ý thể hiếp người thôi! Ta đường đường là quý phi....”

Vô Trần sa sầm mặt, khoát tay: “Bịt miệng ả lại!” Đường đường quý phi tiền triều đã bị người bịt miệng.

“Gọi Lưu Nguyệt vào nhận diện!”

Lưu Nguyệt bước vào. Tuy rằng không nhớ rõ hình dáng, nhưng mà vết thương trên cổ tay thì không thể lẫn được. Quả nhiên là Ninh phi.

Vô Trần ra lệnh cởi trói cho Ninh phi, cất giọng hỏi: “Cô còn gì để nói?”

Ninh phi mặt mày có chút hốt hoảng, nhưng đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, mạnh mẽ hằn lên: “Các người chỉ biết thông đồng đổ oan cho ta! Bắn vào cái chứng cứ này đã muốn đổ tội cho ta sao!”

Vô Trần cười lạnh: “Cô có gì để chúng ta đổ oan chứ?”

Mặt ả tái đi.

“Còn có, đổ oan cô thì thế nào! Thà giết lầm còn hơn bỏ sót! Nếu không chịu thú nhận đồng mưu, cô chỉ có một đường là chết!”

Ninh phi cười to: “Nếu ta khai ra đồng mưu, chẳng lẽ các người tha cho ta sao!” Nói đến đây, đã không nhận rõ là khóc hay cười. “Cho dù các người buông tha ta, ta có thể đi đâu được! Dù sao người nhà đều chết hết, ta còn sợ gì nữa!” Ninh phi nghiêng rằng, “Cùng lắm thì ta đi trước, ở cầu Nại Hà chờ các người!”

Ta nhìn sắc mặt Ninh phi, vừa sợ lại vừa thương. Bên tai nghe thấy Vô Trần lên tiếng: “Lôi xuống thẩm tra, bắt ả trả lời bằng được!”

Ninh phi bị kéo đi còn cười to không thôi. Ta quay lại nói với Vô Trần: “Đừng làm khó cô ấy! Bây giờ cô ấy còn cái gì nữa đâu! Tốt xấu gì cũng là phi tử của tiên hoàng!” Sau đó nhìn Ninh phi. “Cô thật đáng thương, giữ lấy thứ không nên giữ!”

Tiếng cười của Ninh phi nhất thời ngừng lại, Cô ấy nhìn ta, trong mắt hiện lên vô số cảm xúc phức tạp, cuối cùng cúi đầu nói: “Ta thật sự rất ghen tỵ với người!”

Ninh phi bị giam trong một căn phòng nhỏ, có người phụ trách trông coi. Ta thường đến nhìn cô ấy. Có nhiều lúc, ta tưởng mình đã quên hết chuyện cũ, nhưng sự xuất hiện của Ninh phi lại gợi ta nhớ về những ngày đó. Trường chính biến cung đình, cũng như sự ra đi của mọi người.

Mặc dù Ninh phi muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng mà ta không hận cô, không phải ai cũng có được hạnh phúc như ta.

“Ninh phi, cô hôm nay sao rồi?”

“Làm gì tới hoài vậy?” Ninh phi khẩu khí đầy chán ghét. Nhưng ta biết kỳ thật cô luôn mong có người đến thăm cô, trò chuyện với cô. Đáng tiếc, người nhà của cô vì phạm tội mưu phản mà bị giam giữ hết rồi.

“Đến nói chuyện với cô!” Để nhìn một linh hồn đang cô đơn run rẩy.

“Đừng mơ! Ta sẽ không nói gì hết!” Ninh phi nói một cách hiên ngang, nhưng vẫn lén lút hướng mắt nhìn ra ngoài.

Ta tựa vào thân cây đối diện căn phòng. Ở bên người Vô Trần, thật giống như ngồi dưới một gốc cây đại thụ to lớn, không cần suy tính đầu óc, không cần lo lắng phiền não, chàng sẽ giúp ta chặn hết mưa gió. Xem ra muốn đáp đền chàng chỉ có cách là....

“A, người vẫn còn ở đây à?” Một câu hỏi ý vị thăm dò.

“Ninh phi, cô có yêu bao giờ chưa?” Kỳ thật ngoài Vô Trần, ta không tìm được người nào để tâm sự. Về điểm này, có lẽ Ninh phi hơn xa những người khác, có thể cùng ta nói chuyện phiếm.

Ninh phi nhất thời bất ngờ, thật lâu sau mới nói: “Đã từng yêu!” Ta không ngờ cô ấy lại thẳng thắn như vậy.

“Sao lại nói với ta?” Ta khó hiểu.

“Dù sao cũng sắp đi đời rồi, có gì mà không nói được! Hơn nữa,” Có tiếng thở dài vang lên, “Lúc trước không dám nói, bây giờ không nói, chỉ sợ sau này không còn cơ hội.”

“Người cô yêu là người thế nào vậy?”

Giọng Ninh phi thoảng qua như cơn gió mát, nói thật, từ lúc ta biết Ninh phi tới nay, đây là lần đầu tiên nghe thấy cô ấy nói như vậy. “Chàng chỉ một thị vệ cón con trong phủ mà thôi. Có một lần, ta lên chùa dâng hương, trên đường trở về gặp cướp, chàng liều chết bảo vệ ta, sau đó ta giúp chàng băng bó. Cứ như vậy, tình cảm đến lúc nào cũng chẳng hay.” Đang nhẹ nhàng, giọng điệu bỗng trở nên căm giận. “Có một ngày, cha muốn ta tiến cung, ta lại không dám phản kháng! Kể từ đó, chúng ta chưa từng gặp lại nhau!”

“Ta....” Ta đang định mở miệng, liền có tiếng cung nữ từ xa chạy lại: “Nương nương, Vương gia tìm người!”

Ta gật đầu, nói với vào trong: “Ta đi trước!”

“Chờ một chút!” Giọng của Ninh phi.

“Hả?” Ta đứng lại.

“Người, người có thể giúp ta tra ra chuyện của người đó không?”

“Được. Hắn tên là gì?”

“Người tới gần một chút, ta chỉ nói với người thôi!”

Ta bước đến bên cửa sổ. Thị vệ lo lắng khuyên: “Nương nương, xin cẩn thận!”

Ta lắc tay: “Chịu thôi!”

Ninh phi quả nhiên nói cho ta biết. Ta xoay người cùng cung nữ rời khỏi, nghe thấy cô ở sau lưng nói: “Cảm ơn!”

Ninh phi là một người mạng khổ. Giúp được thì giúp thôi, cùng là nữ nhân, hà cớ gì lại làm khó nhau!

“Chàng tìm thiếp?” Ta vừa vào cửa liền nhìn thấy Vô Trần.

Chàng tiến đến giúp ta chỉnh lại mấy sợi tóc rối trên trán, kéo ta ngồi xuống, nói yêu: “Nàng ở trước mặt thì ta mới yên tâm được!”

Ta lòng thì cảm động, nhưng ngoài miệng lại bô bô: “Chỉ sợ già rồi, có người lại sinh lòng chán ghét!”

Vô Trần nhăn mặt: “Ngưng Nhi, nàng sẽ chán ghét ta sao?”

Ta không ngờ đến giờ này chàng còn lo được lo mất như thế, lòng khê nhói, bèn cười: “Chàng là người tuyệt thế vô song, sao thiếp có thể chán ghét chứ. Nhưng mà thiếp trước đây, aii, chàng....” Trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

Vô Trần quả nhiên thở phào một tiếng, vui ra mặt: “Không sao không sao, về sau ta sẽ không nói nữa!”

Có đôi khi, vì người trong lòng, gỡ một chút thủ đoạn cũng không có gì là sai trái.

Nhắc tới việc chính, Vô Trần vẫn còn lo lắng: “Ta thấy chuyện này không đơn giản như vậy! Dù sao đồng mưu của Ninh phi vẫn chưa bắt được!”

“Còn người lừa nhị ca?”

Vô Trần lắc đầu: “Chắc chắn không chỉ như vậy! Chỉ bằng hai cô gái, sao có thể tra ra tác dụng và lai lịch của Mê La Thảo được? Cứ cho là được đi, nhưng trong cung canh phòng nghiêm ngặt, hai người làm thế nào để liên lạc với nhau? Có thể thấy được còn có người đứng phía sau, người này tâm cơ thủ đoạn như thế, chỉ sợ mới là chủ mưu!”

“Vậy chàng cũng phải cẩn thận mới được!” Ta càng không yên lòng.

Vô Trần cười rạng rỡ: “Vì nàng, ta nhất định không có việc gì đâu! Huống hồ cha nàng cũng không phải là nhân vật đơn giản!”

Ta nhớ đến sự cơ trí của ông, cũng cười theo: “Chàng nói không sai! Chiều theo tính tình của phụ thân, nha hoàn dưới tay trộm lấy một cái chén, ông cũng biết rất rõ ràng!”

Trong lúc nói chuyện đột nhiên nhớ tới lời Ninh phi nhờ vả, ta liền nói ra cái tên, hi vọng Vô Trần có thể tra giúp ta.

Mới vừa rồi tuy rằng không hề nói tới thê non hện biển, nhưng chung qui cũng coi như thổ lộ một phen. Thế mà người nào đó vừa nghe ta nhắc đến tên một người đàn ông khác, vô cùng căng thẳng nhìn ta. “Người đó nàng biết hả? Sao lại đột nhiên hỏi vậy? Nàng với hắn có quan hệ gì?” Ngữ khí chua lè, giống như vừa uống phải một bình giấm chua vậy.

Ta rất rất rất khó hiểu. Chỉ là một người đàn ông xa lạ, có gì quan trọng chứ! Hơn nữa, nếu ngay Vô Trần cũng không đáp ứng được điều kiện, sợ là cả trời đất này cũng không có ai. Điều kiện của chàng tốt đến vậy, mà còn nghi thần dọa quỷ làm gì! Nhưng trong lòng vẫn vô cùng khoan khoái, lại ngại chàng khó chịu, liền kể chuyện Ninh phi cho chàng nghe.

Sau khi Vô Trần đáp ứng, liền hướng ta chớp mắt vài cái: “Ta vừa rồi nói như vậy, chỉ là muốn để nàng hiểu ta lo cho nàng đến thế nào. Sau này, có gì cũng không được giấu ta, biết không hả?”

Ta buồn cười, chàng nghĩ cũng thật khéo.

Vô Trần lại nói: “Nàng nghĩ xem Ninh phi nhắc tới người đó có vấn đề gì không?”

Ta suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Nhìn dáng vẻ cô ấy nói chuyện, hẳn là không giả. Mà như vậy, cô ấy tất nhiên sẽ không hại hắn đâu!”

Vô Trần nói: “Vẫn là tra trước đã, xác định không sao mới yên tâm!”

Ta không phản đối. Cuộc sống rất ngắn ngủi, vì người mình yêu bảo trọng tính mạng là điều nên làm.

21. Chương 20

20

Ngày lại ngày trôi qua. Chủ nhân đứng sau màn kịch vẫn còn chưa lộ diện.

Chỉ có người tình cũ của Ninh phi tìm đến. Vô Trần phái thị vệ dẫn hắn đi gặp Ninh phi. Nghe nói hai người nắm tay nhau rất lâu, rồi sau đó Ninh phi nói: “Xin lỗi!” Không ngờ đây lại là lời cuối cùng của cô. Ngày hôm sau, Ninh phi thất cổ tự tử.

Lòng ta chùng xuống. Có lẽ với cô đây chính là sự giải thoát.

Ngày hôm đó, tâm trạng của ta rất xấu. Vô Trần không biết đi đâu tìm được một con rối gỗ đầu nhọn bụng tròn, gọi là “lật đặt”. Chàng đẩy một cái, lật đặt chỉ lảo đảo cười hiền rồi tự mình đứng thẳng lại, thế nào cũng không ngã xuống. Ta nổi hứng lên, liền chạm vào nó, quả nhiên dù ta có kéo, đẩy, đánh, ném ra sao, nó vẫn cười và bật dậy ngay lập tức.

Vô Trần ôm ta từ sau lưng: “Vui không? Nàng phải giống như vậy ấy!” Hơi thở của chàng phả vào cổ ta, ta phát hoảng, quay đầu hung hăng trừng chàng. Ban đầu còn cho rằng công tử thanh lịch thoát ly trần tục, thì ra chỉ là tên lưu manh sói đội lốt cừu!

Vô Trần nhìn ta, miệng tươi cười, sau đó tỏ vẻ lo lắng: “Vẫn còn chưa vui à? Ta e nếu nàng cứ giữ riết cái bộ dáng râu rĩ như vậy, cơ thể sẽ mập thù lù như con lật đặt, đến lúc đó muốn ôm nàng cũng thật khó!” Lại còn chớp chớp mắt lộ ra biểu tình đáng thương nữa chứ.

Ta phì cười, phối hợp với chàng bày ra bộ mặt khó xử: “Mới vừa rồi còn bảo muốn thiếp giống như vậy, bây giờ lại sợ này sợ kia, chàng cũng thật biết đánh đố người khác mà!”

Vô Trần lúc này mới hoàn toàn thả lỏng: “Nàng cũng biết ta mong nhất là điều gì!”

Ta chủ động dâng lên đôi môi mọng. May mắn, ta có Vô Trần.

Vô Trần cười như mèo hoang trong đêm, hôn thật sâu cũng thật say sưa. Hứ, lại bị chàng lừa rồi.

Mọi chuyện hầu như đã trở lại bình thường, trừ việc người đứng sau Ninh phi vẫn không thấy bóng dáng.

Có một ngày, người trong hoàng thất cùng với bá quan văn võ và một số thế tử đệ quốc làm con tin trong kinh thành rủ nhau đi ngắm cảnh tuyết.

Tính tình ta gần đây thay đổi khá nhiều, gần như quay lại lúc trước, cho nên không hề để tâm đến lời khuyên can của mọi người, mặc vào bộ trang phục thái giám muốn đi nhìn ngắm bá quan, nói trắng ra là để xem xem người đệ quốc có gì đặc biệt.

Cảnh tuyết quả nhiên rất mỹ lệ. Hoa bay phân phát trong chiều lộng gió. Bụi vàng đọng trên tay, như ai rắc muối giữa trời.

Hàn mai, đông trúc, lãnh tùng. Lá hoa rụng rơi trên đất, lấp đầy khe rãnh, đất trời như tranh vẽ, tôn lên hình ngọn trắng vành vạnh, làm lòng người mơ hồ như lạc cõi thiên nhai.

Ta nhìn cung nữ như hồ điệp uyển chuyển tiến lùi, chiếc lư hồng nổi bật trên nền đất tuyết, so với các yến hội khác càng thêm phần ý vị. Mà ý vị nhất chính là các ngài thế tử đệ quốc, quần áo không giống người mình, càng làm lộ ra nét phong tình quyến rũ, ngay cả tư thế hành lễ của bọn họ cũng rất khác, ta nhìn đến mê mẩn.

Mà giữa bọn họ cũng có kiểu này kiểu kia. Có người phóng khoáng niềm nở, đã sớm cùng trọng thần triều đình nói cười bất chuyện. Ai cũng vậy thôi, ở nơi đất lạ quê người, tuy nói là thân phận tôn quý, nhưng thật ra còn thua xa một bá tánh bình thường, nếu không biết bợ đỡ lấy lòng một ít quan viên, thì đừng mong chờ cuộc sống tốt đẹp về sau nữa. Lại có một vài người không giỏi ăn nói, hoặc là còn ỷ vào thân phận cao quý của mình, chỉ biết ngồi ì ở một chỗ, lâu lâu nói ra vài câu gọi là, mọi người cùng là người lưu lạc tha hương, cũng ít nhiều thiện cảm với nhau.

Ta lặng lẽ đứng ở phía sau nhìn tới. Bọn họ mới uống một lúc đã ngà ngà say.

Một gã đội mũ đính ngọc sáng lấp lánh thở dài: “Không biết khi nào mới được trở về nhĩ! Một thân một mình ở nơi đất khách thế này!”

Một tên trông chừng trẻ tuổi có dải lông cáo quấn quanh eo tiếp lời: “Hách Nhĩ Thập, các người ở nước Liêu còn đỡ, đợi khi hết hạn trao đổi thế tử, liền rất nhanh có thể trở về! Ta với Cổ Dị mới khổ, không biết phải chờ đến năm tháng nào! E là phải chết già ở đây thôi!”

Bị hấn gọi tên, một nam tử khác, trên trán buộc một dải lụa bảy màu óng ánh như ở thất lưng, bộ dáng vô cùng trầm tĩnh, nghe vậy mỉm cười: “Ở đây cũng có sao đâu, cả ngày vui chơi phè phỡn, không có gì phiền muộn!”

Cái tên quấn lông cáo quát lớn: “Hứ! Nói dễ nghe thì là thế tử, kỳ thật chỉ là con tin của người ta! Cổ Dị, người là con của tộc trưởng tộc Nguyệt Uyển, ta Cáp Mộc là con của tộc trưởng tộc Đa Danh! Người nhìn bọn hấn kia, có để chúng ta vào trong mắt không?” Nói dứt lời đã đập bàn đứng dậy, may là ở chỗ xa kia rất náo nhiệt, cho nên không ai nghe thấy. Người bên cạnh vội vàng kéo hấn ngồi xuống.

Cổ Dị làm như không có gì, nở nụ cười hòa giải: “Cáp Mộc, người say quá rồi!” Vừa nói vừa đưa tay đỡ lấy kẻ đang không ngừng giãy dụa kia.

Cổ Dị đưa mắt nhìn xung quanh, thì thấy ta đứng gần bọn họ nhất. Nón của ta đã ép xuống rất thấp, cổ áo thì kéo lên thật cao, cơ bản là không nhìn thấy mặt mũi ta, nhưng mà quần áo thái giám thì sờ sờ ra đó. Hấn nói với ta: “Phiền công công lấy giùm ta một bát canh giải rượu!”

Ta chờ người, chưa có ai dám sai bảo ta thế này, thường là thứ ta muốn đều có người dâng đến tận tay. Lần đầu tiên có người bảo ta lấy ột bát canh giải rượu, đầu óc ta xoay xoay. Ta phải trả lời thế nào đây? “Dạ, thế tử!” hả? Như vậy ta có phải hành lễ không? Khom người hay là quỳ xuống? Mà lấy xong rồi đem dâng lên như thế nào nhĩ? Ta cố nhớ lại dáng vẻ của bọn thái giám thường ngày.

Trong lúc ta còn đang cảm thụ cảm giác mới mẻ thì hai mắt Cáp Mộc đã đỏ ngầu: “Một tên thái giám nhỏ bé cũng dám khinh thường ta!” Thấy hấn như có vẻ muốn sấn tới, ta từng bước lui về phía sau.

Cổ Dị cản hấn lại, rồi xoay sang nói với ta bằng một giọng rất lịch sự: “Xin phiền công công!”

Ta gật đầu, rồi nhanh chóng lĩnh mất. Không phải là vì sợ cái tên con trai tộc trưởng đang say ngất ngưỡng kia, mà là nhìn thấy phụ thân đang bước qua đây. Chắc chưa phát hiện ra ta đâu, có lẽ vì thân là Lễ Bộ Thượng Thư, đến nói vài câu khách sáo thôi.

Ta chạy ra thật xa, bảo Lưu Nguyệt đi đưa chén canh giải rượu, còn mình thì đứng đó ngó cảnh tuyết, nhân tiện ngắm nghía người cha luôn được ngợi khen về cách đối nhân xử thế này.

Ông ngồi vào chúc này, kỳ thật không hoàn toàn nhờ vào ta. Người nhìn ông cười kia, nếu như không phải bạn tốt giao hảo nhiều năm tuyết đối không thể nào cười thân thiết như vậy được; lại nhìn cách ông uống rượu kia, không phải là rượu vào lời ra, cái chi cũng khai tuốt tuột tuột thì là gì! Cha ta đúng là một nhân tài!

Nhưng mà chiếu theo kinh nghiệm ở bên ông hơn chục năm qua, trong lúc ông cùng nhóm thế tử cười nói thân mật, trong mắt đột nhiên có luồng sáng lóe lên, tuy rằng rất nhanh đã tắt, nhưng cũng đủ để phá vỡ bức tranh hoàn mỹ vừa tạo ra kia. Thật là kỳ khôi, cha ta là lão giang hồ từng kinh qua vô số trận mạc lớn nhỏ, sao lại dễ ình thất thố như thế!

Sau một hồi trò chuyện thật say sưa, phụ thân cáo biệt rời đi, bước chân có chút vội vã.

Sau khi ông đi khỏi, Cáp Mộc uống canh xong vẫn còn ngất ngưỡng, Cổ Dị quyết định dìu hấn trở về trước.

Hai người vừa dợm bước, đã nghe tiếng phụ thân í ới ở đằng sau: “Chờ một chút!”

Cổ Dị quay đầu: “Lý đại nhân, không biết có gì chỉ giáo?”

Phụ thân cười thật tự nhiên: “Là Định Tuyên Vương nghe danh thế tử từ lâu, cho nên muốn gặp mặt!”

Cổ Dị khó xử nhìn Cáp Mộc đang tựa vào mình, thì nghe thấy tiếng nói du dương cất lên từ một phía: “Cáp Mộc thế tử có thể về cung nghỉ ngơi trước!” Vừa dứt lời, lập tức có người đón lấy Cáp Mộc.

Vô Trần mặc cẩm bào màu tím, cười thật vui vẻ, đang đập tuyết đi đến. Tuyết trắng phau phau, tử y óng ánh, trông cực kỳ phong cách.

Cổ Dị sắc mặt không biết vì sao lại có chút khó coi, nhưng mà vẫn duy trì khí độ vốn có: “Vương gia triệu kiến, không biết có điều chi dạy bảo?”

“Thế tử thật sự không biết?” Vô Trần ý cười càng giòn trên mặt, nhưng ta lại nhìn thấy trong mắt chàng hằn đầy băng tuyết.

Cổ Dị lắc đầu, sắc mặt bình thường trở lại: “Xin rửa tai nghe!”

Vô Trần vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng thanh âm phát ra lại lạnh giá vô cùng: “Lý đại nhân, ông nói đi!”

Phụ thân cung kính “dạ” một tiếng, bước đi lên, vẻ mặt hòa ái tươi cười: “Không biết thế tử có biết Ninh phi nương nương của tiên hoàng không?”

Trong mắt Cổ Dị hiện lên một tia phức tạp, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: “Không biết!”

Phụ thân vẫn cười như cũ: “Như vậy xin hỏi thế tử có từng nghe qua Mê La Thảo chưa?”

Cổ Dị vẫn vậy trả lời: “Chưa từng nghe!”

Phụ thân rốt cục nhíu mày: “Vậy à! Ta nhớ đã từng đưa cho phụ thân cậu và các vị tộc trưởng một ít! Ông không kể gì cho cậu sao?”

Cổ Dị nói: “Có quan trọng không?”

Phụ thân lắc đầu: “Thế mà ta tưởng cha cậu đã đưa cho cậu rồi chứ!”

Cổ Dị ngạc nhiên: “Lý đại nhân sao lại nói thế?”

“Bởi vì trên người thế tử có mùi Mê La Thảo!” Ông già cười như hồ ly đắc đạo.

Cổ Dị dờ ra, sau đó cũng cười: “Lý đại nhân thật biết nói đùa!”

“Sao lại đùa chứ? Thế tử có chắc trên người mình không có bất kỳ mùi gì không?”

Cổ Dị lấy lại tinh thần tập trung ngồi, lập tức sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Vô Trần nói: “Tại sao?”

Đáp lời vẫn là phụ thân: “Bởi vì người từng chạm qua Mê La Thảo, chỉ cần uống một chút rượu cất từ mai ủ tuyết, sẽ tỏa ra mùi đặc biệt. Loại mùi này tuy rằng rất thoảng, nhưng mà ta có thể nhận ra! Hôm nay đây chiêu đãi mọi người chính là rượu tuyết mai cất được!”

“Được lắm!” Cổ Dị cười to, sau đó hỏi: “Vẫn còn mấy người khác thì sao?”

Vô Trần đáp: “Mới đầu cũng không phải là nghi các ngươi. Chỉ là người ở trong cung đều đã tra hết, mà có thể biết Lý phủ có Mê La Thảo, lại nắm được công dụng của nó, thì chỉ có người ra vào cung tự do là có khả năng. Tự nhiên lôi ra các ngươi thôi!”

Ta cúi đầu ngẫm lại, quả nhiên không sai. Triều đình vì phòng ngừa các vị quý tộc này lẫn trốn, nhưng ngoài mặt vẫn tương kính như tân, đối đãi như thượng khách, thường xuyên mời bọn họ vào cung thưởng hoa ngắm trăng vịnh thơ uống rượu.

Cổ Dị gật đầu khen: “Không hổ là Định Tuyên Vương nổi danh thiên hạ! Đã bị phát hiện, ta không còn gì để nói!”

“Ngươi tiềm phục nhiều năm, tại sao lại đột nhiên nóng vội như vậy?”

“Phụ thân lâm trọng bệnh, nếu bây giờ không nghĩ cách trở về, chỉ sợ sau này chức tộc trưởng sẽ rơi vào tay kẻ khác, cho nên ta muốn trở về!” Đến lúc này, Cổ Dị cũng không có gì giấu diếm.

“Vậy ngươi tại sao lại phải xuống tay với Ngưng Nhi?” Giọng Vô Trần phập phồng tức giận.

Cổ Dị chớp mắt, đáp: “Mục tiêu của ta và Ninh phi chính là ngươi! Chỉ cần ngươi gặp chuyện, triều đình nhất định sẽ hỗn loạn, cho dù ta có lạng lã bỏ về Nguyệt Uyển, cũng không có ai chú ý!”

Vô Trần và ta cùng bưng tỉnh, thì ra hết thấy chỉ là hiểu lầm, hoặc là nói Ninh phi quá cố chấp.

Cổ Dị âm thầm cúi đầu: “Đáng tiếc sắp thành lại bại!”

Ánh mắt Vô Trần thẳng tắp xuyên qua đám đông, rơi xuống người ta đang đứng dưới tán cây: “Dù sao đi nữa, trong chuyện này, ta cũng có lợi!” Sau đó nhếch miệng cười thật ngọt ngào.

Ta luôn biết tướng mạo chàng xuất chúng, nhưng mà giờ khắc này ta không thể không thừa nhận phong thái của chàng làm ta say. Trong mắt ta chỉ còn lại một mình chàng, không có nghe lời định tội Cổ Dị, mà nói thật lòng, ta cũng chẳng thêm quan tâm.

Một ngày này, tuyết phủ trắng đình, hương quỳen bóng trắng.

22. Chương 21

21

Hết thấy sóng gió đều đã kết thúc.

Vô Trần đón ta ra cung, an bài đến Định Tuyên Vương phủ. Ta không biết tại sao chàng làm vậy, nhưng mà thoát khỏi cái địa phương ngọt ngào ấy cũng tốt, huống chi ta đã không còn danh phận gì để ở đó nữa rồi.

Rất nhanh đã vào tiết xuân, muôn hoa nở rộ, cây cối đâm chồi.

Ta bị hương hoa đánh thức, mở mắt ra phát hiện có người đứng cười duyên bên giường, không khỏi ảo não ngồi dậy. Ta hiện tại quần áo có chút xốc xếch, tóc rối bù xù lại bị chàng nhìn thấy hết.

Vô Trần dường như cảm giác được ta đang xấu hổ, phát ra tiếng cười lưu manh: “Không phải sau này ngày nào cũng thấy hay sao!”

Mặt của ta đỏ bừng lên, oán trách liếc chàng, lại phát hiện ánh mắt chàng như si như mê, vì thế mặt càng đỏ hơn, trong lòng ngọt còn hơn đường trắng.

Vô Trần tiến tới đỡ ta, giúp ta mặc quần áo, sau đó giúp ta chải đầu, cất tiếng ngâm: “Trang phục đơn sơ, ngôn ngữ bình thường, có bao nhiêu phần tú lệ. Chỉ hoa thơm sánh với.”

Ta cười, đáp lại: “Từ cổ chí kim, giai nhân tài tử, có mấy năm sống bên nhau. Thà sớm hôm kề cận.”

Vô Trần vòng tay ôm ta, trong gương đồng ánh lên một đôi người ngọc: “Đời này nguyện kết uyên ương.” Sau đó ngồi xuống đối diện ta, nhẹ giọng hỏi: “Ngưng Nhi, chúng ta đến Giang Nam, thành hôn xong ở lại đó nha?”

Ta nghe mà phấn khích, đó là nơi mà mẫu thân ta thường khắc khoải kể với ta. Đây là sông Tần Hoài trong ráng chiều bằng bạc, này những đình đài lầu các tinh xảo Tô Châu, còn có cảnh Tây hồ tuyệt mỹ Hàng Châu.

Ta không hỏi chàng tại sao lại buông bỏ triều cương, tại sao làm như thế. Chung quy chàng không phải là người có dã tâm, mặc dù tài hoa tuyệt thế. Hơn nữa, chuyện đại sự vì nước vì dân, quyền thế nóng bỏng tay, tựa như miếng mồi ngon thả vào trong hồ, tự nhiên sẽ thu hút những con cá thò thò — tự nguyện mắc câu!

Kỳ thật chỉ có đa tình mới có thể chiếm được nhân gian tươi đẹp!

Ngày xuất phát, xe ngựa vừa đến rìa thành, đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập sau lưng. Người cười ngựa vòng ra trước xe, xoay người xuống ngựa: “Bái kiến Nghi phi!”

Mọi người giương cao cảnh giác, ta vén rèm nói một câu: “Ta đã không còn là Nghi phi nữa rồi!” Là... tâm phúc bên cạnh Dư Thế Cao.

“Tướng quân có một thứ muốn tiểu nhân giao cho Nghi..... giao cho người!”

Ta đưa tay nhận lấy, một chiếc hộp nhỏ xinh xắn, bên trong có một đóa tử vi và một mảnh giấy. Bèn mở ra đọc: “Lần này cách trở, chỉ e khó có thể tương ngộ. Mong rằng cố nhân rạng rỡ như xuân, nụ cười luôn nở. Hoàng thượng ký thác, thần đã hết lòng, hôm nay xin được hộ quân đoạn cuối!”

Hộ quân đoạn cuối? Ta quay đầu nhìn lại, phía trên tường thành, một thân ảnh vừng vàng đang đứng. Khóe mắt ta ước ướn, vẫy tay về phía tường thành.

Rồi nói với người đưa tin đến: “Chuyển cáo tướng quân, ta nhất định sẽ hạnh phúc! Mong hân cũng đừng bỏ qua cơ hội hạnh phúc của chính mình!”

Giang Nam tuyết,

Cảnh sắc thân quen

Trời rực nắng, hoa hồng hơn lửa

Mùa xuân về, nước biếc xanh trong

Sao lại không nhớ Giang Nam?

[Ức Giang Nam, Bạch Cư Dị sáng tác, An Khuyên dịch]

Chúng ta cuối cùng đã đến Giang Nam. Mà Giang Nam, như bao lời ca tụng, quả nhiên tú lệ.

Một đường nhàn nhã thông dong, rất là sảng khoái, mà thời tiết cũng từ từ ấm hơn. Chỉ có một điều không tốt, đó là Vô Trần đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn của người khác, nhất là nữ tử. Đương nhiên, ta cũng y chang vậy, nhiều ánh mắt theo đuôi, cho nên Vô Trần nhận định ta không thể thường xuyên xuất hiện giữa chốn đông người.

Cơ mà đầu sở gây sự vẫn là Vô Trần, ai bảo cứ suốt ngày chường mặt ở khắp nơi, quang mang tỏa sáng không ngừng! Trong khi ta tốt xấu gì cũng có một mảnh khăn che mặt, đương nhiên cũng là bởi vì ta không chịu nổi mấy ánh nhìn háo hức kia.

Ngồi cạnh cửa sổ, ta tâm tình thoải mái thưởng thức món trà yêu thích. Thế mà vừa xoay đầu, cảm xúc đã tuột dốc không phanh, một cô tiểu thư đang không ngừng vụng trộm liếc nhìn Vô Trần, đôi má ửng hồng. Ta trong lòng hừ lạnh một tiếng, quay sang nhìn cái kẻ thu hút biết bao ong bướm Vô Trần đang cười khê, tựa hồ biết được suy nghĩ trong lòng ta. Ta bất giác đỏ mặt, vội vã cầm chén trà muốn che giấu.

Đột nhiên trong không khí thoảng mùi thơm, ra là cô gái kia đã cùng nha hoàn rời khỏi. Hay vậy sao, chưa gì đã biết khó mà lui? Lại phát hiện nàng ta “không cẩn thận” lúc đi ngang qua chúng ta làm rơi khăn lụa. Hiển nhiên vẫn còn chưa kết thúc.

Trước kia ta cũng từng đọc qua tiểu thuyết, biết được tình cảnh này cũng trong tiểu thuyết miêu tả giống hệt nhau. Công tử kia hẳn là nên cầm khăn lụa đuổi theo, sau đó dưới trăng kẻ hoa, thề non hẹn biển. Chỉ là nhìn Vô Trần sắc mặt thản nhiên, chỉ nhú mày nhìn khăn lụa, tình thế sợ rằng không phát triển theo hướng kia được rồi.

Chẳng qua, vị tiểu thư kia chờ lâu sốt ruột, rốt cục nhịn không được tự mình quay lại “tìm” khăn lụa. E thẹn đi đến gần, giọng oanh khê thốt: “Công tử, khăn của ta.....” Chỉ chỉ dưới đất, hi vọng Vô Trần hiểu được ý mình.

Nhưng mà Vô Trần không thèm đếm xỉa. Để cho Lưu Nguyệt mở miệng: “Vay người tới nhặt đi!” Tiểu thư kia sắc mặt trắng nhợt, nha hoàn theo hầu gấp gấp ngắt lời: “Tiểu thư nhà ta với công tử nhà người nói chuyện, người chen ngang làm gì!”

Lưu Nguyệt hung hăng trừng mắt, trước đây khi ở trong cung, cho dù là đại thần trong triều cũng không dám nói chuyện với cô như thế. Khí thế của Lưu Nguyệt tuyệt đối không hề thua kém tiểu thư nhà quyền quý. Nha hoàn kia quả nhiên bị dọa sợ không dám hé răng.

Ái chà, tuy rằng chủ tớ bọn họ đều không hề để ta vào mắt, nhưng mà nhìn bộ dáng tiểu thư này quả nhiên là một mỹ nhân, mà ta thì vốn vẫn luôn thương hoa tiếc ngọc. “Chi bằng để ta giúp vị cô nương này nhặt lên vậy!” Vừa cúi người xuống, đã bị Lưu Nguyệt vội vã ngăn lại: “Tiểu thư!” Từ hồi rời cung, đây là danh xưng bọn họ gọi ta. Vô Trần cũng cảm thấy nghi hoặc. Tay của Lưu Nguyệt sượt qua mặt ta, chạm phải tay ta, vô tình đụng trúng cái mạng che mặt, mạng rớt xuống, lập tức xung quanh truyền đến tiếng hít thở không thông. Nhìn một vòng, ai nấy đều trợn trừng mắt, há miệng thật to, đặc biệt là hai vị chủ tớ đối diện ta đây.

Vô Trần nhếch mép đầy hứng thú giúp ta đeo lại mạng, tính tiền rồi đi. Bước ra đường cái, chàng mỉm cười hỏi: “Ngưng Nhi, nàng ghen à?”

Ta đang muốn phủ nhận, nhưng mà nhìn biểu tình vui vẻ của chàng, cảm thấy vô cùng hạnh phúc, do đó gật đầu.

Đôi mắt Vô Trần thoáng chốc sáng như sao, ở bên tai ta khẽ thở dài thỏa mãn: “Ta thật sự có được nàng rồi!”

Ta vốn không có thói quen đi dạo phố, cho dù là trước khi tiến cung hay sau này cũng vậy, ta chỉ ngồi trong kiệu nhìn lướt qua. Chợ Giang Nam không giống như kinh thành phần hoa náo nhiệt, cũng không có màu sắc rực rỡ kiểu diêm như chốn đô thành.

Chưa được bao lâu, ta đã phát hiện ánh mắt Vô Trần thủy chung luôn đậu trên người một cô gái, tuy rằng chỉ là chăm chăm ngó vào cổ tay của cô ấy thôi. Ta dừng lại, nhìn cánh tay mượt mát của mình, mười ngón thon dài, nõn nà như ngọc, lẽ nào lại còn kém cô gái kia sao? Phụng phịu nói bên tai Vô Trần: “Bờ eo thon thon / tuổi chừng đôi mấy / người đưa mắt liếc / tóc xòa vai mềm / trang phục thô sơ / như tôn dáng mảnh / mây mưa thất sắc / sao phải thẹn thùng / cử chỉ phong tình / quả nhiên tuyệt sắc!”

Vô Trần lúc này mới cảm thấy có gì không đúng, bước đến cạnh ta, nhẹ nhàng: “Dù ai đi nữa cũng không sánh được với nàng. Ta vẫn nhớ hoài lần đầu tiên gặp nàng đây này!” Sau đó, thần tình dịu dàng nhìn ta, ngâm: “Nghiêng nghiêng thắt đáy lưng ong / Chương Đài liễu thắm, Chiêu Dương thiếp vàng / vấy ai tha thướt bên người / bỗng bênh lướt hội, tựa nàng thiên kim / bên thềm vắng / tiếng gió lay / vòng bội reo vang khúc hát / nghe thường vắn vắn bên tai / càng thêm uyển chuyển như đàn lên dây / tay áo phất phơ / thân càng uốn lượn / nhịp điệu khoan thai / tả sao nổi, khuynh quốc khuynh thành / vừa xoay lại, người người diên đảo.”

Cái miệng của Vô Trần quả nhiên lợi hại, khiến lòng ta chưa uống đã say.

23. Chương 22

22

Vài ngày sau, tới thành Hàng Châu. Vô Trần sớm đã an trí ổn thỏa, từ bây giờ đây chính là chỗ ở của chúng ta.

Ngày hôm đó, bước ra ăn sáng, thấy trên mặt các thị nữ, thị đồng ai cũng động nét cười, còn Vô Trần lại tỏ ra lúng túng thấy rõ. Ta khó hiểu đi đến bên cạnh chàng, hỏi: “Sao thế?”

Vô Trần vung tay lên, ngoại trừ Lưu Nguyệt và Huy Tinh – tùy tùng bên người chàng, ai cũng khép nép lui ra ngoài. Sau đó, Vô Trần đeo vào tay ta một sợi dây tết chỉ đỏ.

Ta ngạc nhiên nói: “Hả? Đây là vật gì?”

Vô Trần tựa hồ đỏ mặt: “Giữ cho nàng bình an!”

Ta cười lúng liếng, hỏi: “Thật à?” Đối tượng hướng đến là Huy Tinh.

Huy Tinh nhin cười đáp lại: “Đúng vậy ạ! Bởi vì năm nay là năm tuổi của công tử! Mà công tử với tiểu thư lại ở bên nhau, cho nên công tử muốn tiểu thư đeo dây này cho chắc ăn!”

Ta nhớ buổi đó chàng nhìn vào chiếc vòng trên tay cô gái. Ra thế, nhưng mà cái dây này..... Ta hoài nghi nhìn những chỗ dây bện không đều, ánh mắt Vô Trần không phải kém như vậy chứ!

Huy Tinh nhìn ta cười đầy bí ẩn: “Là công tử tự mình làm!”

“Tại sao không đi mua?” Lưu Nguyệt hỏi.

“Bởi vì có người muốn tự tay làm cho nó hiệu nghiệm!”

Ta ra vẻ trầm ngâm: “Đúng là hơi xấu.....” Nhìn thấy mặt ai đó đã chuyển đen, bèn bước đến nắm tay, dây hồng trên tay kẻ nhau lấp lánh: “Có điều đối với thiếp, đây chính là phần lễ vật trân quý nhất!”

Vô Trần cười nheo như trẻ con: “Thật không?!”

Ta gạt đầu khẳng định, có chút bất mãn nhìn sợi dây chường mắt trên tay Vô Trần: “Để hôm nào thiếp tết cho chàng một cái!” Thay cho cái đó.

Vô Trần cười đầy thỏa mãn: “Ừ!”

Trời xuân Giang Nam. Khi cây mọc lá mới, cũng là lúc lá cũ lìa cành. Cho nên, dẫu là đang tiết xuân cũng có không ít lá rụng.

Trong sân, hàng này hàng kia đã lác đác những chông lá. Ta cầm chổi, nhẹ nhàng quét.

Phía sau, một đôi tay vươn ra cản lại: “Sao lại tự mình làm việc này?”

Ta quay đầu, Vô Trần đang trừng mắt nhìn hạ nhân. “Đừng mắng mọi người! Là chủ ý của thiếp!”

“Sao?” Vô Trần hỏi.

Ta cười thật tươi: “Rất cực cũng cảm nhận được hạnh phúc của người bình thường rồi!”

Vô Trần từ bên cạnh lấy ra một cây chổi khác, đưa tay quét quét, sau đó nhìn ta đang đăm đuổi một bên cảm thán nhân gian tươi đẹp, nói: “Không được lười biếng! Nếu không, gia pháp nghiêm phạt!”

Ta vừa quét, vừa hỏi ra lời: “Gia pháp ở đâu ra vậy?”

Vô Trần chảnh chệch trả lời: “Nghe nàng nói, ta liền nghĩ ra. Dù là nhà giàu hay nhà nghèo, nhất định đều có gia pháp của mình! Cho nên bây giờ định ra!”

Đúng vậy, từ nay về sau, trời cao hoàng đế xa. Chúng ta chỉ là người bình thường.

24. Chương 23

23

Đứng bên dòng Tây hồ, gió mát thổi vi vu, cho dù là trong ngày hè, cũng cảm thấy thật thư thái, hướng chỉ trước mắt còn có cảnh đẹp mê hồn. Xanh xanh cảnh lá, nắng tỏa rọi hoa.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng vọng lại từ sau lưng. Khóe miệng ta cong lên. Là Vô Trần đang đến.

Ta nhìn nước hồ trong veo: “Vô Trần, kỳ thực thiếp luôn cảm thấy áy náy với chàng!” Đây là lời muốn nói từ rất lâu rồi.

“Tại sao?”

“Chàng vì thiếp làm nhiều chuyện như vậy, mà thiếp thì lại chẳng làm được gì cho chàng cả!” Ta buồn bã cúi đầu. Vì người kia, ta đã làm rất nhiều, nhưng mà với Vô Trần thì...

Vô Trần nâng mặt ta lên, để ta nhìn thẳng vào mắt chàng: “Chỉ cần chúng ta có thể ở cùng một chỗ là ta đã mãn nguyện rồi rồi, còn cần gì nữa chứ! Trái tim nàng thuộc về ta, điều này không gì có thể sánh được! Ta muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh nàng, và yêu nàng!”

Ta cười hỏi: “Vĩnh viễn là bao lâu?”

Vô Trần trả lời: “Biển cạn đá mòn!”

Ta thở dài: “Chàng chiều quá, ta hư cho chàng biết!”

Vô Trần cười hiền hòa: “Ai bảo ta lại yêu nàng như vậy!” Sau đó ôm ta vào lòng, nói: “Huống hồ, nàng có thể vì ta làm rất nhiều việc, chẳng hạn như sinh con cho ta này!”

Ta ngượng quá sảng giọng: “Chàng đừng tưởng bở!”

Thả bước dọc bờ đê, nhìn những vỏ thuyền dập dềnh trên nước, tự dưng nổi hứng lên, phần khích nói: “Vô Trần, chúng ta chèo thuyền đi!”

Vô Trần lấy làm thú vị, cũng cao giọng đáp ứng, lập tức đi đến bên hồ tìm ông lái thuê một chiếc thuyền nhỏ. Chàng đỡ ta lên thuyền, tự mình cầm mái chèo, thuyền nhỏ lắc lư trôi về hướng giữa hồ. Chàng vừa chèo vừa nói: “Nhớ năm xưa, Tào Thực cũng là ở trên hồ gặp gỡ Lạc Thần!” Ta nghĩ về những lời chàng tâm sự lúc ta còn hôn mê, dường như đã lâu thật lâu rồi.

Hướng mắt về phía xa, bỗng nhiên nhìn thấy đám bảy cô thôn nữ vừa hát đối vừa hái củ ấu. Khiến ta nhớ đến một câu: “Lá sen quần lĩnh một màu / sắc hoa rạng rỡ như nàng giai nhân / Trong hồ nhìn chẳng thấy ai / bỗng nghe khúc hát mới hay người vào.”

Đúng là giống quá!

Các cô thôn nữ này, một số thì ngồi thuyền, một số thì ngồi trong chiếc thùng gỗ rất to, dùng tay chèo, theo những chiếc lá đó mà chèo, vào đến bên trong, thì có thể dễ dàng hái ấu rồi, không cần phải xuống nước, cũng không sợ thuyền bị kẹt trong mớ lá rậm rạp, đơn giản mà lại bền. Hàng hàng các cô đầu đội nón lá, ngồi trong chiếc thùng tròn, thả lỏng lưng, đôi tay nhanh nhẹn hái. Chiếc thùng từ từ tiến lên phía trước, không lâu sau trong thùng đã đầy ấu rồi.

Ta thấy hứng thú, nài Vô Trần chèo qua, muốn tự mình hái thử. Vô Trần chỉ biết lắc đầu bất lực, sau đó chuyển hướng.

Ta động thân đứng dậy làm con thuyền nhất thời lắc lư, Vô Trần vội vàng đỡ lấy ta: “Cẩn thận một chút! Sao lại đứng lên vậy?”

Ta cất cao giọng gọi các cô thôn nữ: “Có thể bán cho chúng tôi một cái thùng gỗ không?”

Vô Trần tức thì hiểu ngay ta muốn làm gì, trừng mắt nhìn ta. Ta chỉ cười hề hề đáp lại, rốt cuộc chàng cũng không ghim được bật cười, dịu dàng đưa tay giữ ta, tùy ý ta muốn làm gì thì làm.

Mấy cô gái nhìn thấy hai người chúng ta, có chút thất thố không biết làm sao. Qua một hồi lâu, bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ vào chúng ta, cười nói huyền ảo.

Ta liếc nhìn Vô Trần đang đứng kế bên. Áo xanh bay trong gió, khí độ phi phàm, như đập sóng mà đến. Lại nhìn xuống mình, cũng không hề kém. Khó trách lại khiến các nàng nhìn mê say đến vậy.

Một cô cất tiếng: “Nếu quý khách muốn, chúng tôi sẽ tặng ột chiếc!” Rồi lại che miệng tủm tỉm: “Có thể ngồi được hai người!” Những người khác hướng ứng cười rộ lên.

Ta ngượng quá đi mất, rúc vào lòng Vô Trần, lại phát hiện chàng đang cười thật vui vẻ.

Thùng gỗ xuống nước, Vô Trần trước tiên bế ta đặt vào, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống, quả nhiên hai người ngồi cũng còn rộng. Ta xắn tay áo lên, thọc xuống dòng hồ, thấy dây cỏ trên cổ tay bị ướt nước trở nên bết lại. Ta nhìn không chớp mắt, bỗng nghe bên tai giọng của Vô Trần: “Nàng không phải muốn hái ấu sao? Hái đi chứ!”

Ta lấy lại tinh thần, vạch ra lớp lá sáng như gương đồng, vỏ ấu non mềm trong nước rất dễ dàng tách. Bên trong là phần ruột trắng ngà, vừa vào miệng đã tan ra, không hề có cặn bã, để lại dư vị ngọt ngào trong

miệng. Ngon thật! Ta liền tách vỏ một trái khác, đút vào miệng Vô Trần, hí hửng nhìn chàng chờ đợi. Chàng nói : “Ừm, vừa ngon vừa mát!” Sau đó lộ vẻ thèm thuồng: “Cho ta miếng nữa!”

Ta cười mắg: “Chàng không có tay à!” Nhưng vẫn thoăn thoắt lột vỏ đưa đến. Mà không thấy trên mặt chàng hiện lên nét cười gian gian, củ ấu bị chàng nuốt gọn vào bụng. ngón tay của ta cũng bị chàng ngậm lấy.....

Gió vàng sương ngọc quện nhau. Nhân gian mấy kẻ sánh bằng ta đây!

Hạnh phúc, thì ra chỉ đơn giản vậy thôi!

[Hoàn chính văn]

Lời tác giả: Món quà ngày Cá tháng Tư! Hạnh phúc nhé!

25. Phiên Ngoại 1

1

Chớp mắt đã sang thu. Ngồi dưới gốc cây phong, nhìn lên lá cây đỏ như lửa, như muốn thiêu đốt cả bầu trời, mũi ngửi hương quế thơm lừng, ta cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái, bèn chậm rãi đưa tay xoa bụng: “Luyến Trần của mẹ, con có vui không? Mẹ con thì vui lắm!” Mấy ngày qua, thị nữ người nào cũng như chạy nạn bám dính như sam, thật vất vả mới có được nửa ngày an nhàn.

Nhớ lại ngày hôm ấy, người ngợm cảm thấy khó chịu, hại Vô Trần sợ điếng hồn, lập tức cho vời ngự y từ trong cung đến, mới biết là có tin vui. Lúc ngự y báo, Vô Trần ngây ra như phỗng, thật lâu sau mới có phản ứng, kích động chạy đến nói với ta: “Ngưng Nhi, nàng có thai rồi!”

Ta mỉm cười gật đầu, ngự y đương nhiên đã nói cho ta biết rồi, nhưng mà nam tử trước mắt lại hưng phấn đến mức tay chân lú lú, cười miết không dừng. Tùy tùng, thị nữ đứng cạnh trộm cười, khó có dịp thấy vương gia thất thổ như vậy.

Vô Trần thu lại nụ cười, có chút run rẩy nhìn vào bụng ta, không tin nổi bên trong lại có một sinh mệnh nhỏ bé, vươn tay sờ thử một cái, rồi rất nhanh rút trở về, nét cười đông đầy bờ môi: “A, có cử động nè!”

Ta úp tay lên trán, có phải làm quá không, thai mới hai tháng làm sao mà máy được! Ta liếc Lưu Nguyệt và Huy Tinh đang ôm bụng cười ngật ngưỡng, vốn muốn mở miệng răn dạy bọn họ không có quy củ, giúp chàng lấy lại mặt mũi. Ai ngờ Vô Trần vừa thấy ta cử động liền bật dậy la lớn: “Ngưng Nhi, nàng mệt hả? Đúng rồi, ta phải đến hỏi ngự y, cho nàng ăn món gì mới tốt, có gì cần chú ý không!” Vừa dứt lời đã hấp tấp chạy đi.

Ta không ghìm được bật cười. Trời ạ, Vô Trần đúng là một bảo bối!

Một lát sau, chàng lại vọt trở về, trong tay đang cầm một quyển sách, ngồi xuống giường: “Ngưng Nhi, nên đặt tên gì cho con nhỉ?” Nói xong liền đưa mắt trêu mến nhìn ta.

Ta nhíu mày: “Vô Trần, còn sớm quá, với lại chưa biết là nam hay nữ mà!”

Vô Trần lắc đầu, nói rất nghiêm túc: “Sớm một tí vẫn tốt hơn, còn không khi nói chuyện với con biết kêu con là gì đây!”

Ta ngẫm lại cũng có lý, nhìn người trước mặt đang suy nghĩ đắn đo, thấp giọng nói: “Chàng bảo gọi là Luyến Trần được không? Trai hay gái đều hợp.”

Tay Vô Trần phủ nhẹ lên tay ta: “Nàng nói gì cũng đúng hết!” Ta nhìn khoe mắt chàng ngập đầy hạnh phúc, gương mặt tuấn tú như làn nước ấm Giang Nam, dịu dàng đến vô cùng.

Đang chìm trong suy nghĩ, bên tai bỗng nghe thấy giọng của Lưu Nguyệt: “Huynh nói có thật không đấy?”

Huy Tinh trả lời: “Còn sai được à, bình thường bọn họ mời công tử đến thanh lâu bàn việc làm ăn, công tử đều không đi, cho nên đành chuyển thành tửu lâu, ai mà ngờ bị mấy cô nàng con viên ngoại để ý. Với lại, mị lực của công tử thật sự tỏa quá xa rồi, mấy cô gái đi cùng không ai cưỡng lại được!”

Lưu Nguyệt hỏi: “Không phải nói là bàn việc à? Sao lại có mấy cô tiểu thư đó?”

Huy Tinh đáp: “Không biết có phải mọi người tung tin cho nhau không, chứ có kẻ đầu têu giới thiệu con gái cho công tử, kết quả là không ai nhường ai, tất cả đều dẫn con gái đi theo! Muội cũng biết đó, công tử nhân phẩm xuất chúng, thế gian hiếm có, hơn nữa chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã xây được nghiệp lớn ở Giang Nam. Bọn họ nhìn trúng công tử cũng không có gì lạ!”

Lưu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Phu nhân người ngọc vô song, tao nhã tuyệt thế, công tử một lòng một dạ, hạng son phấn tầm thường này làm gì có cửa lọt vào mắt xanh của công tử chứ!”

Huy Tinh tiếp lời: “Đúng vậy đó! Nhưng mà vẫn có một chút rắc rối, bây giờ không giống như trước kia, một câu nói ra đổ ai dám hó hé. Cũng may là công tử cực kỳ có oai, chỉ cần đảo mắt, không ai dám nói tiếp. Muội không biết đâu, lúc đầu bọn họ tranh cãi hăng lắm!”

Lưu Nguyệt buột miệng: “Công tử chưa nói là đã có vợ à?”

“Nói rồi ấy chứ! Nhưng mà bọn họ đều cho rằng phu nhân nếu không phải có bệnh khó nói thì cũng là xấu đến nỗi không thể gặp người, cho nên tình cảm phai nhạt, công tử mới không dắt theo!”

“Tầm phào!” Lưu Nguyệt kích động.

Huy Tinh trấn an nói: “Đương nhiên là nói bậy rồi! Công tử chỉ là không muốn cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của phu nhân thôi!”

Thanh âm càng lúc càng xa. Ta từ gốc cây bước ra.

Chiều tà ngả bóng. Vô Trần đã quay lại, cúi người áp tai vào bụng ta, cất tiếng hỏi: “Luyến Trần hôm nay ngoan không nè?”

Ta cười mỉm chi: “Con rất ngoan, nhưng mà chàng không ngoan!”

Vô Trần ngẩng đầu cười: “Ta có gì không ngoan?”

“Chàng gây ra chuyện, lại không nói cho thiếp biết!” Ta lên giọng.

“Chuyện gì cơ?” Vô Trần thắc mắc.

“Ở ngoài có nhiều người đối với tướng công thiếp như hổ rình mồi, cuối cùng cũng đến phiên thiếp đứng ra bảo vệ chàng rồi!” Ta hất mặt lên trời, giọng vô cùng đắc ý.

Vô Trần khen: “Rất có khí phách vạn người không cản nổi nha!”

Ta tặng cho chàng cái liếc mắt: “Ngày mai, chàng mời bọn họ đến phủ đi, cả gia quyến của họ luôn!”

“Xem ra phu nhân muốn ra oai thật! Nhưng mà.....” Vô Trần cau mày.

“Làm cho bọn họ thấy khó mà lui! Chẳng lẽ cả đời này thiếp không thể gặp người sao?”

Vô Trần vẫn còn chống chế: “Chờ thêm vài chục năm nữa, nàng già hơn một chút rồi hẵng nói.....”

Ta cầm lấy ấm trà: “Phản đối vô hiệu! Hơn nữa bốn cô nương qua vài chục năm nữa cũng không già đâu!”

Vô Trần bật dậy, cười lém: “Nàng vẫn còn là cô nương sao!” Thừa dịp ta chưa kịp phản ứng đã linh đi mất.

Tại yến tiệc ngày hôm sau, tuy rằng không bằng hoàng cung sang trọng phô trương, nhưng mà sơn trân hải vị, cần gì cũng có. Rượu quá ba tuần, mọi người đã ngà ngà say. Ánh mắt của vài vị nữ tử lại ghim chặt trên người Vô Trần, không chịu dời đi.

Trần viên ngoại khai mào: “Nhật công tử, chuyện kia đã nghĩ thông chưa?”

Vô Trần cười khê: “Vấn đề này cần phu nhân ta quyết mới được!”

Hàn trang chủ hòa vào: “Đúng vậy, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, huống chi là người phẩm hạnh như Nhật công tử chứ!”

“Vậy không biết chư vị đây muốn định mối nào cho phu quân ta?” Ta vừa đi vừa cười, dừng lại dưới gốc cây phong. Lá phong như lửa, người như ngọc.

Vô Trần nhìn người nào người nấy đang ngây như phỗng, bất mãn đứng lên, đi về phía ta, chắn lại tầm mắt của mọi người: “Đây chính là phu nhân của ta!”

Kế này quả nhiên hiệu quả. Từ đó về sau, không còn ai ngỏ lời với Vô Trần, đồng thời lời đồn về Nhật phủ có nữ chủ nhân đẹp như tiên chuyển kiếp ngày càng lan xa.

Mấy ngày sau đến Linh Ẩn Tự dâng hương. Đột nhiên giữa đường có người lao tới.

Huy Tinh bước lên phía trước: “Kẻ nào dám làm càn!” Dù gì cũng được ma luyện trong cung, lời nói ra cũng khiến người khựng hoảng.

Người nọ quả nhiên khiếp đảm, run run mở lời: “Ta, ta..... ta có chuyện muốn nói với Nhật phu nhân.”

Huy Tinh hừ lạnh: “Trần công tử, có chuyện gì mà không thể tìm công tử nhà ta, lại chặn đường phu nhân gây rối!” Chính là công tử của viên ngoại họ Trần.

Người nọ tỏ ý lấp liếm: “Ta, ta.....” Ngay lập tức đã đổi giọng: “Còn có chuyện gì nữa! Ấy da, đây không phải là phu nhân Nhật phủ trong lời đồn sao? Nghe bảo mỹ mạo vô song. Không bằng ra đây cho đại gia nhìn một chút nào!” Bọn gia đình phía sau hưởng ứng cười ầm ĩ.

Huy Tinh tức quá, vừa chuyển mình, trên mặt tên kia đã in hằn năm dấu tay đỏ chót. Đám gia đình thấy vậy hùng hổ xông tới. Chẳng qua đều là lũ ô hợp, sao có thể sánh được đám thủ hạ tinh nhuệ tập hợp từ trong cung của Vô Trần! Phút chốc, đã bị dân tới tấp, không còn ra hình người.

“Có chuyện gì, ban ngày ban mặt ẩu đả giữa phố?” Âm thanh uy nghiêm từ xa vọng lại.

Cái tên bị đánh thành đầu heo lập tức nhào đến trước mặt người đó: “Ngô đại nhân, tiểu nhân là cháu ngoại của Tri phủ Hàng Châu. Bọn họ vô duyên vô cớ gây sự với tiểu nhân, ngài nhất định phải đòi lại công bằng cho tiểu nhân mới được!”

Ngô đại nhân hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?”

Ta ngồi trong kiệu, nở nụ cười. Vén rèm lên, không bận tâm tiếng hít vào thật sâu vọng từ chung quanh: “Ngô đại nhân, lâu rồi mới gặp!”

Ngô đại nhân hoảng hốt, bức tranh đang cầm trên tay rơi thỏm xuống đất. Người ngoài bảo hắn bị sắc đẹp của ta làm cho kinh động, chỉ có ta biết rõ thực hư vì sao.

“Nghĩ..... Nghĩ.....” Ngón tay của hắn run run.

Ta khoát tay: “Ngô đại nhân, đến gần hẵng nói!”

Ngô đại nhân vội vàng rảo đến trước kiệu, muốn thi lễ nhưng bị ta ngăn lại.

Giọng hần kích động: “Từ sau lần gặp ở Hà Nam, trong kinh truyền đến tin Nghi phi bị bệnh qua đời, hạ quan, hạ quan.....” Hần nói năng có phần lộn xộn.

“Nghi phi đã không còn ở trên đời nữa. Quá khứ hãy để cho nó qua đi, ta bây giờ ở Nhật phủ, có rảnh ghé qua chơi!”

Ta cười khẽ. “Dạ! Dạ!”

Hần gật đầu liên hồi. “Đúng rồi, Ngô đại nhân dạo này sao rồi?”

“Tâu, hạ quan được điều làm Tổng đốc Giang Nam!”

Ta nhìn lướt qua đám đông: “Những người đó, người xử lý đi!”

Hần gật đầu, ta đột nhiên lại nghĩ đến: “Về sau đừng xưng là hạ quan, khiến mọi người nghi ngờ!”

Buông rèm trở về chỗ, ta khó nén ý cười. Giọng địa phương rất đó, rõ ràng là của Tri phủ Trịnh Châu thuở xưa. Không ngờ, ở nơi xa còn có thể gặp cố nhân!

26. Phiên Ngoại 2

2.

Ngày tốt cảnh đẹp, trăng sáng vàng vạc.

Thế nhưng hấn lại thúc ngựa như điên trên đường phố Hàng Châu. Kể từ khi nhận được tin của Ngô đại nhân, hấn cứ bồn chồn không yên. Cũng là người yêu nước thương dân, chính trực thanh liêm, cho nên ông còn rõ hơn hấn. Thư cấp báo vừa đến, hấn vội vã chạy về Giang Nam. Vốn tưởng không dễ dàng, ai ngờ Lưu đại tướng quân lại ra tay giúp. Chẳng lẽ, chẳng lẽ là bởi vì người đó? Nhớ tới gương mặt khuyên quốc khuyên thành trong trí nhớ, cùng thái độ khôn ngoan sáng suốt vừa như vô tình vừa như cố ý kia, chắc là phải hạnh phúc thôi!

Ba chân bốn cẳng vào cửa Ngô phủ, mới biết sự tình còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng. Ngô đại nhân bị thích khách đâm trọng thương, nằm mê man nhiều ngày qua, sinh tử chưa rõ. Ngô Trung, lão người làm trong Ngô phủ, đã thuật lại mọi chuyện cho hấn. Thì ra mật hàm vừa gửi đến không lâu, Ngô đại nhân liền bị ám sát, hai việc này chắc chắn có liên quan với nhau, chỉ có điều tính mạng đương sự đang bị đe dọa, làm sao để tìm hiểu rõ đây! Hấn phần nộ đập mạnh tay xuống bàn, ấm trà nghiêng ngả, chén trà không ngừng chao đảo leng keng.

Một giọng nói thanh thoát vang lên: “Chuyện gì khiến Dư Tướng quân giận dữ vậy?” Sau đó nhìn thấy một nam tử tuấn dật áo trắng oai phong, miệng nở nụ cười tiến vào, hấn vô cùng kinh ngạc, nhưng lực chú ý rất nhanh bị dời đi.

Nam tử kia đang cẩn thận đỡ một cô gái quốc sắc thiên hương có cái bụng hơi vểnh lên. Chính là Định Tuyên Vương quyền khuyên thiên hạ lại đột nhiên mất tích, mà bên cạnh là người từng được xưng Nghi phi! Cô cười rạng rỡ, so với Nghi phi đạo trước mặt mây lạnh đậm, phong thái tao nhã chỉ là có hình thái tương tự nhau, không phải là cùng một người! Nhớ đến lời phó thác của tiên hoàng, hạnh phúc hôm nay của cô, có phải như người mong muốn?

“Dư Tướng quân?!” Định Tuyên Vương bước lên ngăn trở tầm mắt của hấn, giọng không vui. Cô gái sau lưng ghìm không được nụ cười, ngày xưa mình yêu say đắm, người ta còn không để ý, bây giờ bụng đã to ra, còn sợ người ta quay lại đổi ý à? Cái chàng này toàn xem mọi người là tình địch thôi, nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào.

Hấn ngăn ra, khom người gọi: “Vương....” Dừng lại, càng lúc càng đau đầu. Hai người đang đứng kia, nên xưng là gì mới tốt đây?

Cô gái nín nhẹ tay áo, nam tử kia mới hờ hững quăng ột câu: “Cứ gọi chúng ta là Ứng công tử, Ứng phu nhân được rồi!” Cùng cách nói chuyện vẫn tôn quý vô cùng, sao lại có thể là bá tánh bình thường chứ!

Hấn mỉm cười, vâng lời gọi: “Ứng công tử!” Nhìn vào đôi người ngọc trước mặt, trong lòng chợt dâng lên hy vọng. Một người hô mưa có mưa, gọi gió có gió, một người có cách nghĩ khác thường, hành động ngẫu hứng. Có bọn họ, còn chưa biết chừng... Nhưng mà, việc cấp bách, “Vết thương của Ngô đại nhân....”

Vô Trần nhìn ra ngoài cửa, nhíu mày nói: “Vào đi!”

Mắt của hấn cũng dõi theo, trong mong đợi nghe thấy ngoài cửa có tiếng chửi rủa không ngừng, sau đó, một tên mập mặc cẩm y, bộ dáng như viên ngoại, bị hai người áp giải vào. Tên đó vừa thoảng thấy nụ cười phớt trên gương mặt hai con người phong hoa tuyết thế, sắc mặt lập tức biến đổi khác thường, vừa lo âu vừa bất mãn.

Vô Trần mỉm cười chào hỏi: “Đỗ viên ngoại, lâu rồi mới gặp, vẫn khỏe chứ?”

Đỗ viên ngoại dường như co rúm thân lại, vừa đảo tròn mắt, đã thẳng người lên: “Nhờ phúc, nhờ phúc!” Giọng nói rất thận trọng, không dám khinh nhờn.

Vô Trần cũng không thêm để ý, nói với Dư Thế Cao: “Dư Tướng quân, giới thiệu với người, vị này chính là danh y đương thời, Đỗ Nghĩa!”

Hắn chưa từng nghe qua, nhưng vẫn vòng tay nói: “Ngưỡng mộ đã lâu!” Ai mà biết vị danh y kia lại hung hăng trừng mắt với mình.

Vô Trần vẫn mang tâm trạng rất tốt: “Đỗ thần y vốn dĩ không ở Giang Nam, nhưng bởi vì gần đây có vài việc, cho nên mới mời người đến đây!”

Đỗ Nghĩa kích động đứng lên: “Thì ra là các người, các người....” Trách không được ở đâu cũng không yên ổn, dời đến đây mới tạm có ngày vui, vốn vẫn nghĩ tất cả chỉ là trùng hợp, thì ra là đã có người sắp đặt cả rồi. “Vì sao hả?”

Vô Trần thả lỏng tay: “Chỉ là có thần y ở bên cạnh, trong lòng cũng thoải mái hơn!” Trên mặt không có chút gì ngại ngùng. Cô gái xinh đẹp đưa tay nắm lấy tay y, hai người nhìn nhau cười, bất chợt nhớ lại chuyện cũ.

Đỗ Nghĩa cực kỳ bất mãn, nhưng lại không thể bùng nổ, bỗng dưng giống như nắm được gì đó, mỉm cười đắc ý.

Thanh âm ôn hòa vang lên bên tai: “Người chắc hẳn biết được chúng ta bây giờ đều chỉ là người bình thường?”

Đỗ Nghĩa nghe thế, không chút do dự gật đầu.

“Vì vậy,” Cô bày ra vẻ mặt u sầu: “Sẽ không thể nào ép người làm gì nữa?”

Đỗ Nghĩa cảm thấy có gì không đúng, nhưng vẫn gật đầu. Còn hắn, vì đã từng có khoảng thời gian theo cô, nên biết rõ là không phải. Biểu tình như vậy, lúc ở Hà Nam chấn tai đã từng trông thấy.

“Hơn nữa, người vì để phòng ngừa vạn nhất, đã mời rất nhiều người bảo vệ vợ con mình. Đúng không nào?” Cô gái tuy rằng thở dài bất lực, nhưng trong sóng mắt đọng lại chứa đựng ý cười nghịch ngợm. Mà nam tử kia lại chỉ dung túng nhìn cô triu mến.

Đỗ Nghĩa bỗng dưng cảm thấy tóc gáy dựng lên. Vì nghe bảo Thành Húc chỉ một mực ở lại kinh thành, cho nên mới yên tâm dọn đến nơi này, nhưng xem ra hai vị chủ nhân ở trước mặt hắn đây càng khó lường hơn.

“Các người rốt cuộc muốn gì mà bắt ép ta tới đây?” Đỗ Nghĩa nhin không được mở miệng hỏi. Dù sao đã sắp xếp bảo vệ người nhà an toàn rồi, bọn họ bây giờ hẳn là không có khả năng đến phủ cướp người đi, sau đó uy hiếp hắn. Đây là bài học hắn rút ra từ lần giáo huấn ở trong cung.

Dư Thế Cao nhíu mày. Bắt ép? Theo tác phong trước nay của hắn, công tư phải phân biệt rõ ràng, trước tiên thả người này, sau đó hỏi tội chủ mưu. Nhưng mà, hai bọn họ có thân phận đặc thù, mà người này lại tựa hồ là thần y, chắc là có thể cứu được Ngô đại nhân. Thôi bỏ đi, cứ vờ như chưa nghe thấy gì hết!

“Tự Thủy, vào đây đi!” Cô gái cười tươi.

Một cô gái bước đến. Đỗ Nghĩa vừa nhìn thấy liền cả kinh, người này mấy hôm trước đã từng gặp. Lúc đó đang trên đường, bất ngờ bị dội cho xô nước. Chủ nhà vội vàng chạy ra, nói là tiểu muội của mình xốn xác không nhìn rõ, rồi rít xin lỗi, còn kiên quyết mời hắn vào nhà tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo mới, rồi mới chịu tiễn người đi. Khi ấy còn nghĩ, nhà này đúng là lễ nghĩa chu đáo ghê, cho nên cũng không truy cứu. Mà người này, chính là tiểu muội của chủ nhà đó. Hôm nay gặp lại, mới biết đã rơi vào bẫy, chỉ là không biết đã rơi khúc nào thôi.

“Tự Thủy, cái kia đâu?” Cô gái cười tủm tỉm, hỏi.

Tự Thủy ôm một bộ quần áo tới, sau đó giống như xấu hổ nói: “Đỗ công tử, sao đến cả quần áo cũng quên lấy vậy?”

Đỗ Nghĩa không khỏi rùng mình, cả đời này còn chưa có ai gọi hắn như vậy. Tập trung nhìn lại, quần áo này chính là quần áo hắn thay lần trước, chủ nhà có nói sẽ giúp hắn vứt đi, không ngờ giờ đây lại đang nằm gọn trên tay người khác.

Vô Trần tựa hồ cũng muốn nhập cuộc chơi: “Tự Thủy, có gì kể lại, ta sẽ giúp người làm chủ!” Ánh mắt vừa lướt qua, Đỗ Nghĩa đã rụt cổ lại.

“Đỗ công tử cùng nô tỳ lưỡng tình tương duyệt, cho nên thường xuyên tìm đến nô tỳ, đây là quần áo lần trước chàng để lại!” Tự Thủy trình bày đầu đuôi.

Đỗ Nghĩa kinh hãi: “Người, người, người nói bậy! Rõ ràng là...”

Vô Trần lắc đầu, giọng nói đùa giỡn: “Tự Thủy, Đỗ công tử hình như không chịu thừa nhận!”

Tự Thủy âm ỉ: “Không ngờ Đỗ công tử lại bạc tình như thế! Vậy Tự Thủy cũng không cần ngại nữa, trên lưng Đỗ công tử có một vết bớt hình lưỡi liềm, bên chân trái có một nốt ruồi...”

“Dừng lại! Dừng lại!” Đỗ Nghĩa đầu bết mồ hôi, đại để là nghe nhiều đó cũng đủ hiểu được vì sao bị hắt nước, vì sao bắt đi tắm, vì sao đưa đồ mới! “Các người, các người điên đảo thị phi, ta không phục!”

Dư Thế Cao thở dài trong bụng, ai cũng thấy Đỗ Nghĩa chỉ là nói cứng mà thôi. Định Tuyên Vương vang danh thiên hạ, Ứng phu nhân ma luyện tái sinh, phải nhớ rõ nhất định đừng bao giờ chọc vào hai người này!

Không ngoài dự đoán, giọng nói nhẹ nhàng của Vô Trần vào trong tai Đỗ Nghĩa lại không khác gì khí thế vạn quân: “Không biết tôn phu nhân có thể tin không nhỉ?”

Mà Ứng phu nhân cũng rất hợp thời tiếp lời: “Đàn bà ấy mà, nếu đặt mình vào trường hợp của người khác, mằm mống nghi ngờ một khi gieo xuống, chỉ e.... Không biết Đỗ viên ngoại có chịu đựng nổi không?”

Đỗ Nghĩa tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, sau một hồi lâu, rốt cuộc mới buông người suy sụp, thần sắc uể oải: “Nói đi, muốn ta cứu ai?”

“Ngô Trung. Các người dẫn hắn đi!” Vô Trần ra lệnh.

Đi được vài bước, Đỗ Nghĩa quay người lại, nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt thản nhiên, nụ cười nở rộ, không bước lại, chỉ nói: “Lần sau, muốn tìm ta hỗ trợ, cứ việc nói thẳng, không cần bày trò như vậy!” Nhìn thấy vai hai người ấy có chút so lại, tâm tình cũng tốt hẳn lên, biết tổng bọn họ không chỉ vì cứu người, mà còn muốn đùa một phen, làm sao lại không bắt tấy bọn họ chứ.

“Dư Tướng quân, người một lòng chính trực vô tư, tuân thủ lễ giáo, đối với chuyện ngày hôm nay có ý kiến gì không?” Vô Trần hỏi.

Hắn khó hiểu, Định Tuyên Vương sao lại quay sang hắn vậy! Nhưng mà đã định sẵn chủ ý không xó rớ, hơn nữa nói thật, chuyện như vậy cũng chỉ có cách giải quyết như vậy thôi. Liền vươn vai một cái, nói: “Chạy mấy ngày đường, thật sự là không có tinh thần chi! Mới vừa rồi mọi người nói chuyện, tôi có nghe được gì đâu. Một thật đó, tôi đi nghỉ trước đây!” Ba, bốn bước hợp làm một, rảo về hướng cửa.

Chỉ nghe tiếng cười khúc khích của cô gái sau lưng chàng trai: “Chàng đúng là cái đồ...”

Thương thế của Ngô Thừa Viễn có chuyển biến tốt, nhưng vì Vô Trần đã dặn dò, nên tin này vẫn được giữ kín. Ngồi trên thuyền hoa, Dư Thế Cao cứ cảm thấy bứt rứt không yên. Thân là võ tướng, hắn trước giờ không quen bàn chính sự, nhưng mà đã kinh qua chinh chiến sa trường, mưu lược cũng không lấy làm lạ, cho nên sắc mặt vẫn không hề để lộ sơ hở.

Tri phủ Dương Châu Vương Tiên Xuyên cười hỏi: “Dư đại nhân, có chuyện quan trọng à?”

Hắn thở dài: “Ngô đại nhân bị ám sát, chuyện này cực kỳ khó giải quyết! Hung thủ chưa biết là ai, hơn nữa về phía Giang Nam không người quản lý, tôi vừa trưng cầu ý kiến của các vị Tri phủ Giang Nam, mọi người nhất trí đề cử Vương Tri phủ trước tiên chủ trì đại cuộc, đợi tôi quay về kinh bẩm báo, không biết ý của Vương đại nhân thế nào?”

Trong mắt Vương Tri phủ lóe lên tia sáng, lão cười nói: “Hạ quan tài sơ học thiển, không ngờ lại được các vị đại nhân yêu thương! Việc này trước tiên không cần vội, đại nhân, hãy nhìn vũ cơ* này, đứng đầu Tần Hoài đấy! Vũ nghệ của nàng, trên đời hiếm người có thể sánh được!”

Vũ cơ: người nhảy múa giúp vui

Hắn đưa mắt nhìn, cho Vương Tri phủ chút thời gian cân nhắc. Vô Trần quả nhiên nói không sai, chuyện này đúng là khiến Vương Tri phủ do dự.

Nhớ lại trước lúc lên đường, Vô Trần đã bảo: “Vương Tiên Xuyên già đời như vậy, nhất định sẽ không tùy tiện rời khỏi Dương Châu đâu. Nhưng mà hắn còn chưa biết người đã thu được mật báo của Ngô đại nhân, cứ ngỡ rằng đã bị được miệng Ngô đại nhân. Hơn nữa, mấy năm này hắn ở Giang Nam kinh doanh không tệ, các Tri phủ khác cũng không dám tranh với hắn, cho nên người lấy chức Tổng đốc ra dụ hắn, hắn nhất định sẽ mắc câu!” Người đó nói đầy tự tin, khí độ ung dung, phong thái vương giả càng biểu hiện rõ. Xem ra bất luận là ở nơi nào, cũng có thể như cá gặp nước, hơn nữa hiển nhiên người đó ở Giang Nam cũng không phải nhàn rỗi gì.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút vì vị Vương Tri phủ trước mắt này kêu oan, vốn cho rằng trời cao hoàng đế xa, có thể ở Giang Nam một tay che trời, không ngờ sát tinh lại cố tình chọn nơi này dừng chân. Nhớ lại lúc đó đã từng e ngại hỏi: “Lão hồ ly đó sẽ rời khỏi Dương Châu để đến Hàng Châu sao?”

Người nọ trả lời: “Tính tình của hắn, ta cũng hiểu được ít nhiều. Nếu là một tên khát cái, người chỉ cần cho hắn một chén cơm trắng, hắn đã no rồi. Nhưng nếu là đối với một kẻ khát vọng quyền thế, cho dù người cho hắn cả nửa giang sơn, hắn cũng cảm thấy không đủ!” Cho nên bây giờ hắn phải ra sức nhử đối phương.

“Dư đại nhân, thế nào hả?” Hắn bỗng lấy lại tinh thần.

Vương Tri phủ còn cho rằng hắn đang mơ màng, cười đắc ý: “Vũ nương bình thường khó cầu, hạ quan hôm nay đặc biệt vì đại nhân vất vả lắm mới mời được nàng đến đây!”

Hắn cũng hàm hồ gật đầu. Nhớ tới một cánh đồng hoa vàng rực, một điệu múa kinh diễm động lòng, một dung nhan tuyệt thế. Vũ như vậy, mới thật sự là chỉ có ở trên trời, nhân gian khó gặp!

Vương Tri phủ thấy hắn không hề nhắc lại chuyện đi Hàng Châu tạm thời đảm nhận chức Tổng đốc, đành phải tự mình mở miệng: “Đề nghị của đại nhân, hạ quan đã nghĩ kỹ rồi. Có thể phụng sự triều đình, là lý tưởng cả đời của hạ quan!”

Hắn mỉm cười: “Vậy thì rất tốt! Ta cũng không cần phải lo lắng tình hình ở đây nữa!” Hết thấy điều nằm trong tính toán của người kia, quả nhiên không sai một li! Hắn không phải không hiểu được mưu lược, chỉ là thiên về bày binh bố trận hơn. Xem ra hắn vẫn là thích hợp đi biên cương bảo vệ quốc gia, chiến trường này dường như không hợp với hắn. Mà cô bản thân kinh tài tuyệt diễm, lại có người nọ bên cạnh, chắc chắn sẽ không gặp phải điều gì. Từ bây giờ, nhờ vả của Hoàng thượng có thể hoàn toàn buông bỏ rồi.

Nửa tháng sau. Thánh chỉ từ kinh thành ban xuống, Tri phủ Dương Châu Vương Tiên Xuyên tham ô nhận hối lộ, mưu hại trọng thần triều đình, sau thu xử trảm.

Tổng đốc Giang Nam Ngô Thừa Viễn sức khỏe phục hồi như cũ, tiếp tục vì nước hiệu lực. Trong khi Thống lĩnh Ngự Lâm Quân Dư Thế Cao trấn tại biên cương, hộ vệ quốc thổ.

27. Phiên Ngoại 4

4.

Giang sơn không phải là giang sơn của trăm. Mỹ nhân cũng không phải mỹ nhân của trăm.

Trầm mười mấy tuổi đăng cơ. Dưới sự phò trợ đắc lực của Tể tướng cừu cừu, dẹp tan dị nghị. Trầm muốn làm một hoàng đế tốt, đáng tiếc không có cơ hội. Người người quỳ trước mặt trầm, hô to vạn tuế, bao gồm cả cừu cừu tay nắm đại quyền. Đáng tiếc những thứ đó đều không phải thật sự thuộc về trầm.

Kỳ thật người trầm ngưỡng mộ nhất chính là đường đệ Định Tuyên Vương Vô Trần. Ngưỡng mộ hẳn tiêu sái hào hoa, ngưỡng mộ tài ba hơn người của hắn, ngưỡng mộ... hắn có được tình thân. Như cả nhà Đại tướng quân, bọn họ tôn kính trầm chẳng qua chỉ là vì trầm là đại diện của non sông, đối với Vô Trần mới là yêu thương thật sự. Trầm cũng có người thân, nhưng quyền thế đã làm lu mờ tất cả.

Trầm có tất cả, lại mất đi tất cả. Ngay cả trái tim cũng không có tự do. Hoàng hậu, quý phi cũng đều do Tể tướng đại nhân chọn.

Cho đến một ngày dưới tàng cây đào lát phất, nhìn thấy một nàng con gái đang xoay người nhảy múa. Hoa bay đầy trời, nhịp điệu phiêu dật, dung mạo tuyệt thế, trầm vừa thấy đã say. Chẳng lẽ trời cao đoái thương, mới ban cho trầm một giai nhân như thế?

Trầm không màng sự bất mãn của Tể tướng, phong nàng làm quý phi, ngày ngày ở cạnh bên nàng, nghe nàng đánh đàn thổi tiêu, ngắm nàng viết chữ vẽ tranh. Nàng là cô gái khí chất như vậy đó. Buồn cười trầm thân là thiên tử, lại thường cảm thấy không xứng với nàng.

Hoặc giả đó không phải là cảm giác, mà là sự thật.

Nàng rất hiểu lòng người, nàng có nụ cười tươi như hoa, nàng rất hiếm khi cáu giận, nàng thân thiện ngọt ngào, nhưng mà trong lúc trầm không chú ý, nàng luôn hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Nàng luôn thích ngồi một mình trầm tư, trong đôi mắt thăm thẳm ấy có một góc mà trầm không thể nào nhìn thấu được. Nàng không vui.

Trầm không muốn hỏi nguyên nhân. Bởi vì trầm sợ nếu như mình hỏi, có thể sẽ không giữ được nàng nữa, huống hồ nàng thông minh như vậy, trầm có thể hỏi được bao nhiêu! Nàng che giấu tốt như vậy, sâu như vậy, nhất định là không muốn cho ai biết. Mà trầm bởi vì yêu nàng, nên mới có thể cảm nhận một chút. Trầm chỉ hy vọng mình vĩnh viễn không bao giờ biết, ít nhất còn có thể nhìn thấy nàng nhu mì khả ái, ngọt ngào vâng lời. — Trầm không ngờ, nhưng không đủ thông minh.

Ở bên cạnh nàng, trầm vừa hưởng thụ, lại cũng vừa rất đau lòng. Trầm đáng lẽ nên buông tay, nhưng đã không còn điều khiển được bản thân nữa. Ngay lúc trầm cho rằng có một người hoàn toàn thuộc về mình, hóa ra chỉ là bóng trăng đáy nước. Nhưng mà muốn trầm từ bỏ, triệu lần cũng đừng mơ.

Có đôi lúc lướt qua đã vĩnh hằng. Uống rượu độc chí ít cũng đỡ khát!

Nàng kể với trầm tình hình nạn tai ở Hà Nam, hy vọng trầm có thể phái người xử lý. Trầm không biết vì sao nàng biết việc này, nhưng bất luận nàng nhờ trầm làm gì, trầm cũng đều đáp ứng. Hơn nữa, trầm luôn khao khát đoạt lại giang sơn của mình. Chỉ là, điều không có gió làm sao bay được!

Đoan phi vì muốn tranh sủng, đặt điều phái nàng đi chấn tai. Nếu nàng cự tuyệt, trầm sẽ không để nàng dậm đường chịu khổ, nhưng mà nàng lại đáp ứng. Trong lòng trầm vui sướng, chẳng lẽ nàng thật sự thông cảm với nỗi khó xử của trầm, cho nên không ngại cực khổ, vì trầm bốn ba! Cho dù không phải như vậy, trầm vẫn rất hạnh phúc.

Đoan phi yêu trầm, trầm biết chứ, nhưng trầm không yêu cô ấy. Người trầm yêu là Ngưng Nhi, mặc cho tâm tư nàng khó dò ra sao. Nếu hết thấy đều có nhân quả, vậy kiếp này là Đoan phi trả cho trầm, còn trầm đã định sẵn sẽ bồi thường cho Nghi phi.

Trong cung ba ngàn giai lệ, trầm hoa đua nở, tiếc là sau khi nàng đi, trầm hoa đều không phải là hoa. Nàng đi ngày nào, trầm nhớ nàng ngày đó, lòng cứ hoài mong. Nếu đây thật sự là một ly rượu độc, vậy hãy cho trầm thêm một ly nữa đi — chỉ cầu mong say hoài không tỉnh!

Hoàng cung dậy sóng, bởi vì trầm dần dần cứng cáp khiến cho cừu cừu bất mãn. Giang sơn và mỹ nhân, đều phải là của trầm.

Cuối cùng, nàng cũng hồi cung, tuy vậy khí sắc rất kém. Ninh phi vu cho nàng cùng Dư Thống lĩnh có gian tình. Nàng giữa chừng ngắt xiu. Trầm không phải là không nghi ngờ, nhưng trầm có thể làm sao đây? Nói

thật, trẫm nhìn không thấu Nghi phi, nhưng Dư Thống lĩnh thì lại có thể nhìn rõ ràng. Hẳn một thân anh khí, đảm lược trung can, đừng nói hẳn không dám có tư tưởng bất chính đối với Nghi phi, cho dù hẳn đem lòng yêu tha thiết Nghi phi, cũng không cần phải xin lỗi trẫm, không đúng, là không cần phải xin lỗi Hoàng thượng.

Nhìn Nghi phi tỉnh dậy sau giấc liên miên, tảng đá đè trên ngực trẫm rốt cuộc mới có thể buông xuống. Sau phút yên tâm, lại không khỏi tự trách, trẫm đường đường là thiên tử, vậy mà ngay cả người con gái mình yêu thương cũng không bảo vệ được, còn mở miệng nói tình yêu gì chứ?

Sinh nhật trẫm. Cữu cữu muốn phủ đầu nàng, cũng là gián tiếp cảnh cáo trẫm! Thật không may, đã không trộm được gà còn mất nắm gạo, bị nàng tùy tiện hóa giải, lại còn phải tự phạt mình ba chung. Trẫm cực kỳ dắc ý, đúng là người trẫm yêu. Hành động của cữu cữu trong triều, trẫm không phải không biết, chỉ là lực bất tòng tâm, bây giờ có thể nhìn thấy bộ dáng ông nuột trọng ba ba, thật là sáng khoái biết mấy!

Trẫm càng ngày càng quyến luyến thời gian ở bên nàng, trong triều sóng ngầm mãnh liệt, không biết sẽ thành cục diện gì. Buồn cười trẫm thân là hoàng đế, lại chỉ có thể trơ mắt ngồi nhìn.

Phong vân đã nổi. Cữu cữu rốt cuộc ra tay bức vua thoái vị. Kỳ thật không trách được ông, nếu ông không động thủ trước, ngày sau trẫm chắc chắn cũng sẽ làm vậy với ông. Ông là vì vinh hoa phú quý của mình, trẫm sao lại không thể vì giang sơn của trẫm?

Trong cung, máu tươi rải đầy khắp nơi.

Trẫm cùng nàng ngồi ở ngự hoa viên. Trẫm nhớ nàng thích nhất ngôi đình này trong ngự hoa viên. Trước mặt là hai chung rượu, ẩm cữu chỉ khát*.

*Ẩm cữu chỉ khát: uống rượu độc đỡ khát

Thê tử của Dư Thống lĩnh bị giải ra, ý muốn dụ hàng Dư Thống lĩnh. Nhưng nữ tử kia tính tình quật cường, tự mình lao tới mũi đao. Trẫm cảm lòng không được quay đầu nhìn Nghi phi, ánh mắt của nàng lơ mơ mờ dần, trong đôi mắt ấy vừa như tán đồng lại vừa tuyệt vọng. Trẫm thật sự rất muốn hỏi nàng, trong lòng nàng rốt cuộc có trẫm hay không? Nhưng khi nhìn thấy nàng chuyển hướng nhìn Dư Thống lĩnh, khoảnh khắc ấy trẫm đã tận tường rồi, có chết cũng không oan uổng. Thì ra là vậy, tuyệt vọng của nàng cũng là tuyệt vọng của trẫm. Chúng ta đều không còn cơ hội nữa rồi.

Thôi thôi, thân là thiên tử đã không thể bảo vệ cho nàng, vậy xuống hoàng tuyền, làm sao có thể? Thấp giọng phân phó Dư Thống lĩnh bảo vệ nàng thật tốt, kiếp này cũng không biết là ai lụy ai? Hoặc giả chúng ta đều là những người mệnh khổ.

Chung rượu trước mặt nàng sớm đã bị hắt xuống, trẫm tự mình uống cạn phần mình, từ đầu tới cuối, rượu này, vẫn chỉ có một mình trẫm uống!

Sau khi ngã xuống, bắt gặp nét thương tâm trong mắt nàng. Nàng đối với trẫm, có chút nào là thật lòng hay không? Không biết nàng có thể vượt qua đại nạn ngày hôm nay không, bằng như có thể thoát, chỉ mong sau này sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình! Được làm vua thua làm giặc, trẫm sớm đã lĩnh ngộ, chỉ là không thể buông tay nàng ra. Kiếp sau, nếu trẫm không phải là quân vương, nếu trẫm lại lấy nàng làm vợ, nàng sẽ không miễn cưỡng chứ? Nhìn nàng lần cuối, thật sự phải đi rồi.

Ra đi,

Ngàn vạn lời ca cũng không giữ nổi!

Vũ Lăng mong đợi bóng ai

Tần lâu vờn trong khói

Chỉ có dòng nước lững thững trước lâu

Tổ lòng thương cảm

Sớm chiều trông mong

Đôi mắt, chỉ thấy lòng quặn đau.

28. Phiên Ngoại 3

3.

Đảo mắt, đông lại tới.

Tuyết bay bay, say thú trồng mai.

Ngô Thừa Viễn thật ra lại rất tinh minh, không chỉ thường hay đến phủ ngắm tuyết thưởng trà, mà có chuyện gì cũng đều làm ra vẻ vô tình hời hợt ý kiến Vô Trần. Vô Trần dù sao cũng là người từng lăn lộn ở kinh thành, quá hiểu rõ tâm lý của các quan viên, cho nên y đối với phần lớn tấu chương của Tổng đốc Giang Nam này đều thông qua, giảm bớt không ít phiền toái. Ngô Thừa Viễn mừng rỡ ngày nào cũng chạy qua phủ, nói là học tập kinh nghiệm. Nhìn hần đau đầu sợ hãi, đúng thật là một vị quan tốt, Vô Trần cũng thuận tiện giúp hần, miễn cho hần tính tình quá mức cổ hủ, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi.

Nhưng mà Vô Trần chú ý nhất đương nhiên là chuyện ta đang mang thai. Không có việc gì đều quán bên người ta, sau khi thỉnh giáo thần y Đỗ Nghĩa, lại càng thường xuyên ngâm thơ, đánh đàn, thổi tiêu, bảo thể mới có lợi cho thai nhi. Ta thấy chàng cao hứng, ừ thì cũng kệ chàng, đôi lúc cảm thấy phiền, liền giả vờ buồn ngủ tránh đi.

Rốt cuộc khi tầm xuân hé nụ, hải đường ra hoa, trong Nhật phủ chọn rộn cả lên.

“Người, nhanh một chút!” Một giọng nói thanh nhã nhưng vô cùng hoảng loạn vang lên, “Còn người, đừng có đực mặt ra như vậy!”

Huy Tinh ở bên cạnh hết thở dài lại lắc đầu, ai có thể tưởng tượng anh chàng đang luống cuống như gà mắc tóc kia lại chính là người đầy mưu sâu kế diệu, gặp biến không sờn chút! Để rồi khi không chịu nổi nữa liền lên tiếng: “Đỗ thần y, ông không đi khuyên nhủ công tử à? Ông xem ngài ấy đấy, người ta đều đang làm rất tốt, lại mở miệng chỉ huy lung tung! Ông mau nói với ngài ấy một tiếng đi!” Không phải hần chê gì chứ thật tình hành vi bây giờ của công tử nhà hần đúng là đang làm mọi thứ loạn cả lên.

Tên mập Đỗ Nghĩa lắc đầu: “Cứ để cho hần rống mấy tiếng đi, có thể giảm bớt một chút áp lực! Bằng không, hần lại giống như vừa rồi xông thẳng vào phòng!” Đỗ Nghĩa lấy thân phận người từng trải nhắc nhở, nhớ năm đó, hần mưu toan lấy thân phận thần y xông vào nhưng cũng bị đẩy ra như thường.

Huy Tinh nhớ lại tình cảnh hồi nãy, không thể không đồng ý, tiếp tục giương mắt nhìn công tử của hần bận rộn đi tới đi lui. Vô Trần cũng phát hiện ra mọi người đều đang chú tâm làm việc, không hề đếm xỉa đến mình, lửa giận bốc lên. Nhưng mà lỗi tại lại không ngừng nghe thấy tiếng rên rỉ, vô cùng đau lòng, liếc thấy Đỗ thần y đang đứng rảnh rang, liền vọt qua nắm lấy áo hần: “Người có phải là thần y không vậy? Mau tới giúp Ngưng Nhi giảm đau đi!”

Đỗ Nghĩa nói nhỏ: “Sinh con đều thế cả!”

Vô Trần vẫn không chịu, cứ dửng dăng: “Nhưng mà Ngưng Nhi đang rất đau đó...” Lãi nhãi cả một thời một hồi, phát tiết hết tâm tình.

Rốt cuộc vị thần y đứng đối diện cũng phải bùng nổ: “Người ồn ào gì thế? Rốt cuộc có hiểu hay không? Ai sinh con mà không như vậy! Ta không phải đã nói với người rồi à, thân thể của cô ấy hoàn toàn không có vấn đề gì cả! Ta tốt xấu gì cũng là thần y, không được người tôn kính thì thôi, bây giờ ngay cả sinh con cũng muốn ta ở bên cạnh chờ! Ta đã không nói gì rồi, người cũng đừng nên quá đáng!”

Vô Trần hoảng hốt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt nổi giận đùng đùng, đang lúng túng không biết phải làm gì, bỗng nghe bên trong truyền đến một giọng mừng rỡ: “Chúc mừng công tử, là bé trai!” Theo cùng là một tiếng khóc véo von. Vô Trần không còn suy nghĩ được gì, quay người chạy thẳng vào phòng.

Thoáng thấy đứa nhỏ nằm trong lòng Lưu Nguyệt, Vô Trần vội vàng nhận lấy, ôm đến trước mặt ta: “Ngưng Nhi, nàng xem này, con của chúng ta! Dễ thương chưa này!”

Ta thật sự rất mệt, nhưng nhìn nam tử đang cực kỳ kích động trước mặt, cùng với đứa nhỏ bụ bẫm đáng yêu kia, cũng thấy rất vui.

Không ngờ lại nghe tiếng nói: “Trẻ con mới sinh ra không phải đều là cái dạng đó sao, mặt mày nhẵn lại, có gì mà đẹp chứ!” Là tên thần y thối tha kia, bộ dạng đầy khiêu khích.

Vô Trần bất mãn: “Người nói bậy bạ gì đó!” Giống như bị đập lên đuôi, phát huy trách nhiệm của phụ thân.

“Hừ!” Đỗ Nghĩa cùng Vô Trần trừng mắt nhìn nhau.

Ta thở dài trong bụng, thật sự là mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi. “Vô Trần, thiếp mệt rồi! Chàng bảo mọi người ra ngoài hết đi! Tự Thủy, người tiễn Đỗ tiên sinh nhé!” Đã không thông cảm với ta, vậy thì đừng trách.

Vô Trần nhìn ta đầy áy náy. Đỗ Nghĩa thì rất một nỗi kinh hoàng, rất nhanh tự động lui ra ngoài.

Sinh hạ Luyến Trần, Vô Trần lúc nào cũng bắt ta bồi bổ cơ thể, nghỉ ngơi thật tốt, mỗi ngày đều canh gà tổ yến, hơn nữa không cho bước ra khỏi phủ, nghe đâu là ý của Đỗ thần y. Ta cũng chỉ có thể cảm thán, đàn ông đôi lúc cũng thật nhỏ nhen.

Hôm nay khó khăn lắm mới có thể lên đi được, ta nhẹ nhõm thở ra một hơi. Nhưng vì không để Vô Trần lo lắng, ta còn dẫn Lưu Nguyệt với Tự Thủy theo cùng.

Ta vừa đi đường, vừa phấn khởi đưa mắt nhìn ngó xung quanh. Cuộc sống của dân chúng bình thường dường như càng thêm phần náo nhiệt! Nhìn đến hoa cả mắt, định thần lại thì đã thấy có bóng người sắp ập tới. Lưu Nguyệt tiến lên một bước, ngăn lại người nọ. Tự Thủy mắng: “Mất mũi để đâu vậy?”

Ta đang tính mở miệng khuyên các cô ấy đừng gây thêm chuyện, bởi vì ngay cả ta cũng có nhìn đường đâu. Đột nhiên thấy người nọ gặp người xuống: “Thật xin lỗi!”

Ta mỉm cười. Người ta nếu đã nhận lỗi rồi, thì không cần làm rùm beng nữa. “Không có chi! Lưu Nguyệt, chúng ta đi!”

Hài lòng dạo một vòng, sau đó hồi phủ, bằng không đầu hỏa long kia sẽ phát hỏa đó. Đi vào phủ, nhìn thấy Ngô Thừa Viễn đang nói chuyện với Vô Trần.

“Lúc này đánh lui bọn chúng, thật là thích thú mà! Diệu kế của công tử quả nhiên lợi hại!” Ngô Thừa Viễn vô cùng bá phước. Nói về chính trực thanh liêm, hẳn có thể tự nhận, nhưng nói đến mưu kế sách lược, chỉ sợ hẳn có thúi ngựa cũng không theo kịp Vô Trần.

“Mặc dù lần này đã cho bọn chúng đả kích lớn như vậy, nhưng chủ lực vẫn còn chưa diệt hoàn toàn, cần thận trọng chờ thời cơ gây rối đây. Đây mới là điều đáng lo!” Vô Trần giọng nhàn nhạt.

“Không sai! Nhưng mà trải qua lần này, hẳn là chúng sẽ thu mình lại!” Ngô Thừa Viễn cân nhắc.

“Cẩn thận vẫn tốt hơn! Người cũng đừng quên, chúng đều là lũ liều mạng đó!” Vô Trần nhìn sâu vào mắt hắn, sau đó tiến về phía ta: “Ra ngoài đi dạo rồi, tâm tình đã thoải mái hơn chưa?”

Ta nhướn miệng cười: “Dạ rồi!” Cho đến bây giờ ta vẫn không tin có gì có thể giấu được chàng.

“Vậy thì tốt, ngày mai ta với nàng đi ngắm hoa nha!” Mắt Vô Trần sáng rực.

“Dạ!” Ta đáp ứng rất sáng khoái. Ngô đại nhân đáng thương bị ném sang một bên. Chuyện đại sự quốc gia, ta không có hứng thú.

Mấy ngày sau, Ngô đại nhân lại vội vã chạy vào phủ, hẳn cả ngày cứ chạy lòng vòng trong phủ như vậy, mang đến một chỗ tốt chính là việc kinh doanh của Vô Trần càng lúc càng thuận lợi. Người người đều cho rằng Nhật phủ có Ngô đại nhân chống lưng.

“Ngô đại nhân, có chuyện gì mà vội như vậy?” Vô Trần hôm nay vừa khéo không ở trong phủ.

“Việc này....” Hần gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng.

“Không nói thì thôi, ta đi vậy!”

“Chờ một chút, xin chuyển cáo công tử! Tướng quân của Thiết kỵ doanh bị ám sát!” Giọng hần rất gấp, nói xong dậm bước đi, xem ra hần có rất nhiều chuyện phải xử lý.

“Khoan đã!” Ta đang nằm dài trên ghế lập tức ngồi thẳng dậy, không để ý chính sự không có nghĩa là không quan tâm quốc gia. Thiết kỵ doanh chính là quân đội đồn trú ven biển chống lại bọn giặc cướp Phù Tang.

“Tướng quân thế nào rồi?”

“May nhờ Đỗ tiên sinh đến kịp, cứu được mạng sống!”

Ta gật đầu. Đỗ Nghĩa tuy rằng không muốn bị người chú ý, nhưng vẫn lấy đại nghĩa dân tộc làm trọng. Tất nhiên không thể loại trừ việc hần trông cậy vào quân đội bảo vệ người nhà của mình, đồng thời tránh khỏi sự trả thù của chúng ta. “Là người Phù Tang làm?”

Ngô Thừa Viễn kinh ngạc ngẩng đầu, hần là không ngờ ta biết việc này. “Căn cứ vào miệng vết thương mỏng, cùng với lực độ ngay đều thẳng tắp, cho nên phỏng đoán là tư thế cầm đao của người Phù Tang!”

“Người có việc thì đi trước đi! Chờ Vô Trần trở về, ta sẽ nói với chàng!” Ta trấn tĩnh lại, nói giọng bình thường.

Hần vội vã dời chân.

Giữa trưa, Vô Trần trở về. Ta nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chàng: “Chàng biết rồi à?”

Vô Trần ngạc nhiên, sau đó gật đầu: “Vậy là nàng cũng biết!”

“Có đầu mối chưa?” Ta biết chàng chán ghét những tranh đấu chính trị, nhưng điều này không có nghĩa là chàng không quan tâm quốc sự.

“Vẫn chưa! Ta đã xem qua, căn cứ vết thương mà nói, phải là cao thủ, thủ pháp liên mạch lưu loát. Người Phù Tang mặc dù tàn nhẫn, nhưng không xảo hoạt như vậy, có lẽ đơn thuần chỉ là một vụ ám sát, chỉ cần tìm được kẻ ra tay thôi!” Vô Trần phân tích.

Kẻ ra tay? “Làm sao tìm chứ?”

Vô Trần nhíu mày: “Đây mới chính là chuyện đau đầu. Một sát thủ tuy rằng không có vai trò gì lớn, nhưng mà không thể để cho hần luôn nhiễu loạn các quan viên được! Qua nhiều năm cướp bóc ở vùng duyên hải Chiết Giang, đã rành rọt tiếng địa phương, hơn nữa bề ngoài cũng khó phân biệt, cho nên muốn bắt được hần cực kỳ khó!”

Người Phù Tang, trước kia ở trong cung cũng thấy qua nhiều người Phù Tang tiến cống, nhất cử nhất động đều rất khuôn phép. “Chẳng lẽ người Phù Tang không có đặc điểm gì sao?”

“Bọn họ vô cùng nhanh nhẹn dũng mãnh, lại không sợ chết! Hơn nữa, ngôn ngữ động tác đều rất cứng nhắc, nhưng những điều này vẫn chưa đủ để gọi là đặc thù!” Vô Trần buông tiếng thở dài.

“Ăn trưa đã rồi tính! Có tinh thần thì không có gì có thể làm khó phu quân anh minh của thiếp!” Ta an ủi, “Bây giờ, vào nghỉ ngơi một chút đi.”

Vô Trần nhìn ta gật đầu, đi vào nhà.

Ta đứng một hồi, vẫn chưa nghĩ ra gì, đành phải từ bỏ, quay đầu nói với Lưu Nguyệt: “Người xuống nhà bếp dặn bọn họ làm món thanh đạm thôi.” Tâm tình của Vô Trần không được tốt lắm, vẫn là ăn mấy món thanh đạm thì hơn.

Lưu Nguyệt xoay người, quay mặt đựng phải Tự Thủy đang bưng trà tới, chén trà vừa nảy lên, Tự Thủy đã đưa tay giữ lại. Lưu Nguyệt ngưng ngừng nói: “Xin lỗi nha!”

Người Phù Tang, động tác cứng nhắc, trong đầu ta chợt lóe lên ý nghĩ. Ngày đó, suýt nữa đụng vào ta, giọng điệu xin lỗi rất chính trực, hần cúi đầu, sau đó thẳng người bước đi, cùng những người Phù Tang

trước kia nhìn thấy trong cung có cử động tương tự. Đúng rồi, bọn họ đề cao tinh thần võ sĩ đạo, chính là yêu cầu không được phép cầu thả.

Ta đang muốn đi nói cho Vô Trần nghe tin này, đột nhiên thấy một ánh đao như tia chớp lấp lóe trước mặt. Lưu Nguyệt hô to một tiếng: “Bảo vệ phu nhân!” Sau đó tiến lên nghênh đón. Ta bị một đao vải hồng cuốn lấy, trong chớp mắt, Tự Thủy đã đứng trước mặt ta.

Ta nhìn Lưu Nguyệt cùng một người bịt mặt giao đấu, ban ngày ban mặt cũng dám đến hành thích! Người này thật to gan, hoặc là đây chính là điểm thông minh của hắn, ban ngày đề phòng lỏng lẻo, hơn nữa lúc rút lui cũng dễ dàng lẫn vào đám đông. Điều hắn không ngờ tới có lẽ là việc hai thị nữ bên cạnh ta người nào cũng là cao thủ.

Người trong phủ thấy động ủa ra, kẻ đó đột nhiên tung ra mấy chiêu kỳ lạ, xông ra ngoài.

Vô Trần vội vã đến trước mặt ta: “Ngưng Nhi, nàng có sao không?”

Ta mỉm cười: “Không sao! Hơn nữa, thiếp có lẽ đã biết hắn là ai rồi!”

Vô Trần hoài nghi: “Nàng biết?”

“Chỉ là thiếp không rõ vì sao hắn lại vào phủ hành thích chứ?” Ta cảm thấy khó hiểu.

Vô Trần suy ngẫm một hồi: “Nếu đã đi ám sát tướng quân, chứng tỏ là hắn đã quan sát một thời gian dài rồi! Chúng ta không chú ý, khẳng định là ta đã bị hắn đã phát hiện, sau đó hắn tưởng ta chỉ là thương nhân, đối phó càng dễ!”

“Vậy vì sao lại tấn công thiếp?” Ta nhìn theo phương hướng thích khách bỏ chạy, hỏi.

Vô Trần cũng giương mắt lạnh lẽo về hướng đó: “Có lẽ là muốn dụ ta ra, có lẽ là muốn giăng lưới bắt gọn, không tha một ai! Nhưng mà, ta sẽ cho hắn biết hắn đã phạm phải sai lầm lớn đến đâu!” Ngực khí lãnh khốc khiến mọi người đều cảm thấy một trận không khí lạnh.

“Để Lưu Nguyệt và Tự Thủy đi nhận diện đi!” Ta kéo tay chàng, hài lòng nhìn hơi thở như băng của chàng trở lại bình thường. Vô Trần tuy là một công tử văn nhã, nhưng chỉ cần động tới việc hay người quan trọng trong lòng, hàn khí trong xương cùng khí phách uy nghiêm sẽ bộc phát ra ngoài.

“Các cô ấy sao biết được?” Vô Trần hoài nghi.

Lưu Nguyệt và Tự Thủy cũng ngó người ra.

Ta hỏi: “Còn nhớ mấy bữa trước đi dạo phố có người thiếu chút nữa đâm sầm vào ta không? Ta đoán hẳn chính là sát thủ Phù Tang!” Lưu Nguyệt cùng Tự Thủy là do Vô Trần lựa chọn kỹ lưỡng, ta tin tưởng bọn họ đều nhạy cảm đối với người lạ.

“Các người lập tức đi tìm Ngô đại nhân, sau đó làm theo lời phu nhân!” Vô Trần không có ý hỏi tiếp, chàng hoàn toàn tin tưởng ta. “Đến quán trọ mà tìm, hẳn nhất định còn không biết chúng ta đã nhận ra hắn! Nếu tìm được hắn, cần phải bắt ngay!”

Sự thật chứng minh ánh mắt của ta không sai. Quả nhiên ở một quán trọ phát hiện hành tung của thích khách, dưới sự liên thủ của mấy vị cao thủ cung đình Đại Nguyên, đã bị tóm gọn.

Vô Trần lại lặng lẽ chỉ huy quân đội bao vây đã kích bọn “rùa” rút đầu hải tặc Phù Tang. Vô Trần của ta — an bang, trị quốc, bình thiên hạ không gì không làm được! Cho dù rời xa triều đình, cũng là hào quang bức người. Mỗi nguy từ phía Phù Tang tạm thời kết thúc.

Cho dù tránh xa trung tâm của quyền lực, ta với Vô Trần vẫn thường xuyên bị đẩy ra phía đầu ngọn sóng! Nhưng mà, cuộc sống như vậy mới muôn màu muôn vẻ chứ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-hoi-han>